XX. évfolyam 44. szám
Ára: 1 forint
1964. október 29

Ludas Matyi

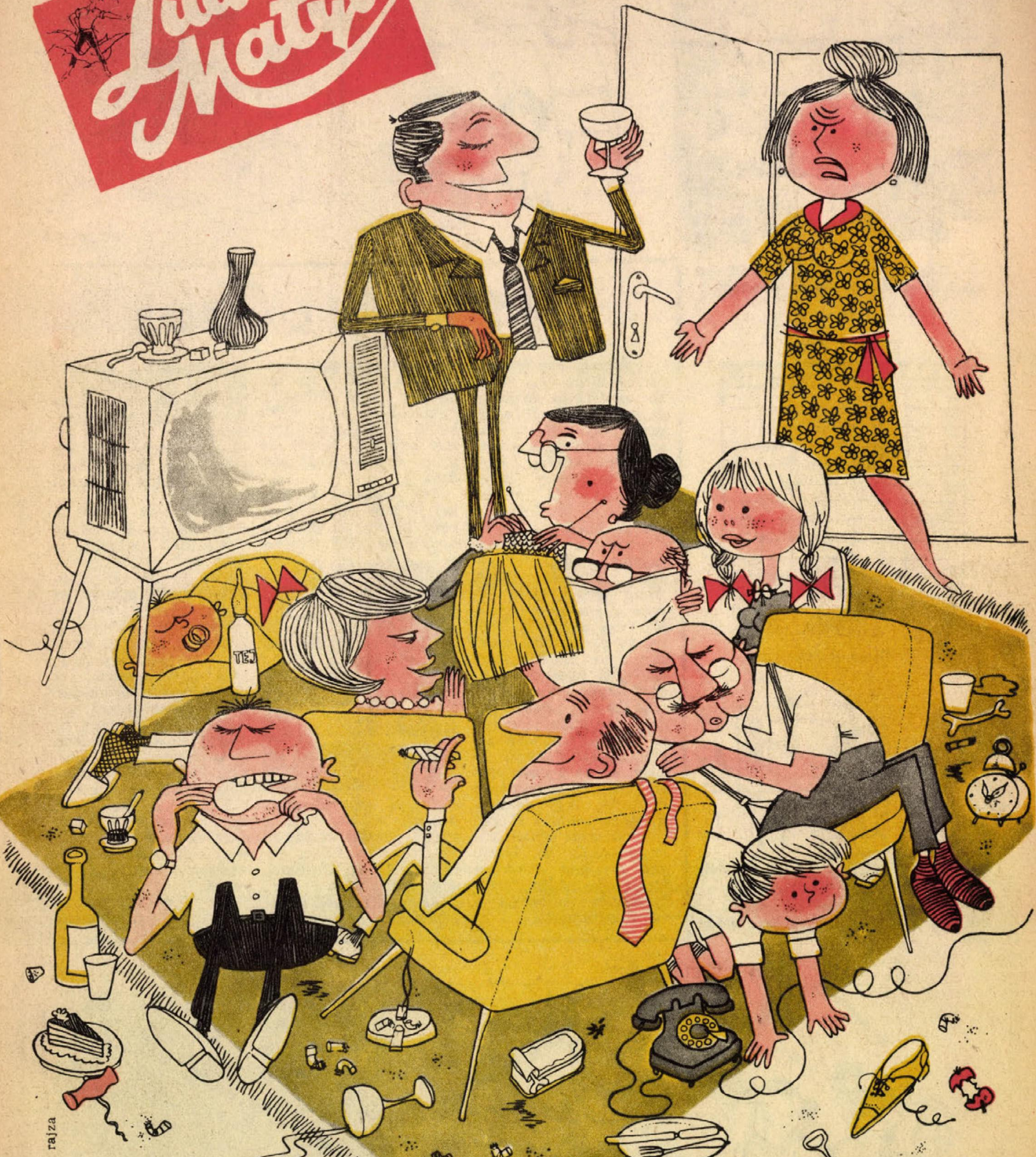

— Hazamehetnek, lakótársak! A tokiói olimpia véget ért!
— Nem baj. Ha már itt vagyunk, megvárjuk a mexikóit is...

Balázs-Piri Balázs rajza

Női dolgok

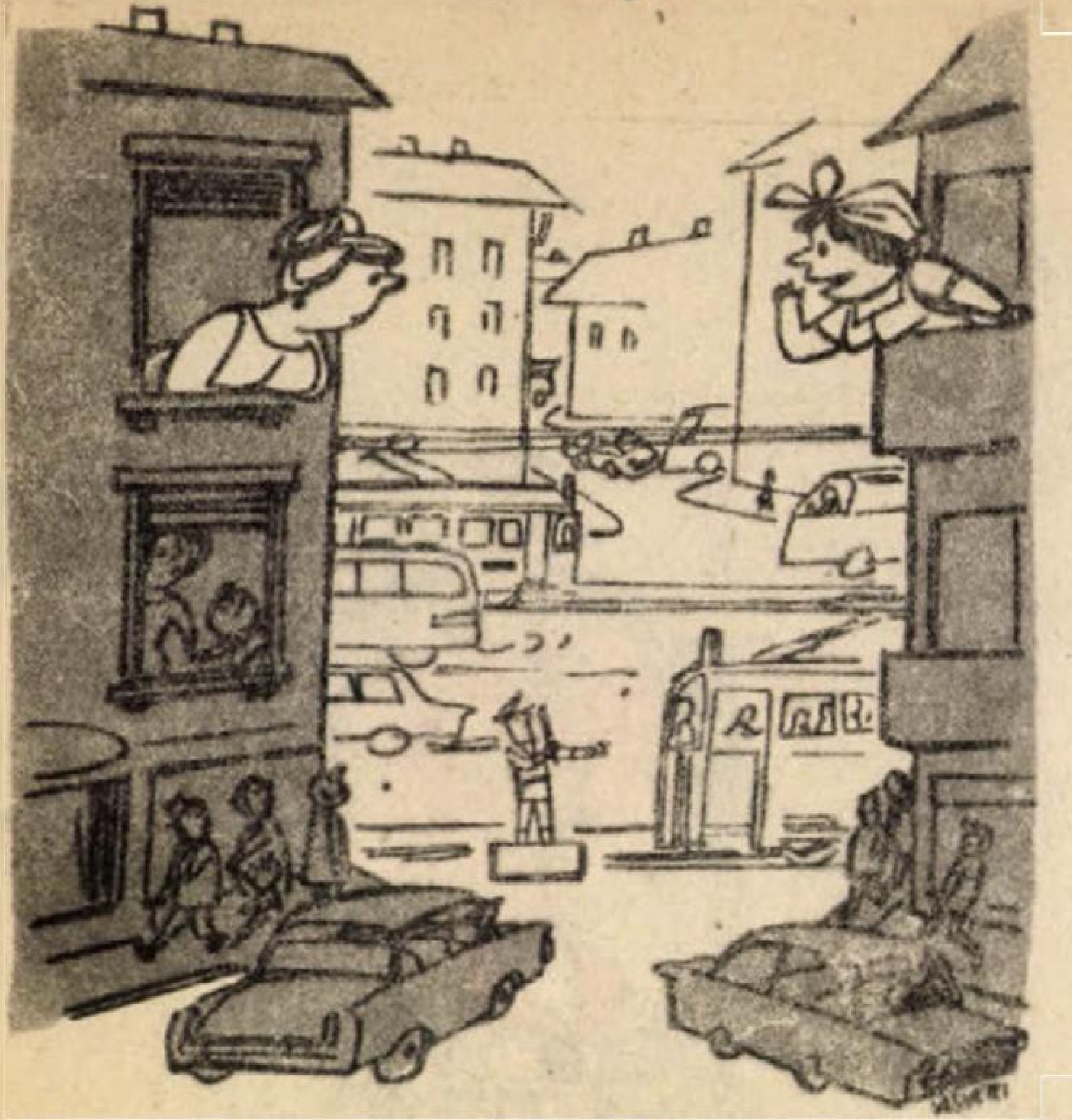

– Megvárom, amíg elmegy a villamos, szeretnék valami bizalmasat mondani! ...

Az olimpia jegyében

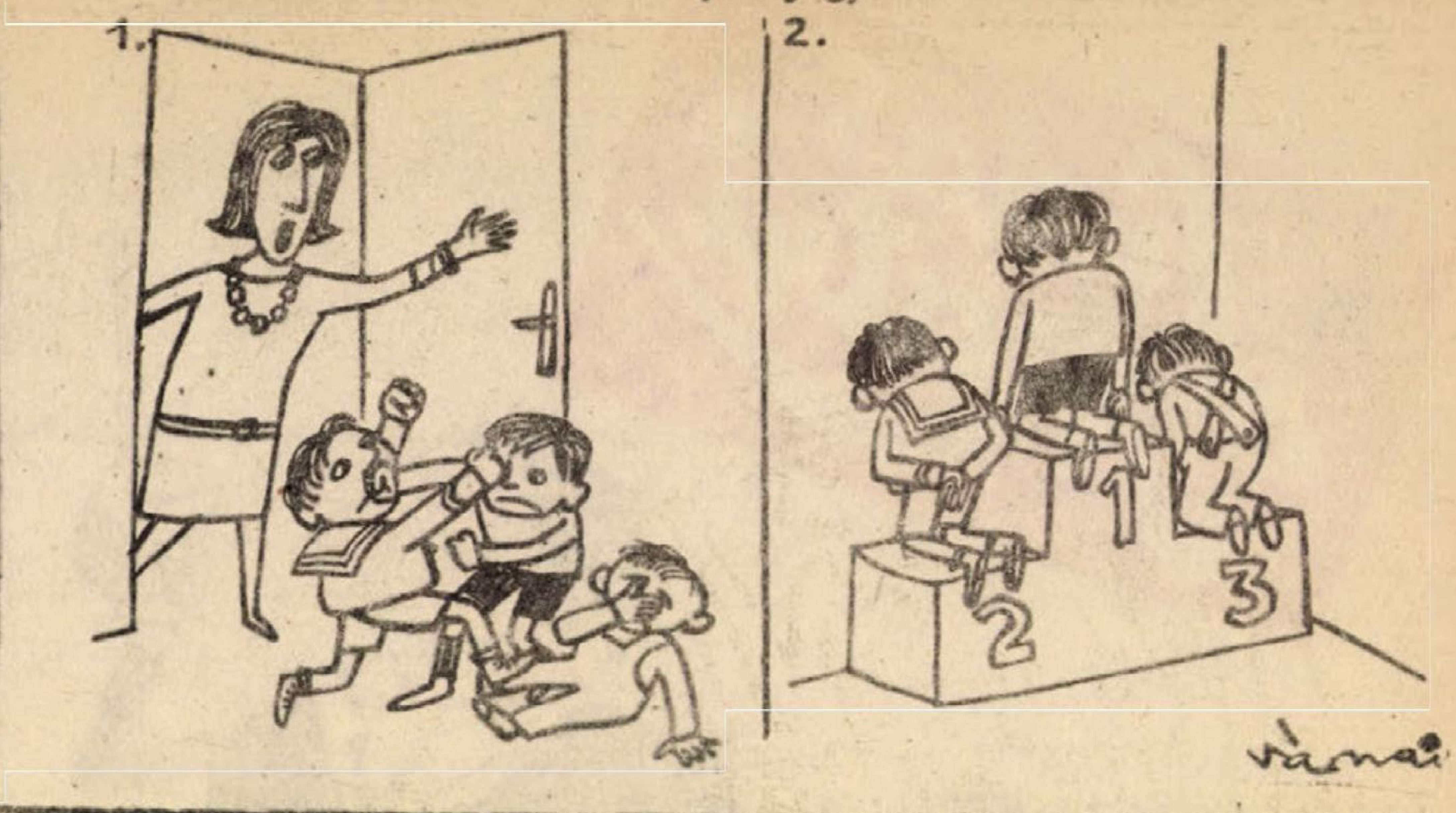

Elfoglalt ember

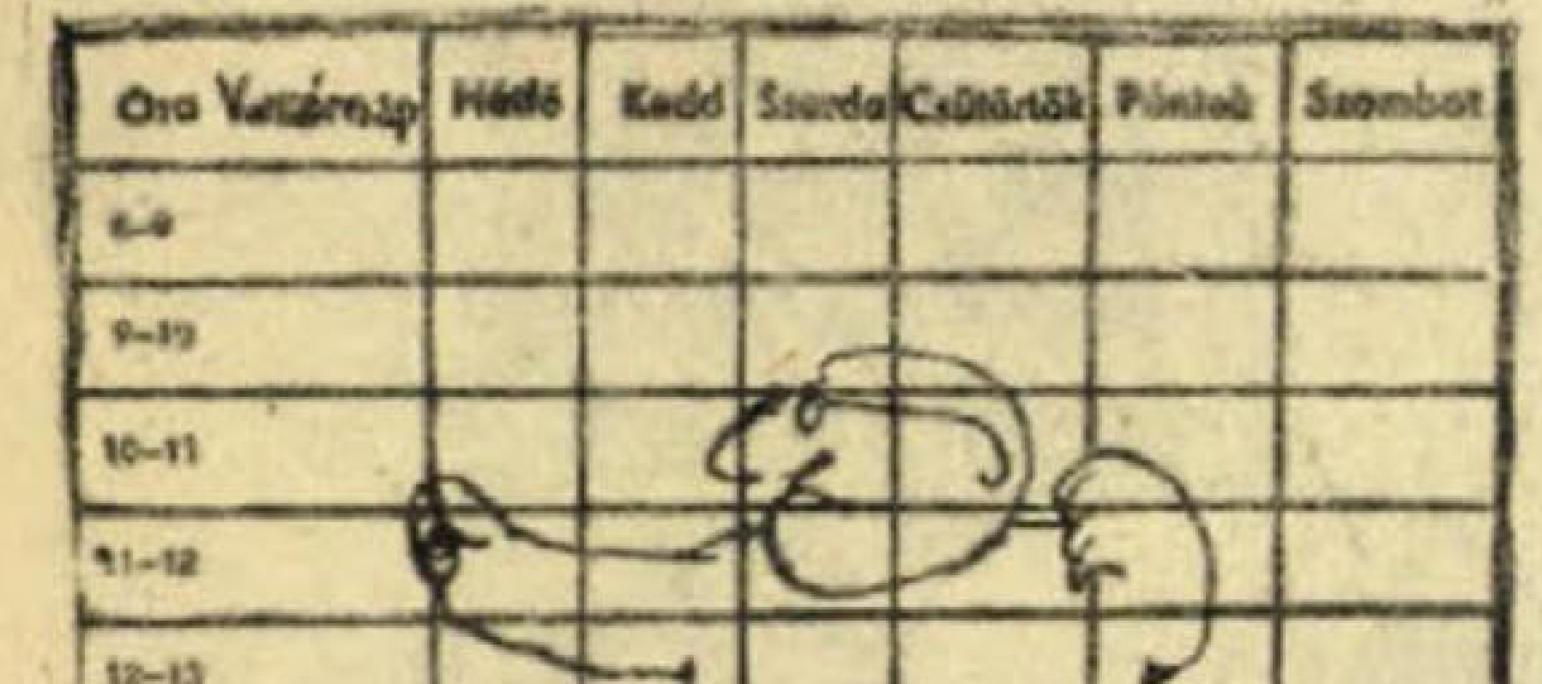

Gyors szerelő

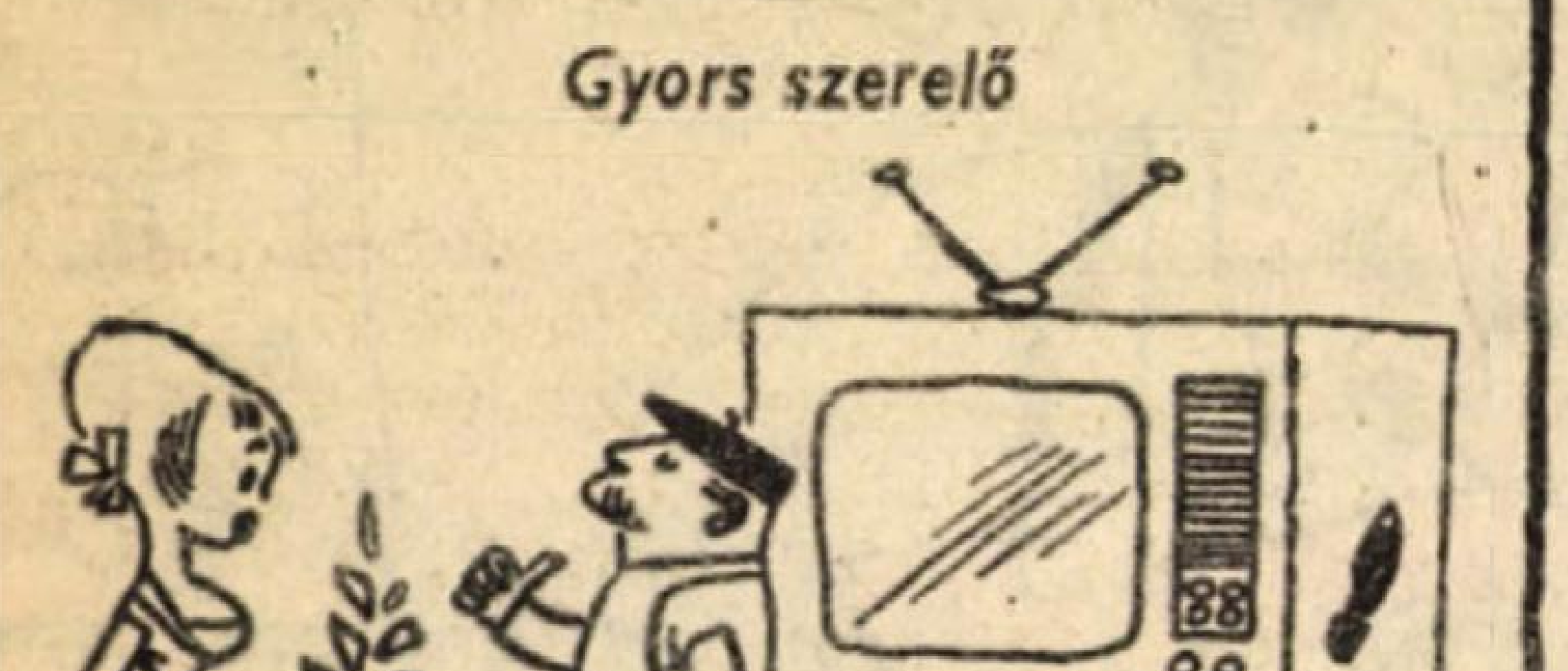

– Rendbehoztam, csak egy rongyot kérek még, hogy cipőtalpam nyomát letöröljem.

Látogatás A XIII.-IK SZÁZADBAN

A kőszegi 600 éves tanácsházán 20 éves titkárnő fogadott, és miközben az egyik előadóval beszélgettem, olyan finom feketével kínált, amilyet csak a 700 éves kőszegi várban kapni. A várban ugyanis eszpresszó van. Mégpedig abban a teremben, ahol Herbord gróf, Osl fia -- midőn 1272-ben visszafoglalta a várost –, győzelmi lakomát csapott. Akkor lovagi torna követte a vár visszafoglalását, most a kőszegi lovagok és partnernőik tvisztelnek az eszpresszóban, amelynek falai sok mindent láttak. Most mi láttunk itt sok mindent: féldeciket és feketét fogyasztó fiatalokat, az udvarra néző remekbe készült ablakot, amely mögött egykor talán III. Endre nézett ki. Lehet, hogy ebben a teremben mulatta el ribláson szerzett pénzét Bessenyő István fia, Egyed, akit 1353-ban a várban kivégeztek, midőn először gyakorolta pallosjogát a városi esküdtszék.

Szerelmesen bújik össze az egyik sarokban egy fiatal pár. A fiú láthatóan ostromolja a szép szőke lányt. Kőszeg vára már sok ostromot látott, de ilyen veszélytelent még nem.

Egy vendég török kávét kér. Török kávé nincs, nem is volt. Törökök is csak a vár faláig jutottak el, 1532 augusztusában. Jurisich Miklós védte a várat – akinek szobra itt áll az eszpresszó előtt – és vitézül harcolt Szolimán négy basája ellen.

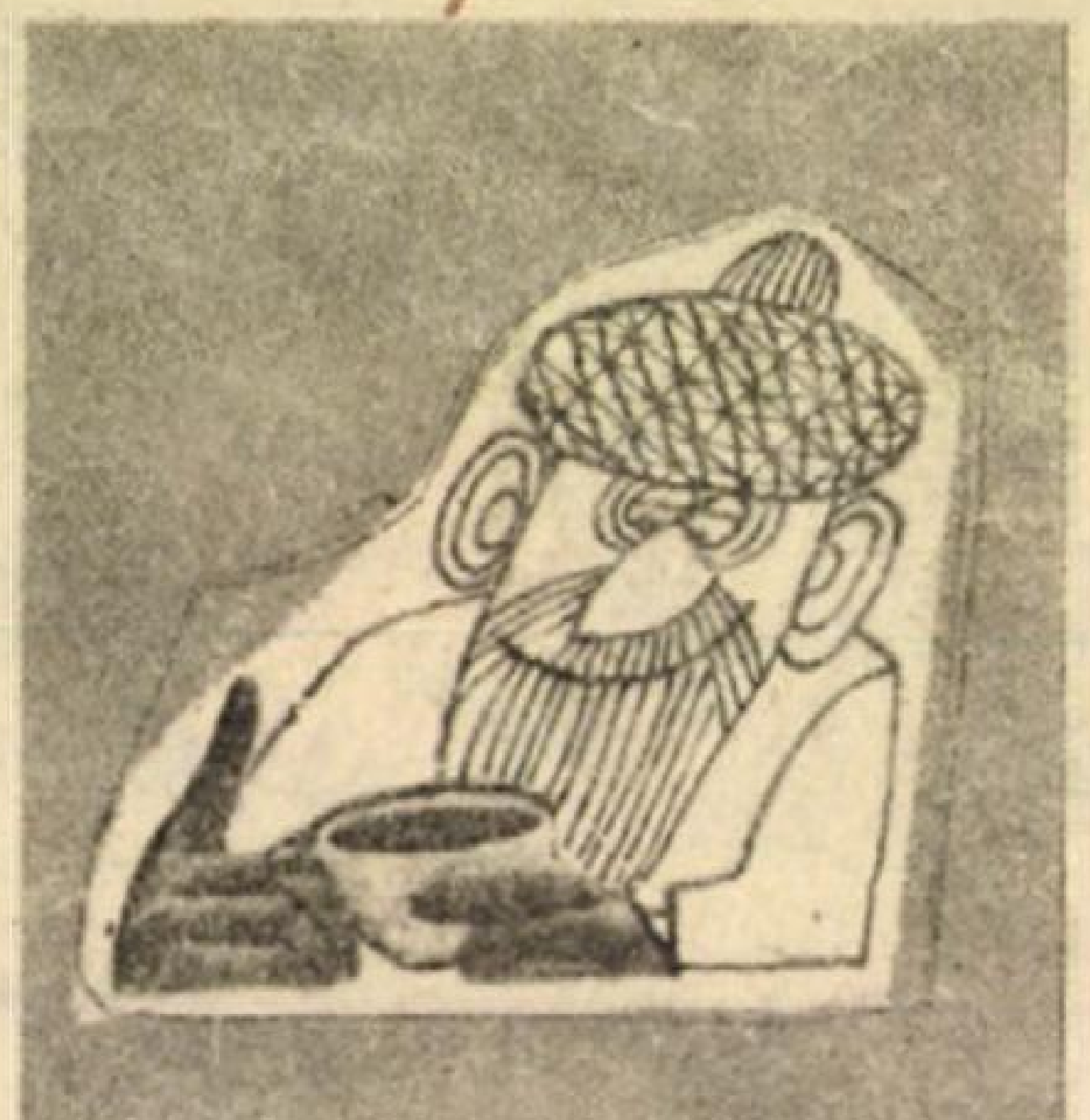

Az eszpresszóban csinos felszolgálónők vannak. Beszélgettünk a várúrnővel, akit boltvezetőnek titulálnak. Megtudtuk, hogy délután öttől éjjel tizenkettőig van nyitva a zenés eszpresszó, és a kőszegi délceg fiatalok vitézül kitartanak a tvisztel záróráig.

Sok a szép lány, asszony Kőszegen, amely már a XVII. században is híres volt szépasszonyairól. Itt élt egy ideig Wesselényi nádor felesége, az egykor csodált „Murányi Vénusz" is. A mostani vénuszok, híven a helyiség légköréhez, modernek, mint az eszpresszó berendezése és szemérmesek, mint a XIII. század asszonyai. Éppen most üt nagyot a XX. századbeli lovag kezére az a bizonyos szőke lány, akit az előbb is megfigyeltünk.

Záróra: a fiatal pár megáll Jurisich szobra előtt, és most már elcsattan a csók. A vár volt ura diszkrét: ellenkező irányba néz...

(palásti)

A marathoni futó

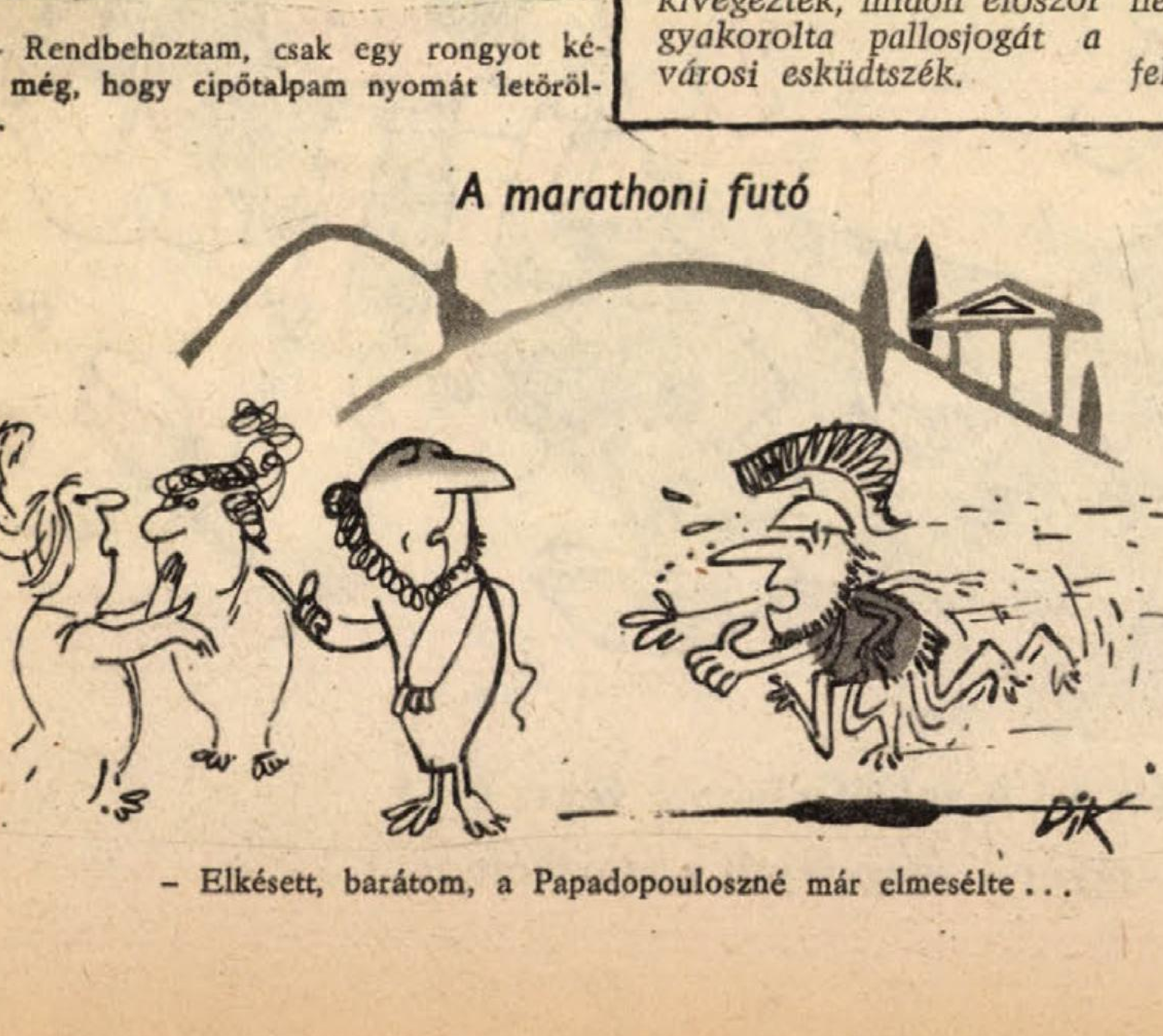

– Elkésett, barátom, a Papadopouloszné már elmesélte ...

Apja fia

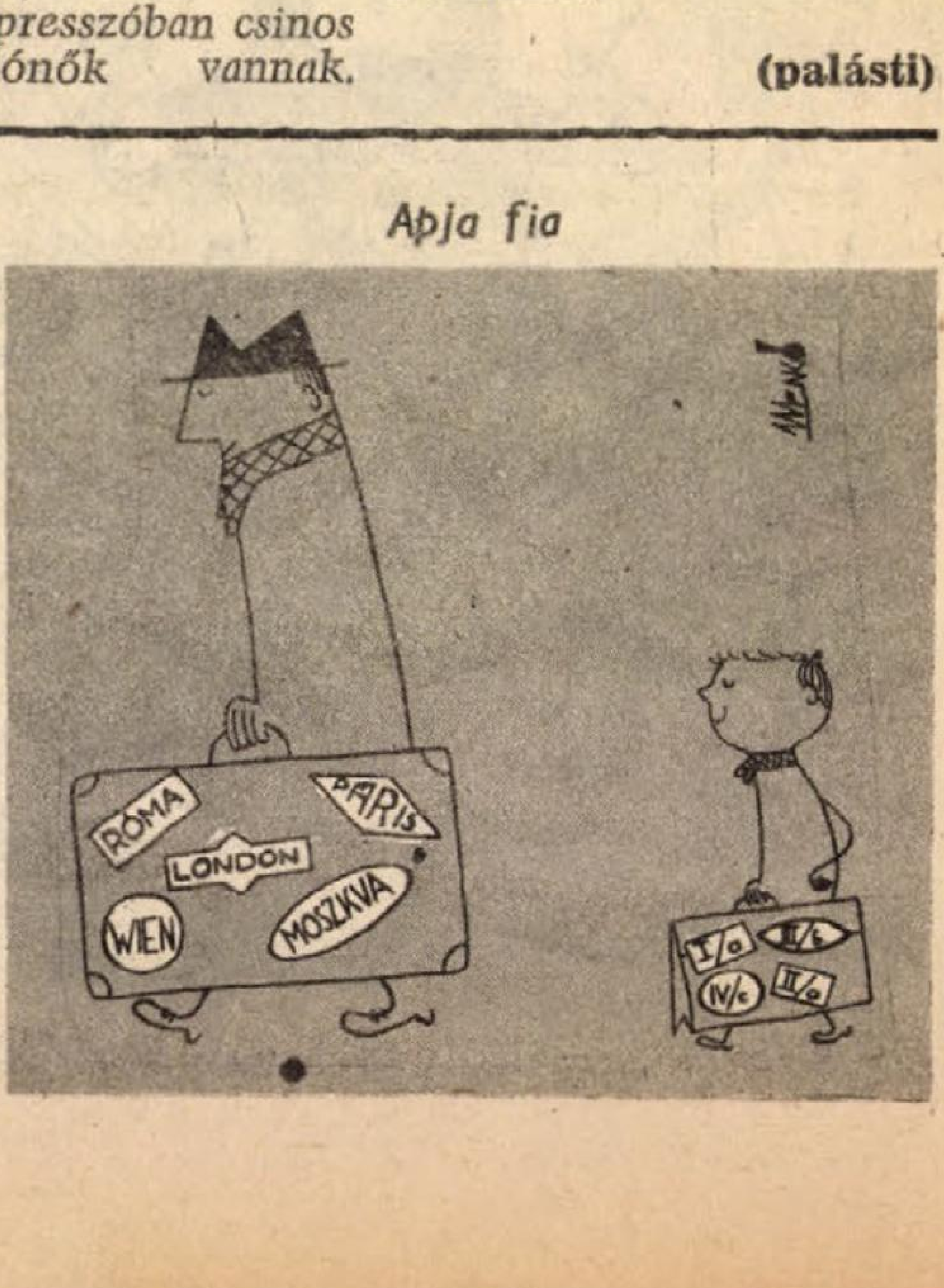

De Gaulle hazaérkezett

Várnai György rajza

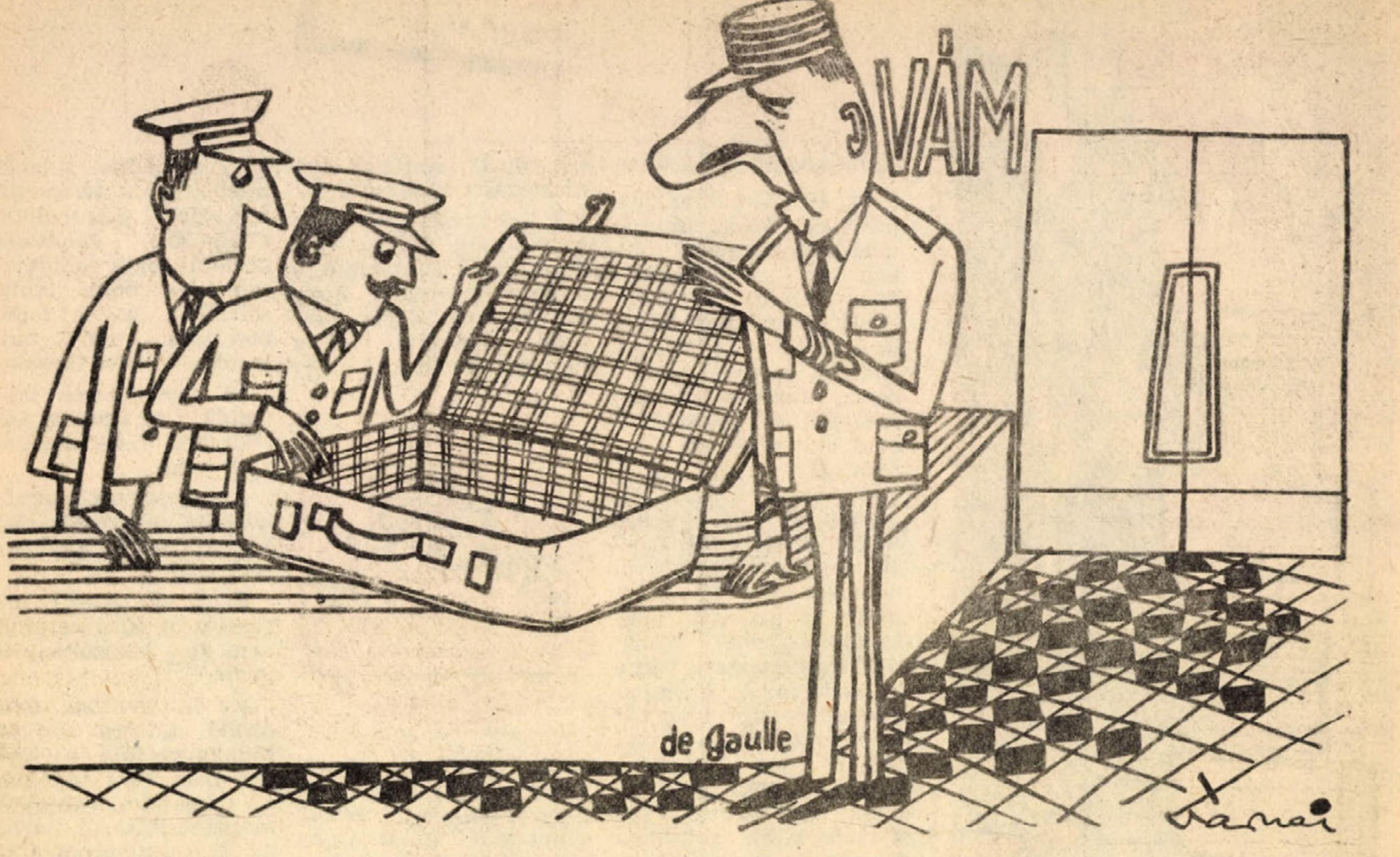

– Ne fáradjanak, az utolsó ingemet is odaadtam . . .

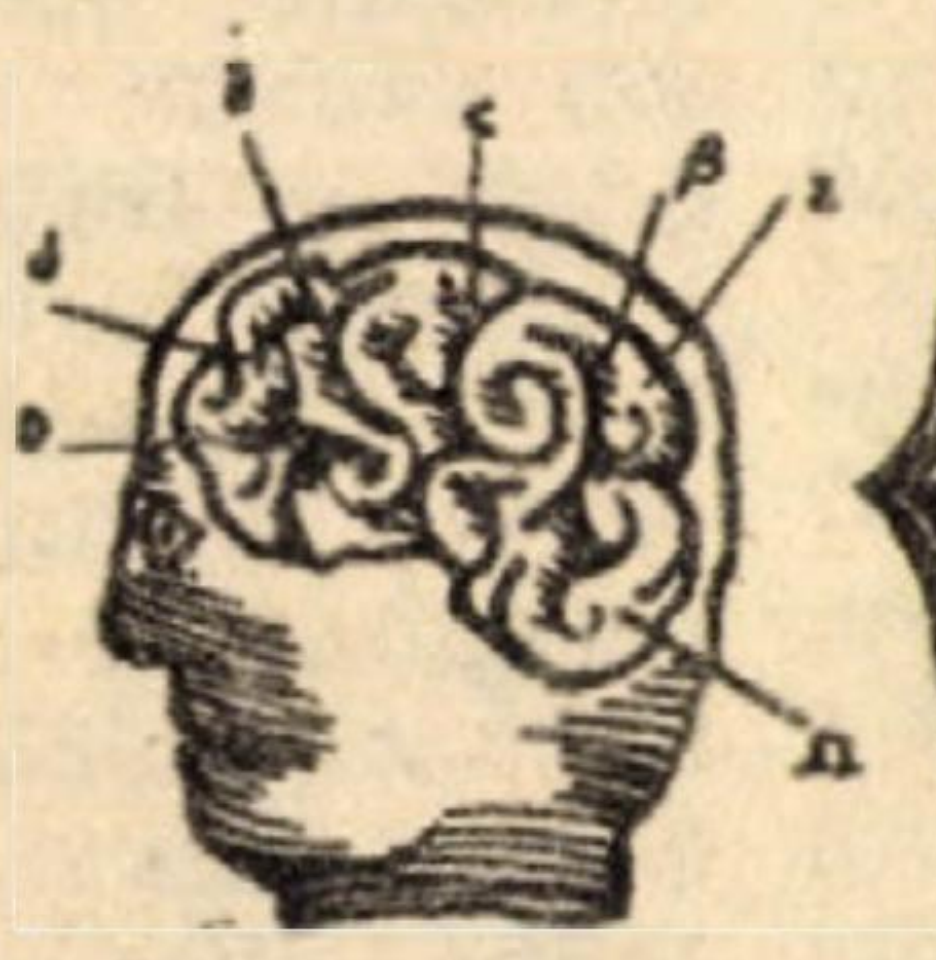

Hogyan működik az emberi agy?

Imádom a népszerűsítő tudományos kisfilmeket.

Ha végignézek egy ilyen filmet, érzem, határozottan érzem, hogy okosabb leszek.

Nemrégiben — a televízió jóvoltából —, az emberi agy működésének rejtelmeibe tekinthettem bele. Megtudtam, hogyan dolgozik agyacskánk nappal és mit csinál éjjel.

Hát kérem, fantasztikus, hogy mi minden van az ember fejében! Különböző kis emberkék dolgoznak a koponyánkban: az egyik íróasztal mögött ül és szervez, a másik a fejünkben levő apró televíziót nézegeti, a harmadik lót-fut, amolyan küldönc, hozza-viszi a híreket, értesüléseket, aztán vannak raktárosok, akik az emlékeket raktározzák el különböző fiókokban.

Egy ismerősöm — vallásos ember — meg volt győződve arról, hogy az emberi agy isteni csoda, de miután látta ezt a tudományos kisfilmet, azonnal megváltoztatta a véleményét, és materialista lett.

— Így mindjárt más — mondotta megrendülten. — Nem tudtam, mind ez ideig nem tudtam, hogy a mi fejünkben, az én fejemben is ilyen kis gumófejű pasasok dolgoznak .. Így mindjárt más!... Erre a magyarázatra vártam már mióta!... Gumófejű emberkék... Tegyük fel, hallok egy hangot, erre egy ilyen agyi munkavállaló fülelni kezd: hol is hallotta ezt a hangot? Lead egy jelzést a raktárba, mire a raktáros előszedi a hanggyűjteményt, és tudatja velem, hogy a hang nem más, mint a tündéri Gizike hangja... Pofonegyszerű... Nincs ebben semmi titok, csak gumófejű kartársak vannak...

Érdekes, rám egész más hatással volt ez a tudományos kisfilm. Láttam, hogy ezek a kis emberek ide-oda rohangálnak a fejünkben, és ez aggodalommal töltött el. Kik ezek és mifélék? Milyen platformon állnak, és van-e egyáltalában valami közös platformjuk? Milyen odabenn a fejemben a kollektív szellem? Mi a véleményük néhány kulturális kérdésről? Mi a véleményük az aktuális kül- és belpolitikai helyzetről? Hogyan vélekednek a nemzetközi munkásmozgalom egyes problémáiról?

Fogalmam sincs.

Mondom, én eddig materialista voltam, és nem misztifikáltam el az agyamat. Ó, nem, mindenféle misztifikálás távol áll tőlem, de ezek a gumófejű pasasok izgatnak, nyugtalanítanak. Hogyan kerültek a fejembe? Ki alkalmazta őket? Milyen a párttagok és a pártonkívüliek aránya?

Uramisten, semmit sem tudok!

Illetve mindent tudok, de nem én, hanem azok a gumófejűek a koponyámban. Ha meg akarom tudni, hogy tudom-e ezt, vagy azt, akkor egy ilyen gumófejű csönget egy kollégájának, aki leadja a jelzést a másiknak, a másik egy jól kitaposott agytekervényen elrohan a raktárba, a raktáros elkezd kutatni a fiókokban... Vajon milyen vircsaft lehet az én fejemben? Félek, nagyon félek, és nem vállalom a felelősséget...

Mit lehet itt tenni?

Semmit. Ki vagyok szolgáltatva a gumófejűeknek.

Mikes György

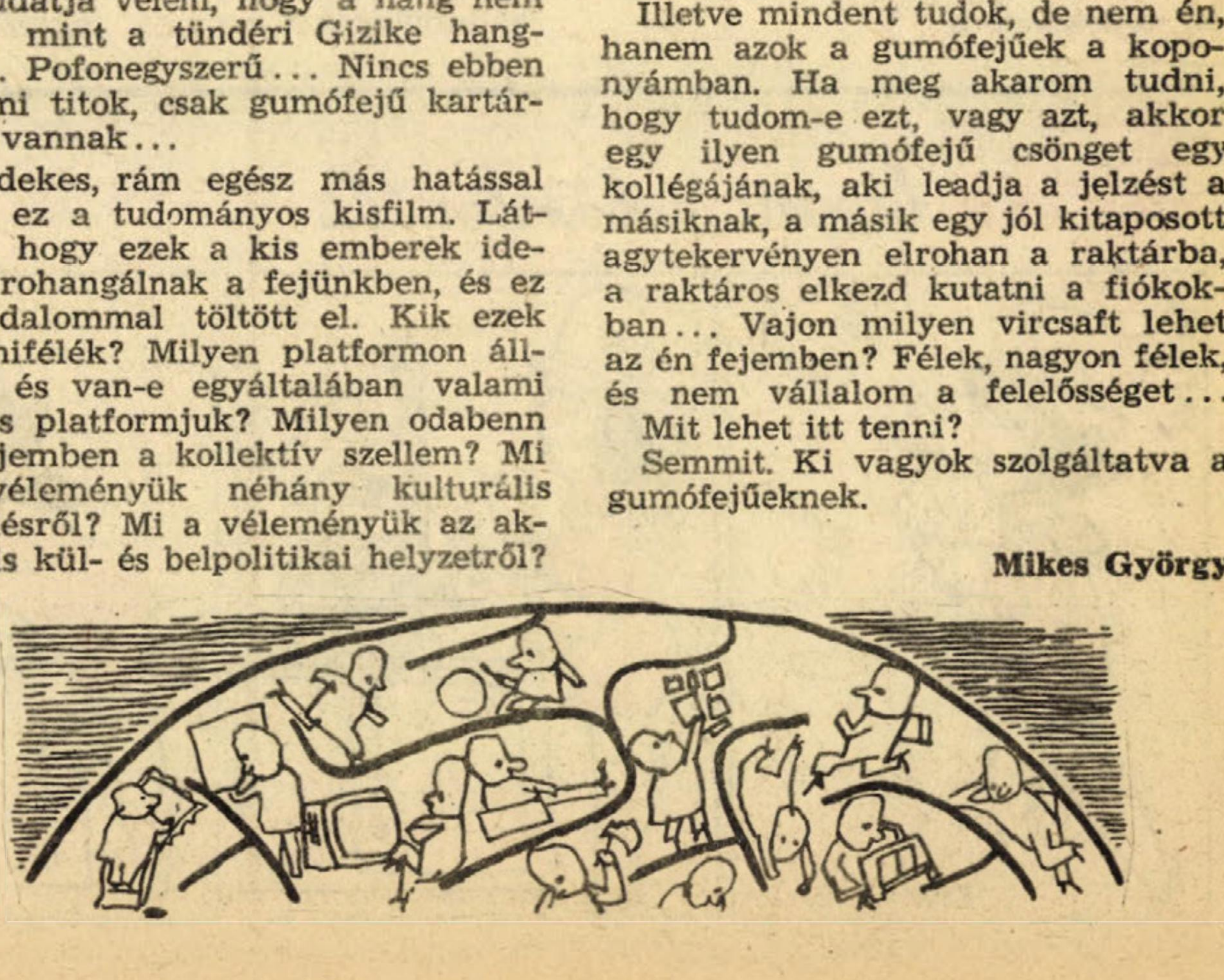

Szöktetés

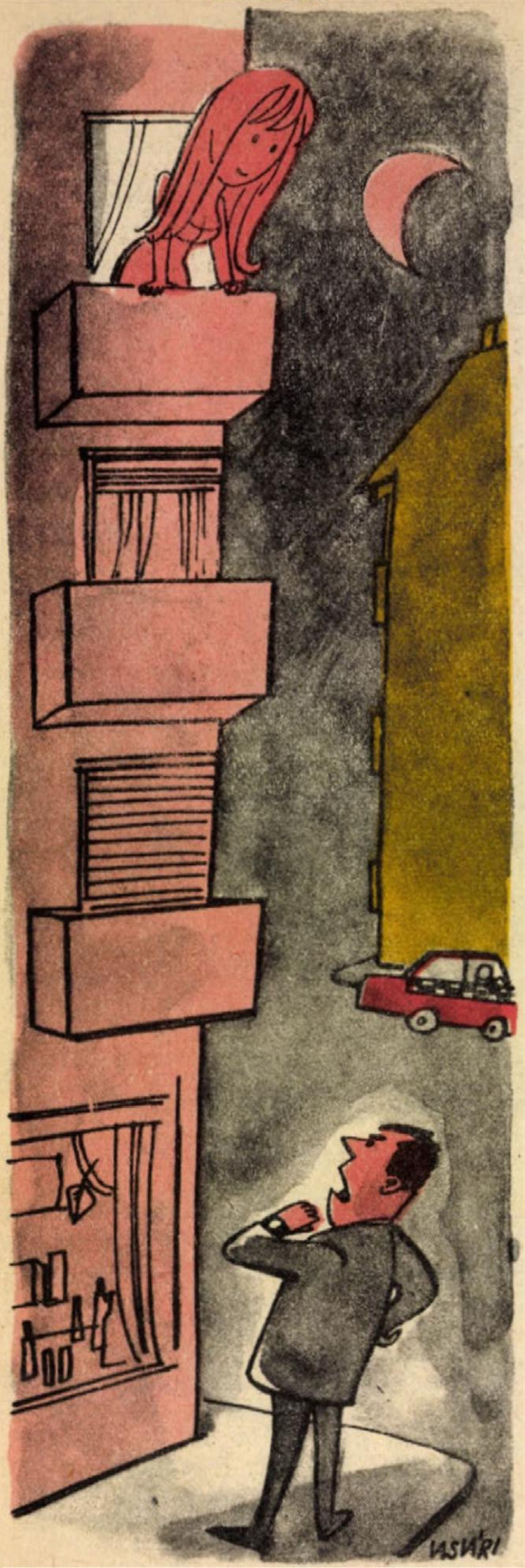

– Ha öt perc múlva nem lesz itt a létra, megreklamálom.

LEVÉL sóder ügyben

Vállalatvezető Kartárs!

Az ön vállalatánál dolgozik egy derék, szorgalmas munkavezető, akinek az a rögeszméje, hogy minden körülmények között megvédi a társadalmi tulajdont. Amikor azonban védeni kezdi, számos esetben nemcsak a bűnösök érthető ellenállásával, hanem azok barátainak és cinkosainak dühödt támadásával is találkozik. A gúnyolódó és fenyegető megjegyzéseken kívül nemegyszer a feléje repülő anyacsavar vagy kisebb-nagyobb vasdarab figyelmeztette már a jó modorra. Az ön munkavezetője egy ideig állta a sarat, aztán a családjára, az otthonára gondolt, s szép lassan elment a kedve attól, hogy a társadalmi tulajdont az eddigi szenvedélyességgel védelmezze. Elhatározta, hogy nem lát, nem hall, s nem is mond semmit. Ettől kezdve vidáman élt, béke és nyugalom honolt körülötte.

Nemrég azonban történt valami — enyhén szólva: kárt okozó szabálytalanság —, amit az ön nyugtalan munkavezetője nem bírt lenyelni. Az üzemben többen belekeveredtek az ügybe, s a munkavezető jegyzőkönyvbe foglalta a visszaéléseket, többi között megemlítve bizonyos feketén fuvarozott sóderszállítmányokat is. (A bonyolult részletek ismertetését mellőzöm.)

A jegyzőkönyvet ön kapta meg, kedves Vállalatvezető Kartársam, s amikor megtudta, hogy az ügyet az egyik dolgozó jelentette be a munkavezetőnek, így szólt: *„Ezt a gépkocsi sóder dolgot kár volt jegyzőkönyvbe venni, egyébként is az ilyen besúgókat az én időmben, amikor még melóztam, kibelezéssel intéztük el.”*

Nem firtatom, hogy vajon mi volt még az ön idejében, amit érdemes lenne átmenteni a mának, de ez a „besúgás” „kibelezéssel” tetézve, nagyon tetszik nekem, s úgy látszik, megnyerte munkavezetőjének tetszését is. Szegény megértette önt, s azóta egyfolytában szégyelli magát, mert nem védte meg a mundér becsületét és tudatlanságában jegyzőkönyvbe foglalta a „sóder-dolgot”. Az ön megjegyzése mély nyomokat hagyott benne, s legközelebb, ha a társadalmi tulajdon dézsmálóival találkozik, feltétlenül követni fogja vállalatvezetőjének bölcs tanításait. Kis, barna fedelű noteszába máris bejegyezte a következőket:

„A visszaélések bejelentőit besúgónak kell tekinteni s »kibelezésre« kell ítélni.

Aki bejelentő nélkül is leleplez valamiféle disznóságot, azt a vállalatvezető »belezi« ki.

Nagy visszaélések nincsenek, a kicsiket pedig nem kell jegyzőkönyvbe venni.”

Az ön tanítása tehát termő talajra hullott. Munkavezetője a jövőben nem vesz tudomást a társadalmi tulajdon megkárosításáról, tehát az ön vállalatánál e tekintetben nem lesz panasz senkire és semmire. Még a sóder fekete fuvarozására sem. Elvégre egy fuvar sóder csak négyszáz forint, tíz fuvar négyezer forint, száz fuvar negyvenezer forint és így tovább. Nem lesz vizsgálat a vállalatnál, nem zavarják önt jegyzőkönyvekkel, nem akad többé „besúgó” s nem lesz kit kibeleznie.

Mennyire igaza van önnek! Vigyázni kell a vállalat nyugalmára és becsületére!

Földes György

Jucika bünteti a bürokratát

Pusztai Pál rajza

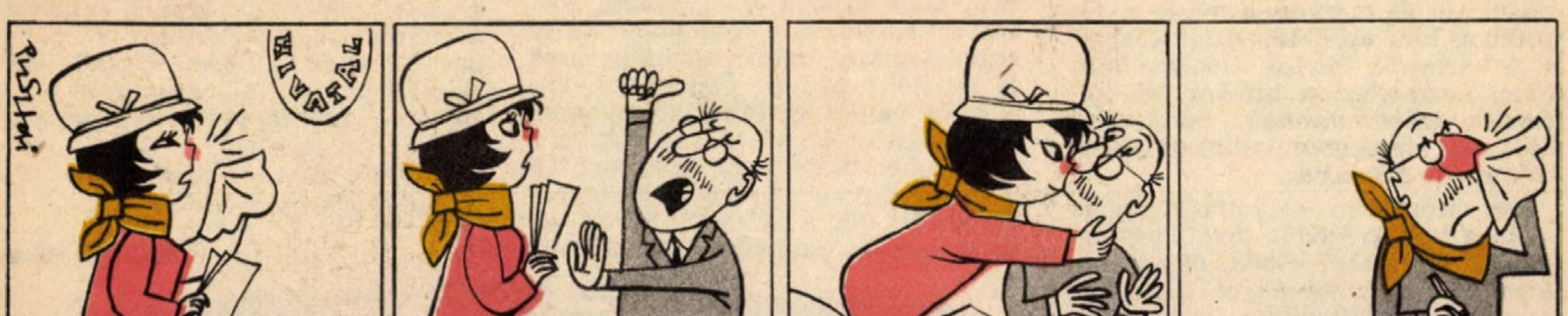

Pesti tudósítónktól

Nem lehetne a súlyemelő versenyek mintájára a különféle irodalmi díjakra egyforma esélyekkel pályázó írókat lemérni? Amelyik nehezebb, az legyen a győztes.

*

Meglepő kijelentést hallottam:

— Olyan kövér, hogy hálni jár belé a lélek!

Egy kis gondolkozás után rájöttem a mondás értelmére. A lélek is szeret puhán hálni.

*

A Képzőművészeti Alap helyisége előtt tűnődik valaki:

— Vajon a képzőművészet alap vagy felépítmény?

*

Minden népszerű orvosi újságcikk arra figyelmeztet minket, hogy ne együnk sokat, ne fogyasszunk sok szeszes italt és feketekávét, mert árt az egészségünknek.

Azokban a vendéglátó üzemekben, ahol a kötelező mennyiségnél kisebb adag ételt, vizezett italt és felhígított feketekávét szolgálnak fel, tulajdonképpen egészségünk érdekében szoktatnak rá minket egy kis önmegtartóztatásra. Nem is értem az ellenőröket, hogy miért zaklatják a korszerű táplálkozásnak ezeket a zászlóvivőit.

*

Van egy rendkívül szórakozott barátom, aki a napokban annyira elkeseredett valami miatt, hogy öngyilkos akart lenni, de megfeledkezett róla.

f. l.

Fejlett mezőgazdasággal rendelkező kisipari ország

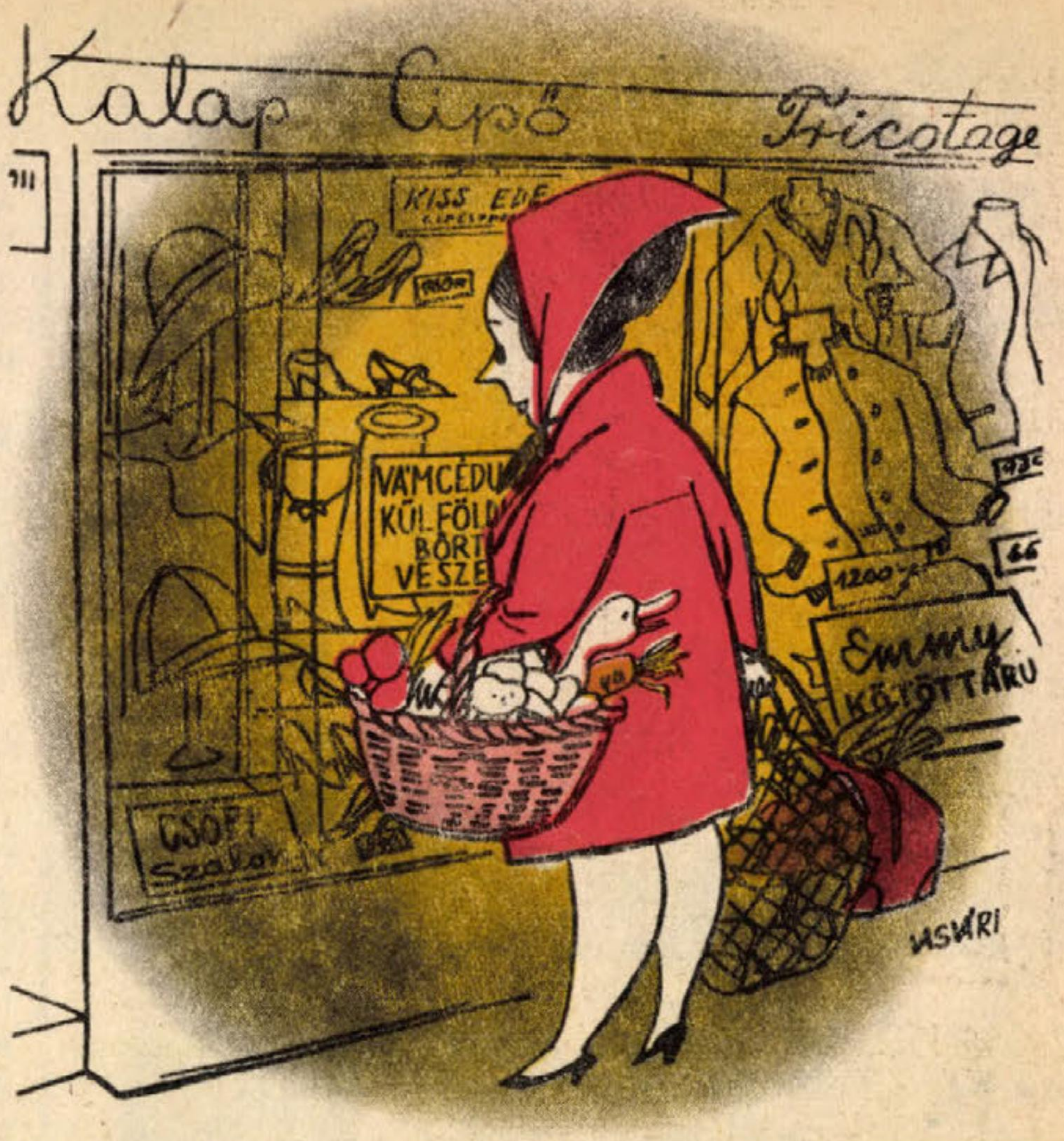

Vásár

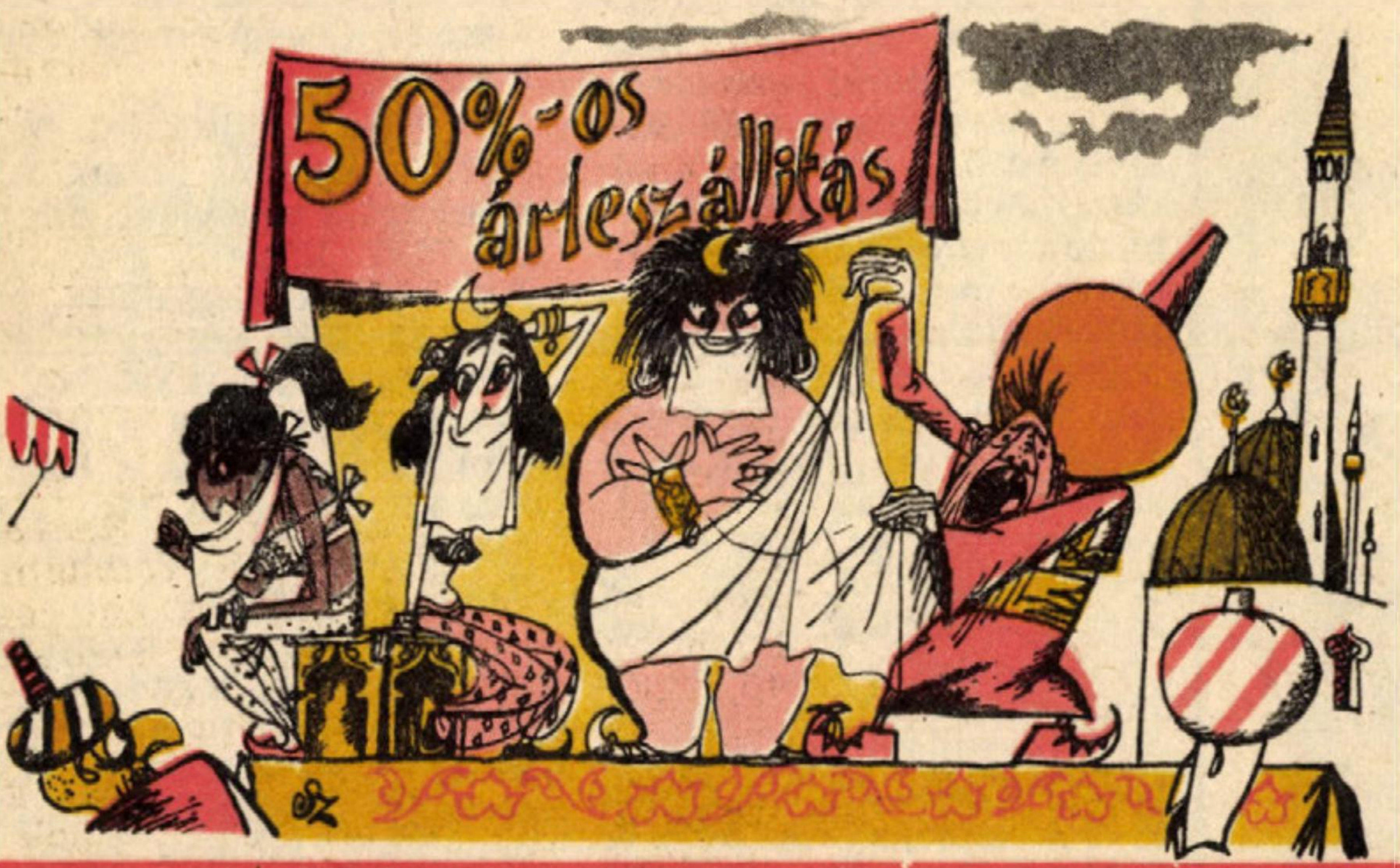

Ezt olvastuk

A Magyarország olimpiai cikksorozatában a legnagyobb meglepetéssel olvastuk az alábbi sorokat:

Dawn Fraser 1962-ben 58,9-cel lett a Brit Birodalom bajnoka. 9 sidney-i skót dokkmunkás legidősebb leánya karcsapással verte volna Tarzant.

*

9 dokkmunkásnak egy leánya! Hiába, a skót az — skót!

Kincseket tüzelünk

A tudományos cikkekből
Sokat tanulunk néha,
Világossá lesz agyunkban
Sok érdekes probléma.

Egy vasárnapi napilap
Halmozta egyrakásra,
Hogy a fában mennyi anyag
Kerül pocsékolásra.

A tüzelésben hamvad el
Sok zsír, viasz és gyanta,
Faszesz, fakátrány, ecetsav
És más cellulóz fajta.

Én úgy vélem, hogy hiányos
Az egész adathalmaz,
— Mivel a fa még sok vizet
És súlyhiányt tartalmaz . . .

Berend Ferenc

A gyalogos

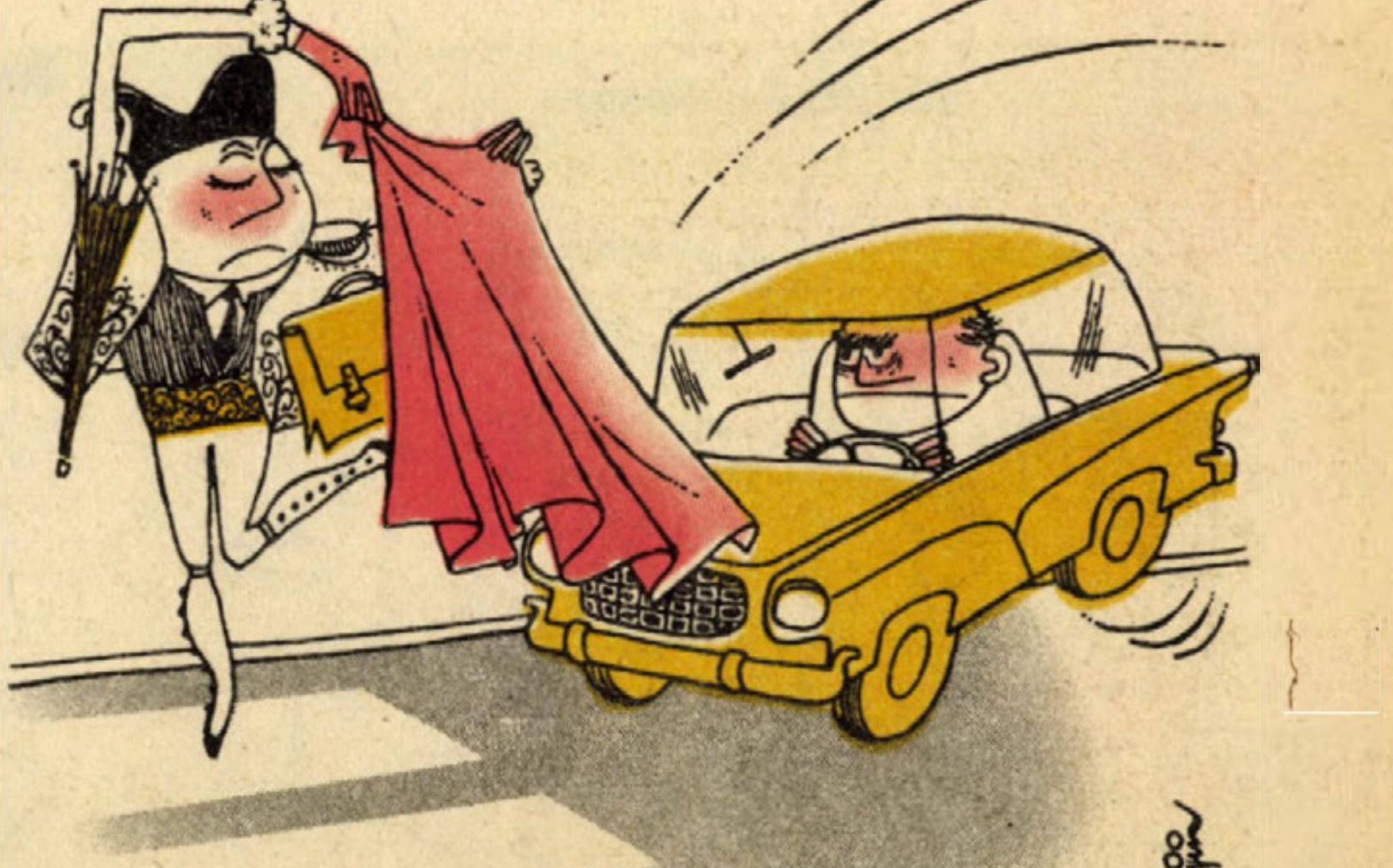

Esős időben

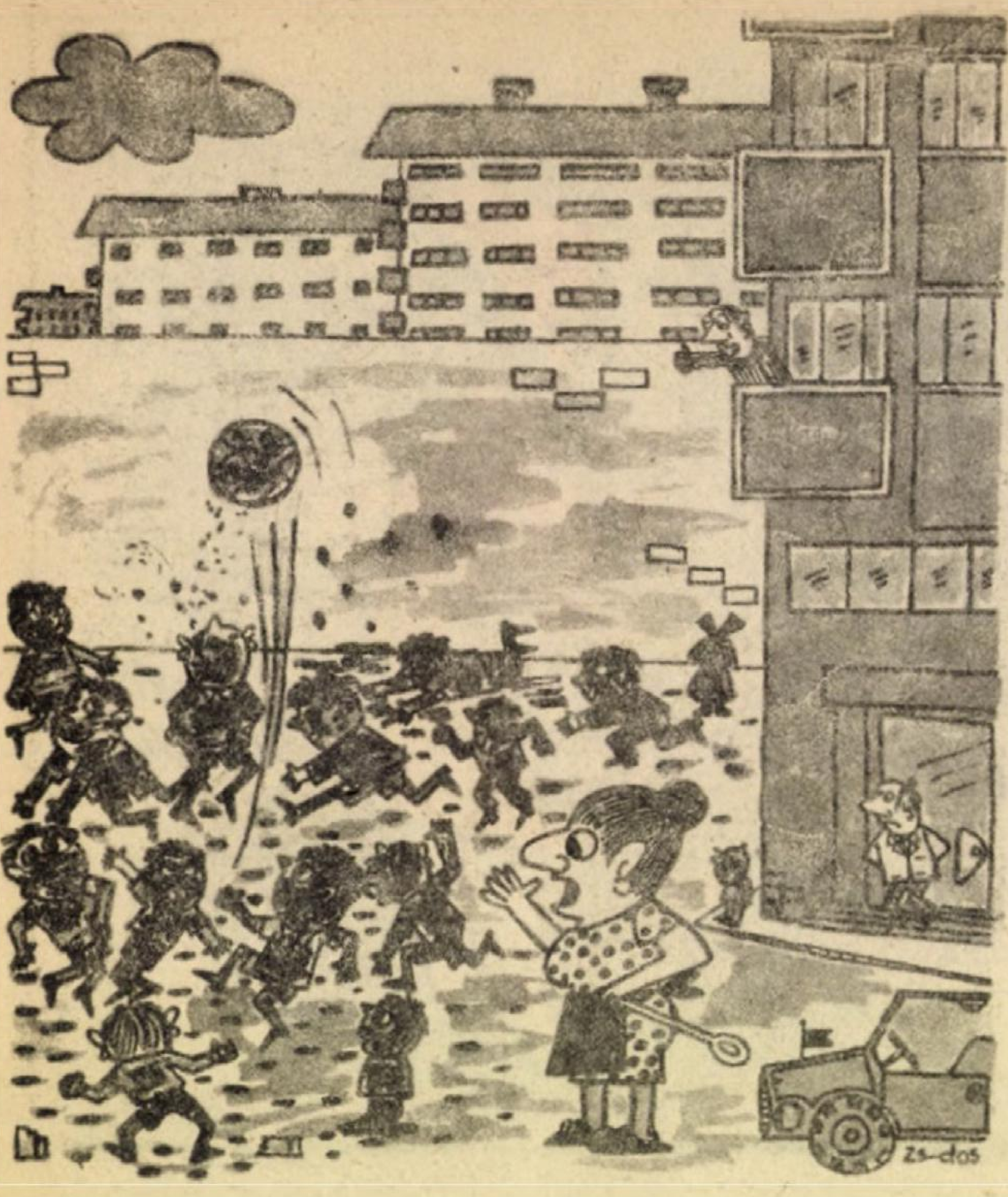

– Amelyik az én fiam, az nyújtsa fel az ujját!

Kevés a gyors- és gépírónő

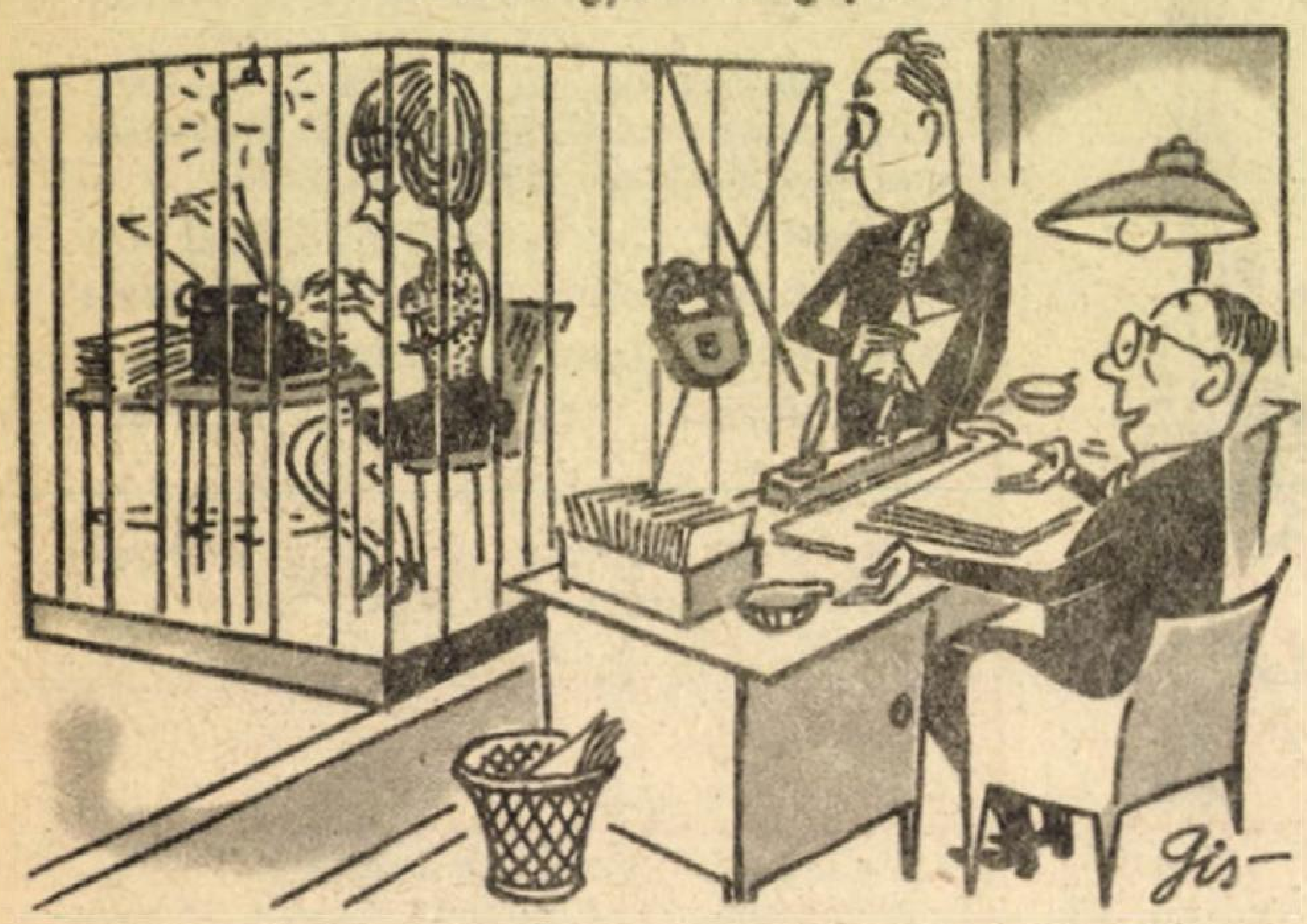

– Tudod, kérlek, már három gépírónőmet vitték el más vállalathoz...

Meglepő változás

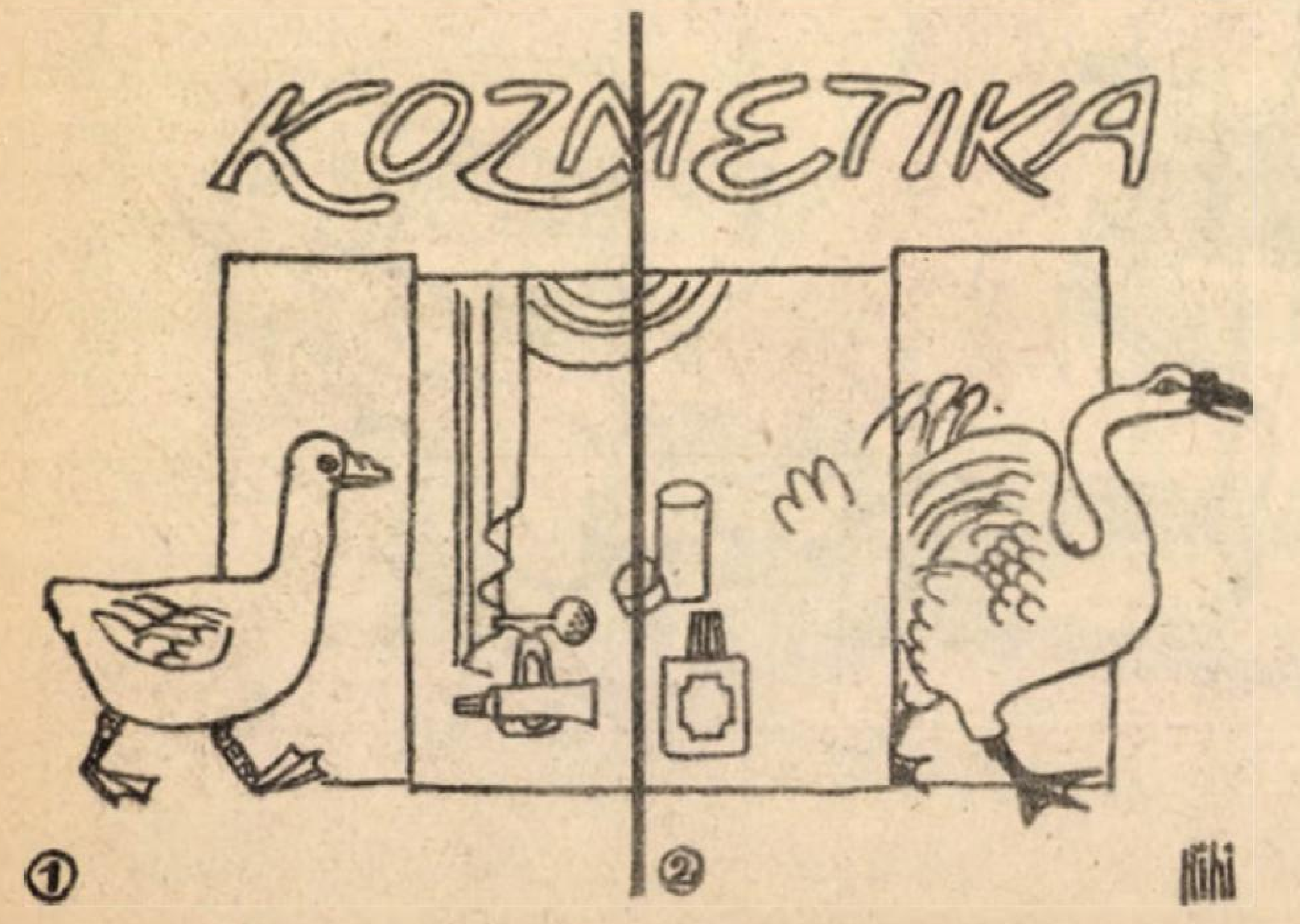

FELHÍVÁS

A legmegrögzöttebb újságolvasóknak is vannak kedvenc rovatai. Ez természetes, hisz' nem érdekelhet mindenkit minden egyformán. Van, aki a belső vezércikket, s van, aki a moziműsort futja át először.

Én az apróhirdetéseket favorizálom. Egy oldalnyi apróhirdetés az élet tükre. Szerintem a fizetett közlemény maga a sűrített valóság. Elvégre a népek ma már nem szeretik kidobni a pénzüket az ablakon hiába.

De még az apróhirdetés bigott hívei között is léteznek árnyalatok. Én például régebben, legényember koromban, sokkal figyelmesebben olvastam a HÁZASSÁG rubrikát, mint manapság... Azonban van egy tétel, amit, azt hiszem, korra, nemre, állás- és lakásproblémákra való tekintet nélkül valamennyien érdeklődéssel böngészünk végig. És ez a FELHÍVÁS.

A FELHÍVÁS demokratikusan mindenkihez szól. Mert bárki megtalálhatta, teszem azt, a Műfülértékesítő f. hó 26-án eltűnt körbélyegzőjét, illetve bárkit megpróbálhatnak becsapni vele. A Műfülértékesítő Vállalat tehát feladata magaslatán áll, amikor néhai pecsétjének szomorú sorsáról értesíti a nagyközönséget. Olyasmit is olvastam már kedvenc rovatomban például, hogy egy sárga cekkernek nyoma veszett valahol a Lehel tér és Zugliget között. A becsületes megtaláló a cekkert megtarthatja, csak a benne levő házasságlevelet adja le Csuhadinger névre itt és itt a házfelügyelőnél.

Szóval, mindig a károsult hívja fel a figyelmet. Ámde kivétel erősíti a szabályt. Mert mit látnak szemeim minap a Népszabadságban? Ezt ni!

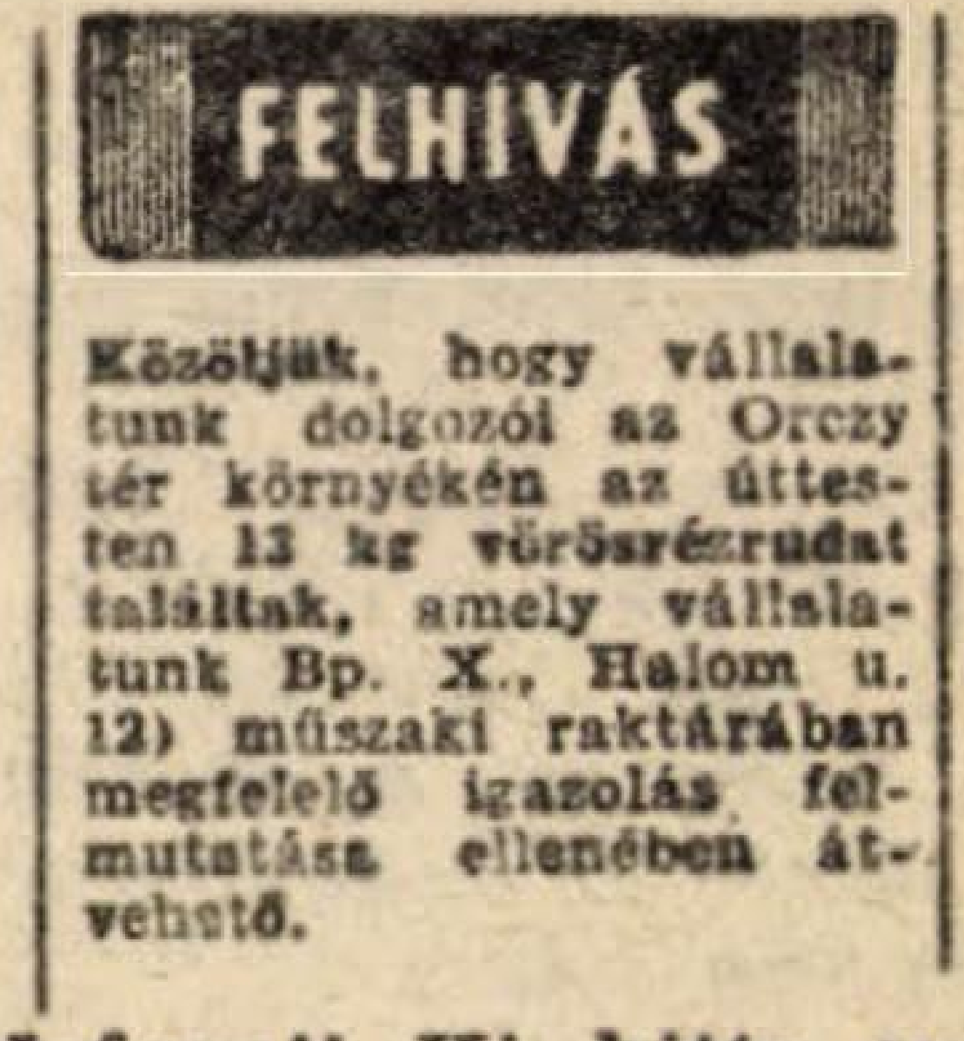

FELHÍVÁS

Közöljük, hogy vállalatunk dolgozói az Orczy tér környékén az úttesten 13 kg vörösrézrudat találtak, amely vállalatunk Bp. X., Halom u. 12) műszaki raktárában megfelelő igazolás felmutatása ellenében átvehető.

Nofene!! Ki hitte volna, hogy ilyen könnyű 13 kiló vörösrézrudat elveszteni! Talán az illető kirántotta a zsebéből a zsebkendővel? Esetleg elképzelhető. De ami még különösebb, nem az elvesztő, hanem a megtaláló hirdet. Hát ez bizony kicsit furcsa, ha meggondolom, hogy a színesfémek mennyire fontos alapanyagai a népgazdaságnak.

Elmeséltem az esetet egy efféle ügyekben jártas barátomnak. Ő végre megoldotta a rejtélyt:

— Nézd, pajtikám! Egyszerű, mint két pofon. Aki elvesztette a rudakat, annak 13 kiló leltárhiánya lett. Aki viszont megtalálta, annak 13 kiló leltártöbblete. Mit könnyebb tisztázni, a leltárhiányt, vagy a leltártöbbletet? Világos, a leltárhiányt! Tehát ki kénytelen hirdetni? Aki megtalálta. Ennyi az egész.

— Remélem — mondtam bizakodva —, hogy a becsületes elvesztő mielőbb érte megy a vörösrezéért, és a szegény megtalálót nagyvonalúan kihúzza ezzel a slamasztikából...

Dalmáth Ferenc

A tévé hatása

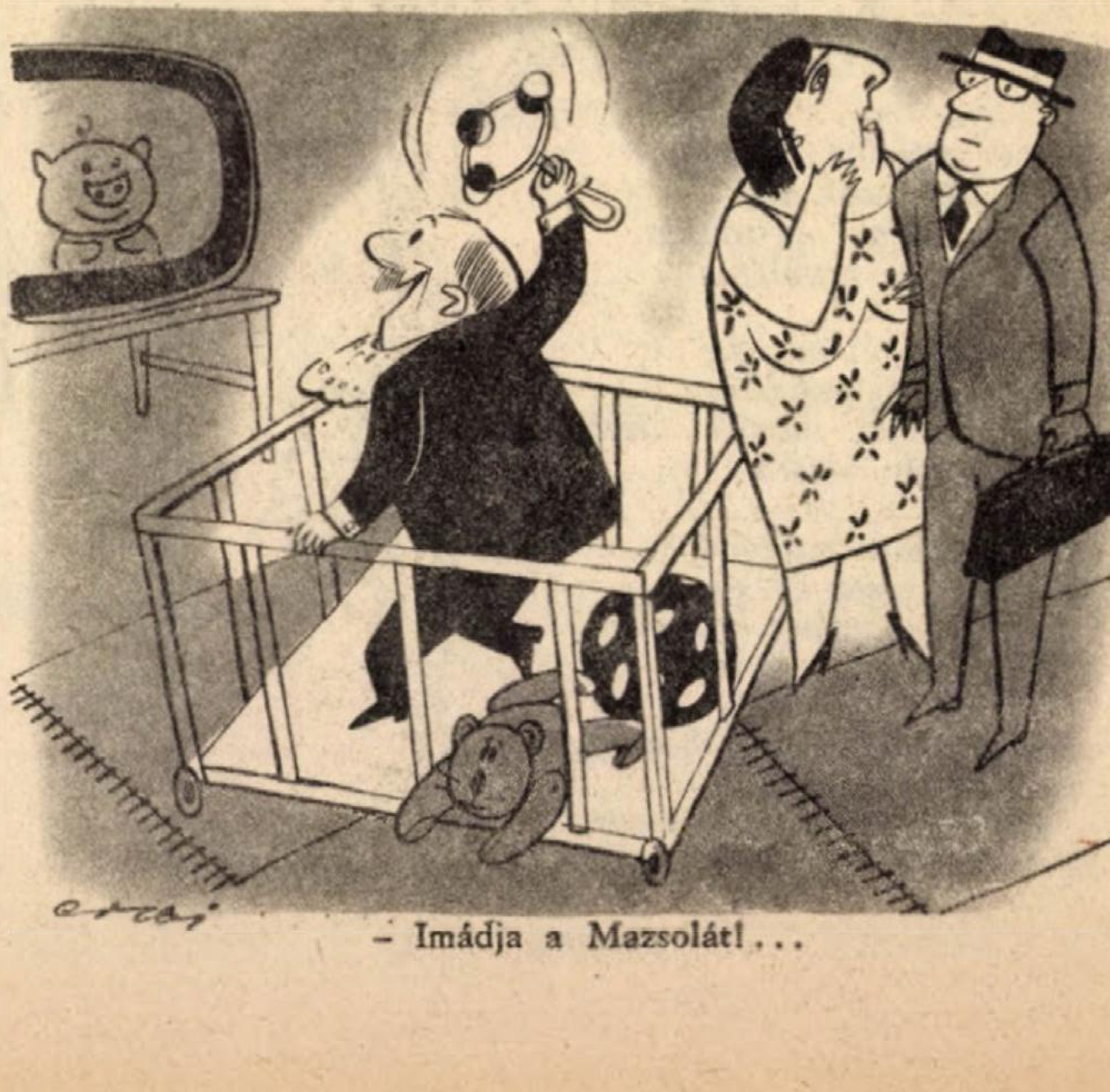

– Imádja a Mazsolát!...

Választások előestéjén

Fülöp György rajza

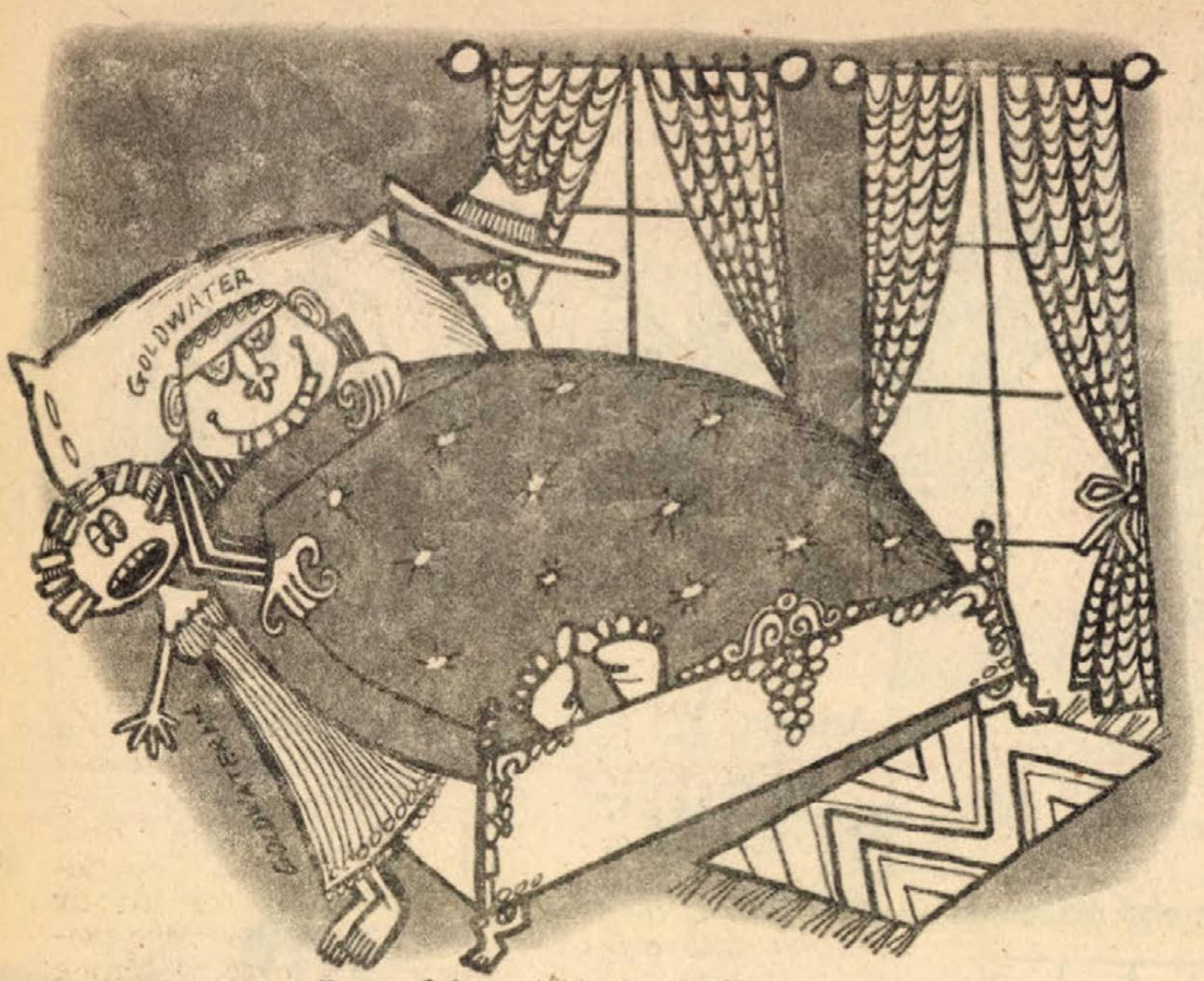

– Barry, folyton jobbra csúszol!

Milyen nemzet a magyar?

Hajdan voltunk: lovas nemzet.
Minden magyar lóra termett.
Lovon folyt a lovagtorna;
Lovon dajkált a pesztonka...
Elismerte hun és avar:
Derék lovas nép a magyar!

Aztán lettünk: dalos nemzet,
Fürge lábú, táncra termett.
Aki elment fesztiválra,
A nagy próbát mind kiállta...
London, Párizs zengte hamar:
Dalos, táncos nép a magyar!

Ma még vagyunk: olvasó nép.
Könyvet falunk, mint a jó gép.
Húsz sorozat meg se kottyan.
Versenyzünk, ki győzi jobban!
Tanul is mind, aki akar...
Művelődő nép a magyar!

...De mik leszünk! Uramfia!
Szomorú a tendencia.
A jövendő képét bontva:
Evés került a központba!
Hivatalban! Terülj, asztal!
Tele-fiók jófalattal.

Kinn az utcán! Csokit esznek.
Állomáson! Virslit vesznek.
A színházban! Mindenki rág.
Az ajándék! Már nem virág!
Inkább étel: sonka, torta...
Mindenki a szatyrot hordja.
Ha hosszú az értekezlet,
Minden kéz a zsebben reszket,
Kifli után matat benne, –
Meg is halna, ki nem enne.

Ha ez így megy, jaj minékünk!
Szép hírünkből, aj, kilépünk.
Új nevünk lesz, hájon szerzett:
Mi leszünk a – kövér nemzet!

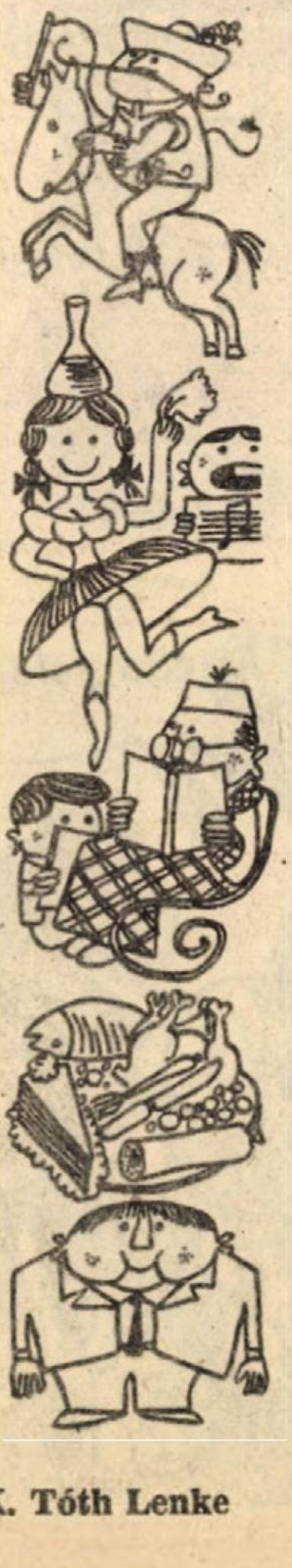

K. Tóth Lenke

Építő bírálat

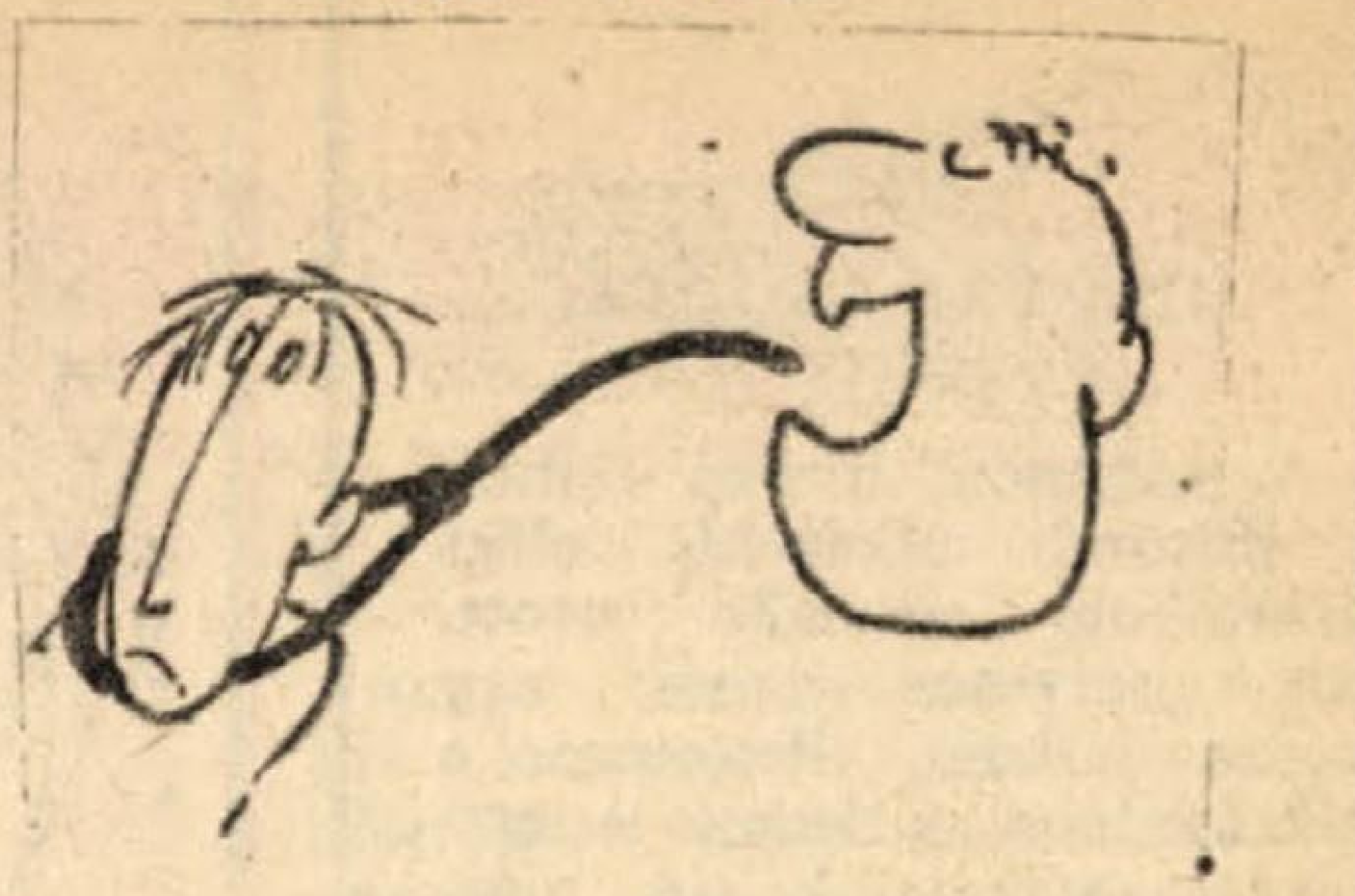

Önkritika

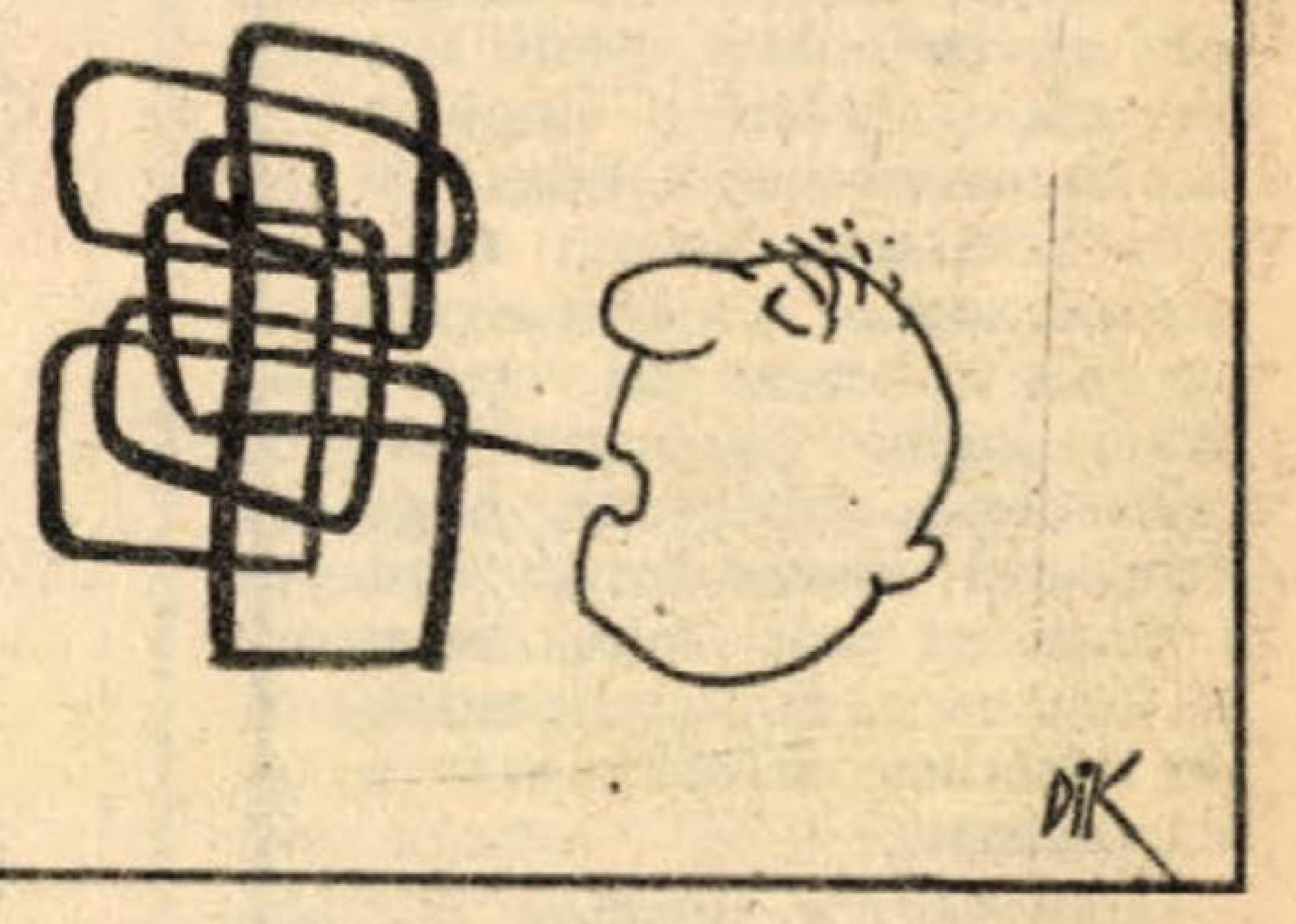

Kemény főnök

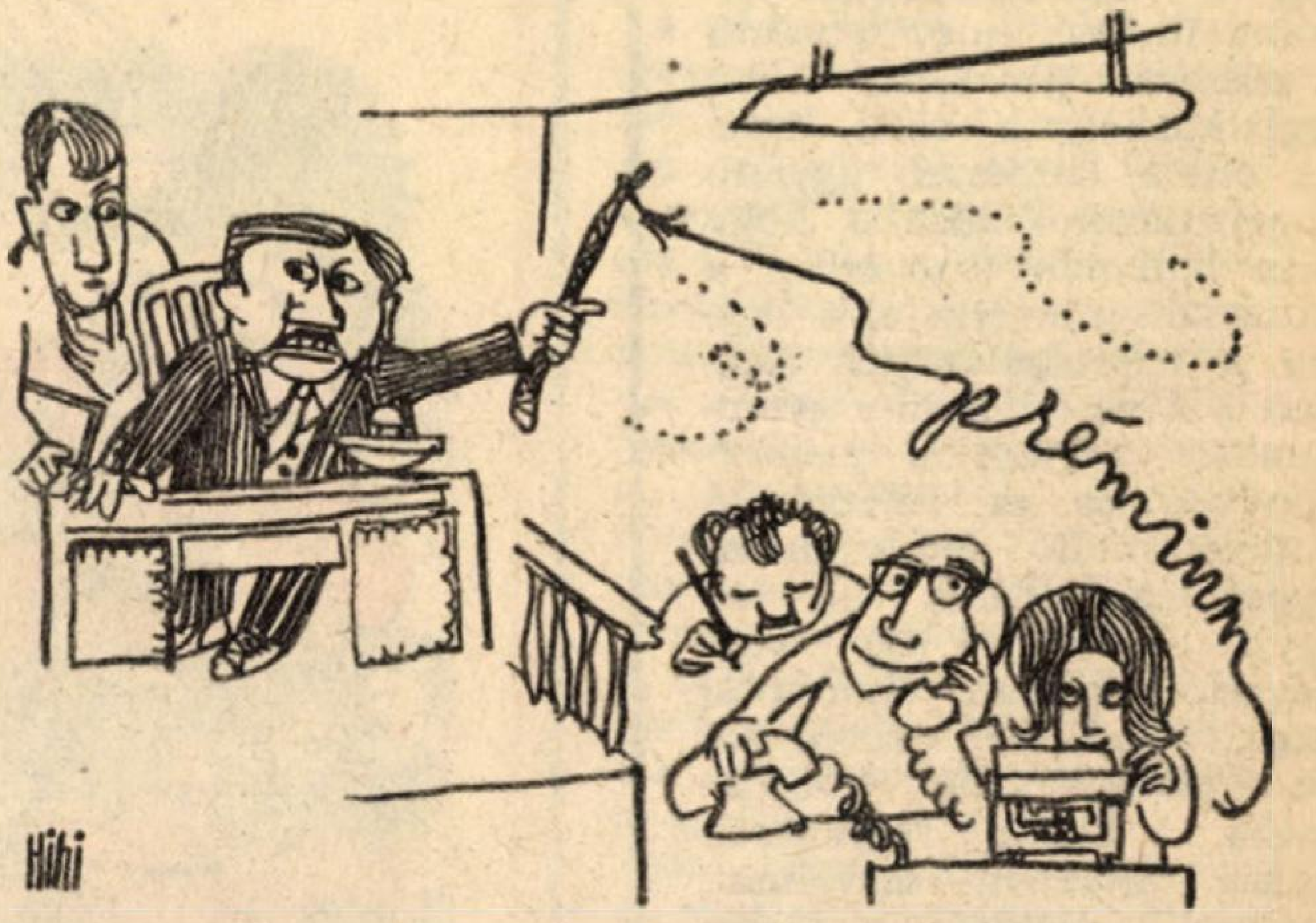

– Tudni kell velük bánni!...

A türelmetlen

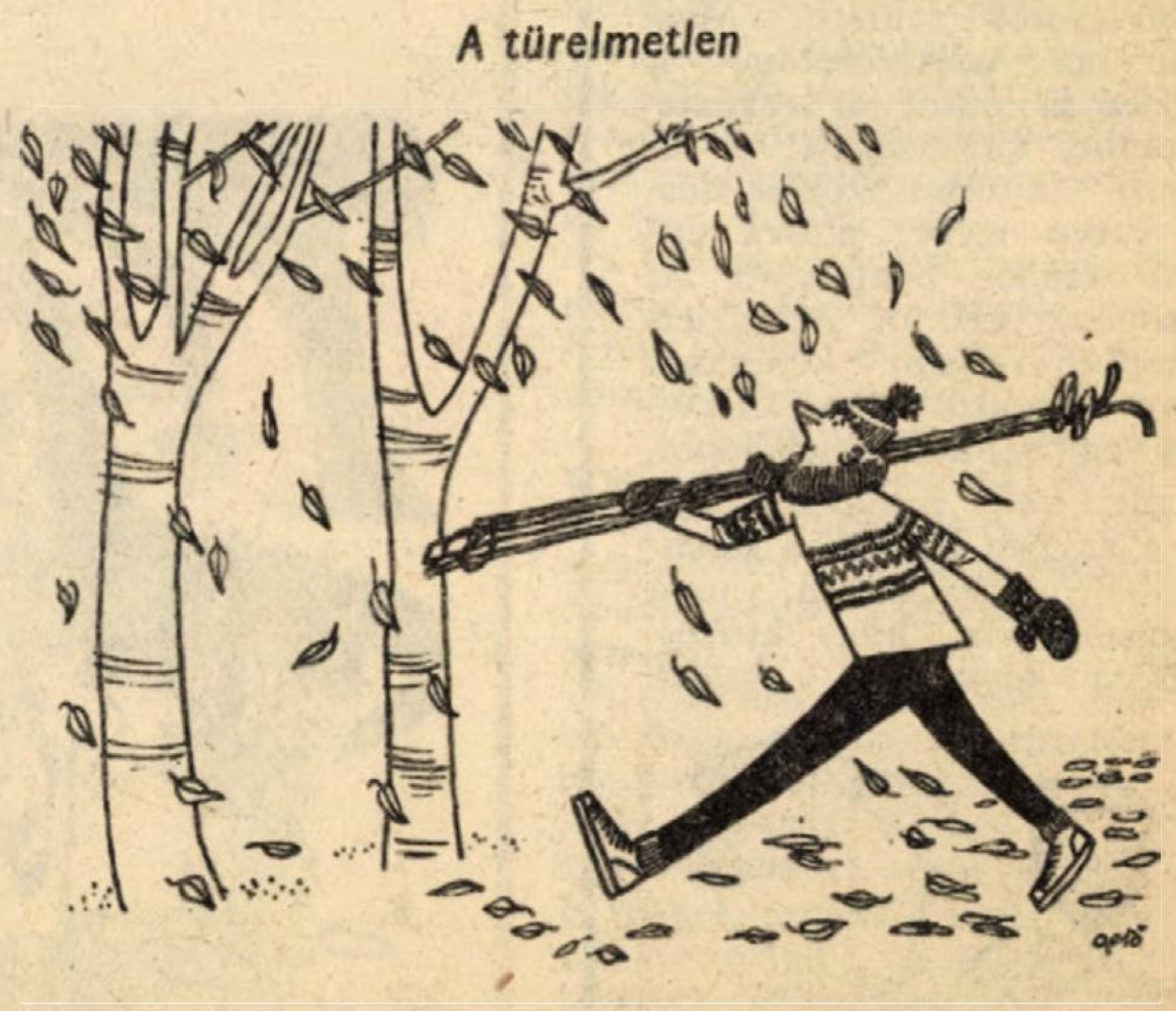

Váltás magyar módra

A minapon, fényes délben a Körönd cukrászda előtt jártamban, eszembe jutott, hogy szívesen innék egy csésze kakaót. Betértem a cukrászdába, s ittam is egy kávét, mert a kakaó nem szerepelt a cukrászda programjában. Miközben azon tűnődtem, hogy a kakaó vajon az italboltok profiljába tartozik-e, kiderült, hogy a cukrászda nemcsak hogy kakaót nem tart, hanem aprópénzt sem. A felszolgáló ugyanis a kezébe se vette a fizetési célból feléje nyújtott százasomat, kijelentve, hogy nem tud visszaadni belőle, hanem azt tanácsolta, hogy kérjem meg a pénztárosnőt, aki esetleg felválthatná a százasomat.

Miközben a pénztár felé igyekeztem, még átvillant bennem az a gondolat: esetleg a felszolgálónőtől lett volna illendő, hogy felváltsa a százast a pénztárnál. Nem foglalkozhattam soká ezzel az etikai kérdéssel, ugyanis a pénztárosnő közölte, hogy nem hajlandó foglalkozni a váltással: intézzem el a dolgot a felszolgálónővel. Kezdett a kávé felforrni a gyomromban, kértem a panaszkönyvet, és az üzletvezető holléte után érdeklődtem. Éppen mellettünk ült az egyik asztalnál egy vendéggel, s látható tapintattal nem óhajtott beleszólni az előtte zajló konfliktusba. Ekkor egyenesen hozzá intéztem szavaimat, melyre újabb meglepetés ért: nem ő, hanem a vendége válaszolt, és jól megadta nekem, hogy nem szégyellem-e magam egy vacak váltás miatt magát az üzletvezetőt zaklatni. Most már az üzletvezetőnő is belekapcsolódott a leckéztetésembe, cukrászdáját a fővárosi autóbuszközlekedéssel vetve egybe, ahová épeszű ember nem száll fel aprópénz nélkül. Az üzletvezetőnő újabb kérésemre némi tűnődés után átnyújtott egy panaszlevelezőlapot.

Igaz, nem mondtam még el: a százast később a szomszédban felváltottam, majd visszamentem, hogy kifizessem a kávét és a brióst.

H. K.

Az első...

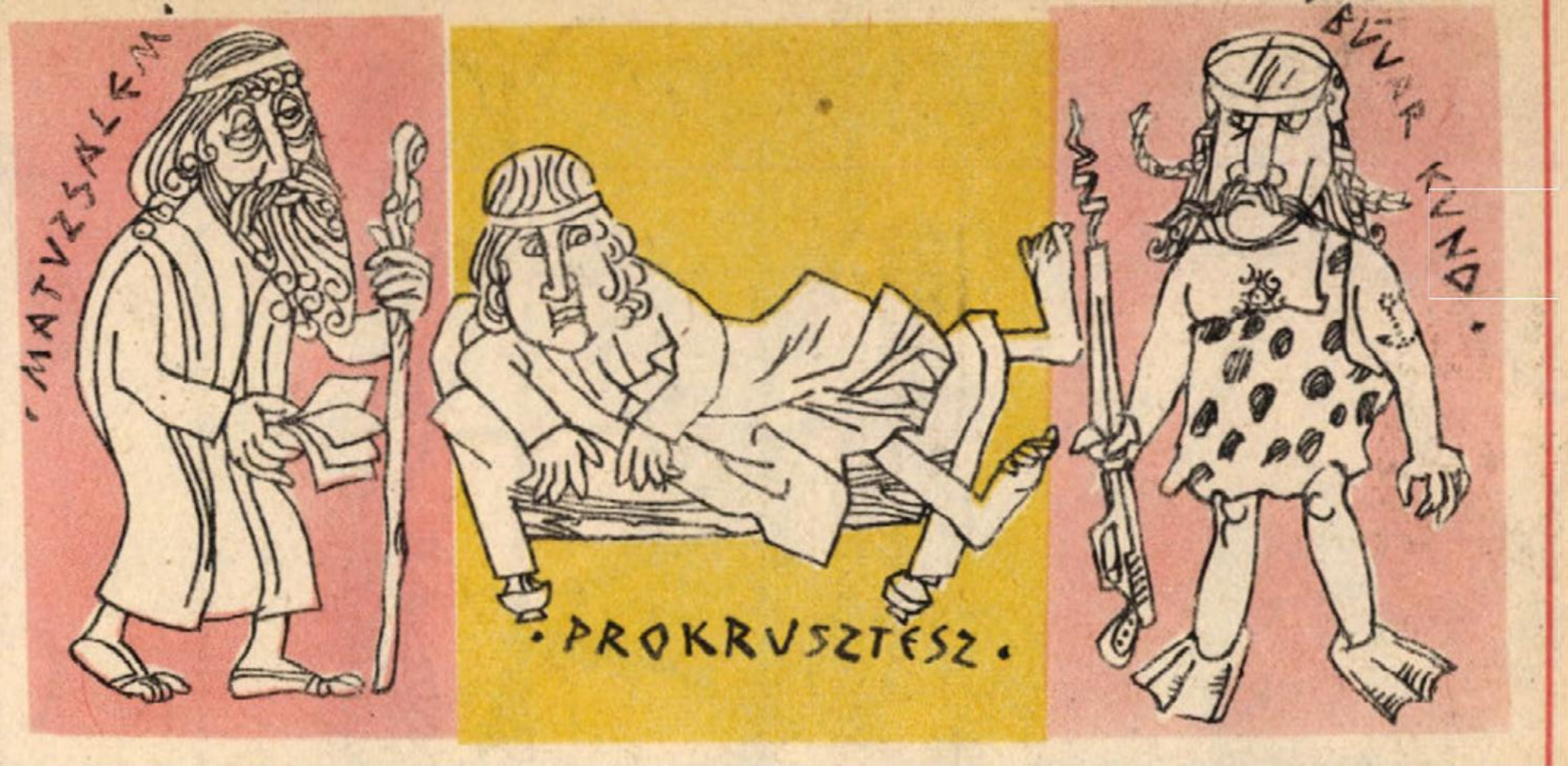

Lottóárus Ágyrajáró Békaember

AZ ELSŐ...

Az első autóstop

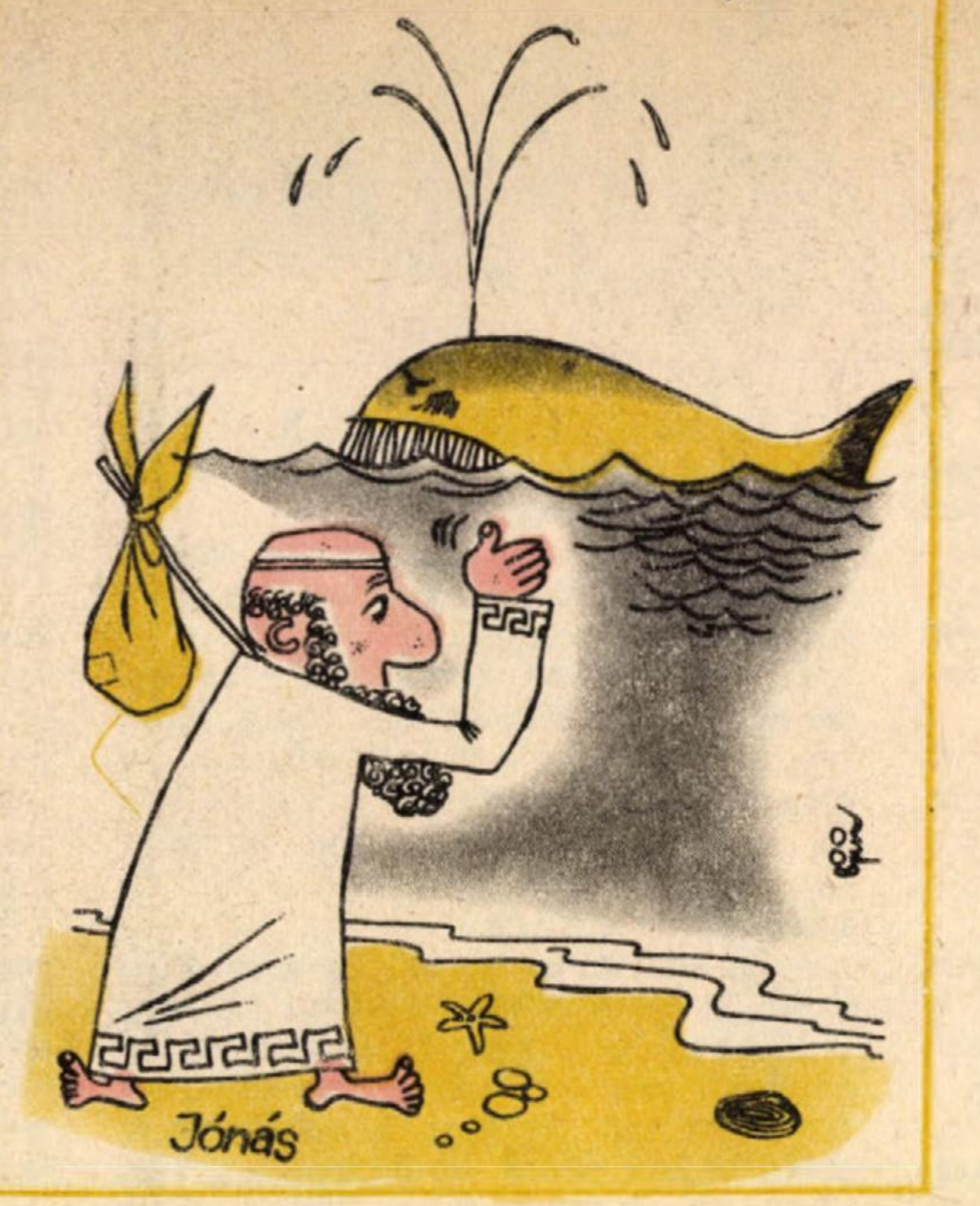

Az első átszervezés

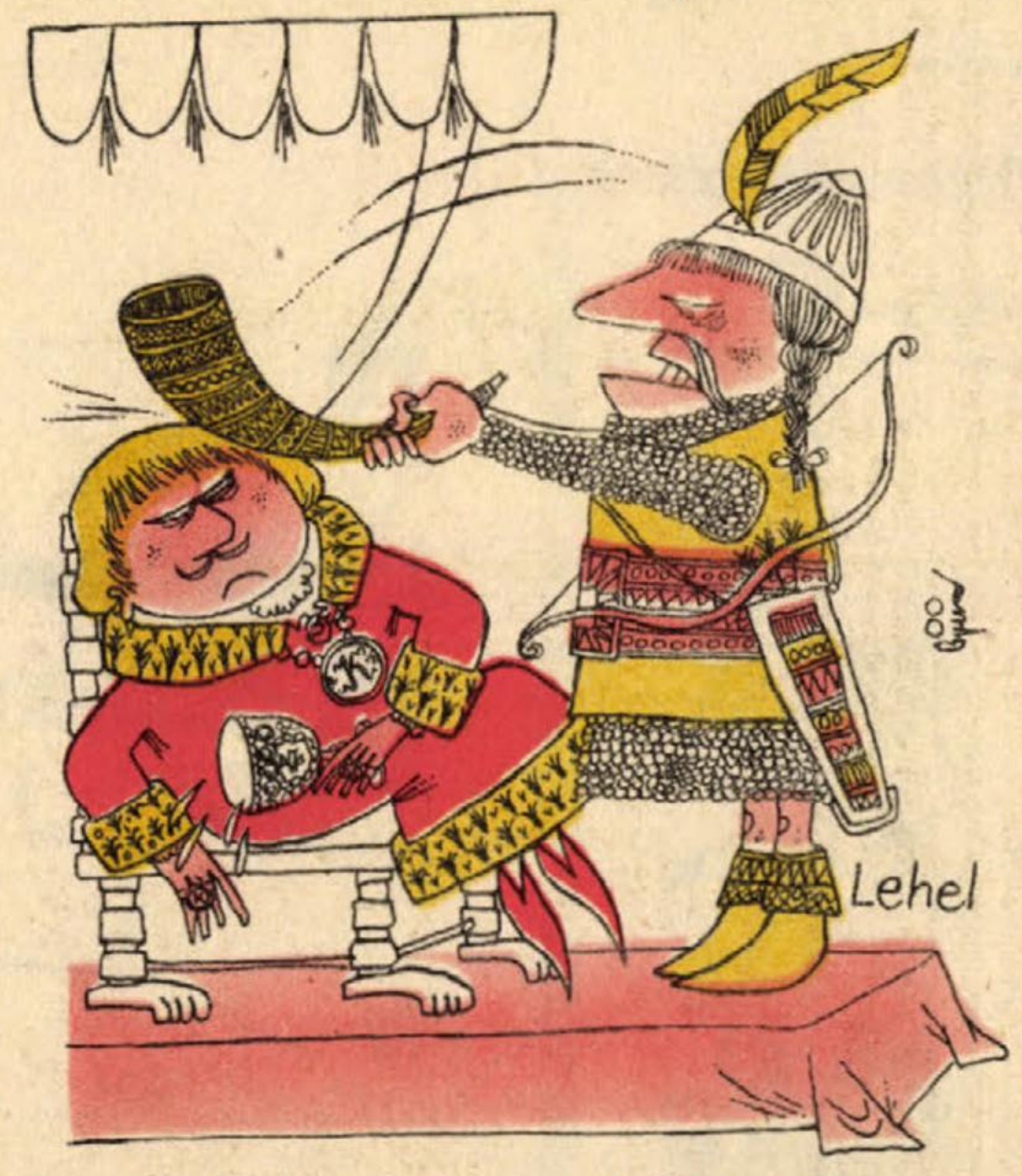

– Szolgám leszesz a másvilágon...

Az első aluljáró

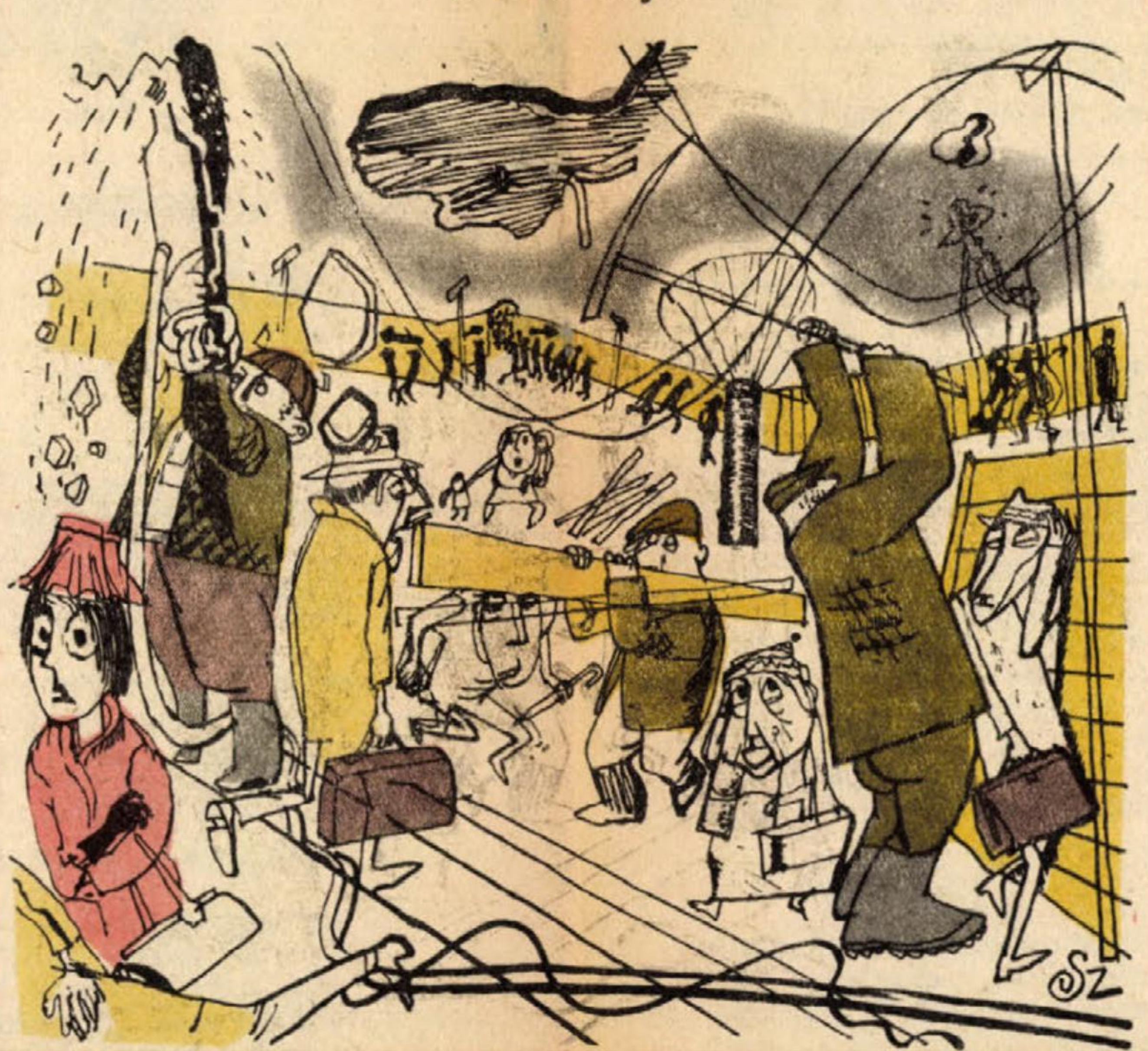

Az első önkiszolgáló

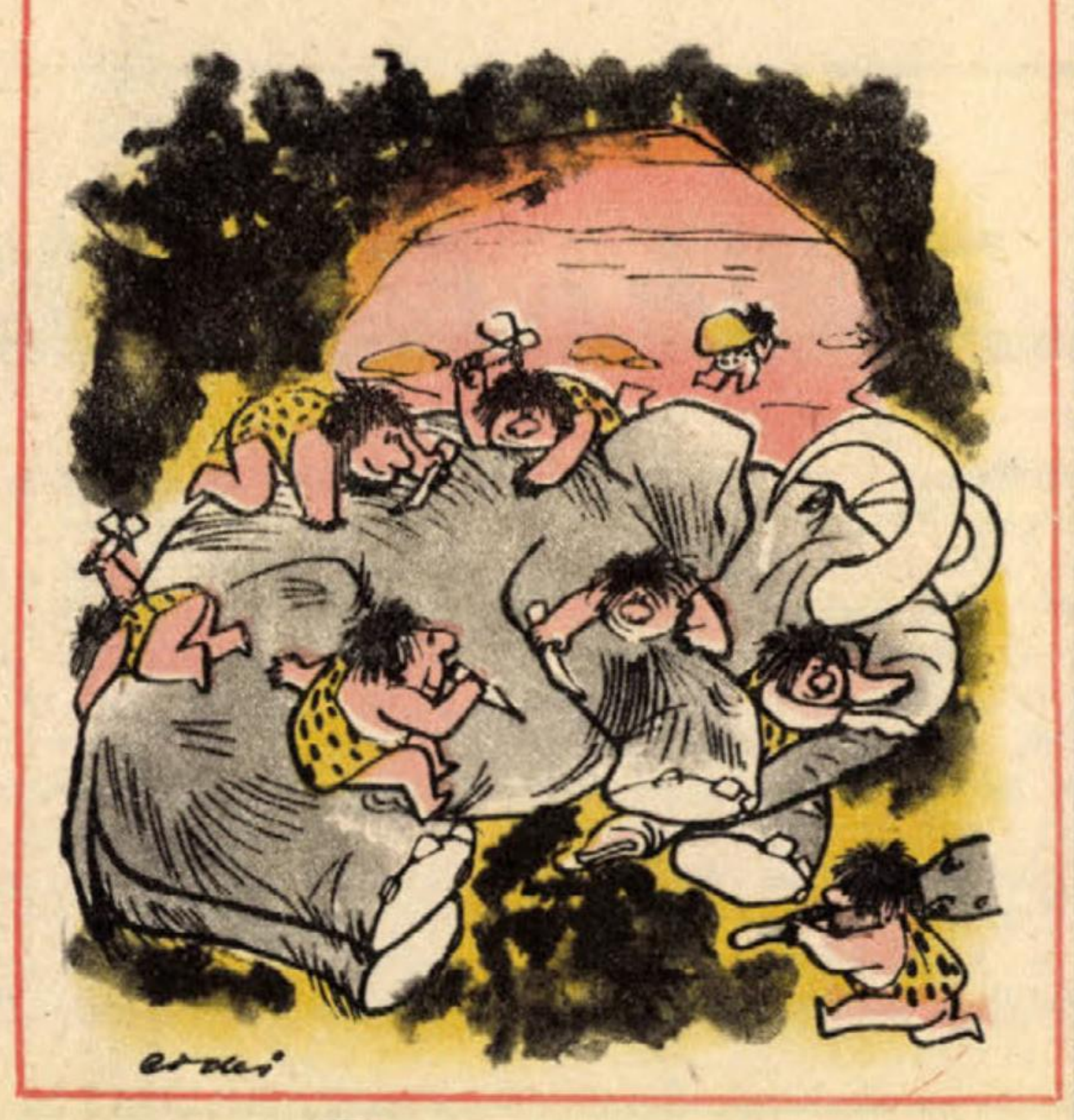

Az első galeri

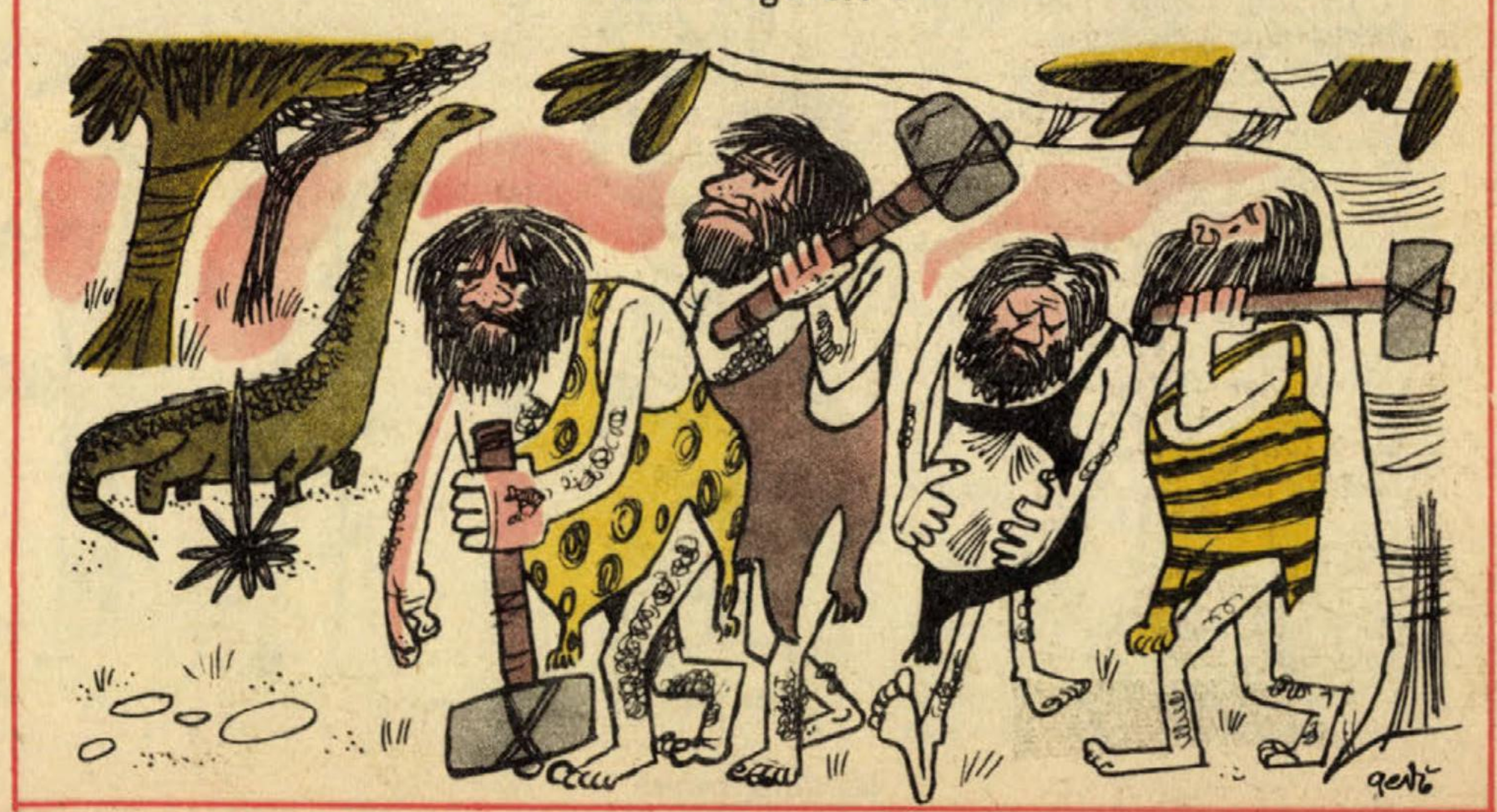

Az első korrupció

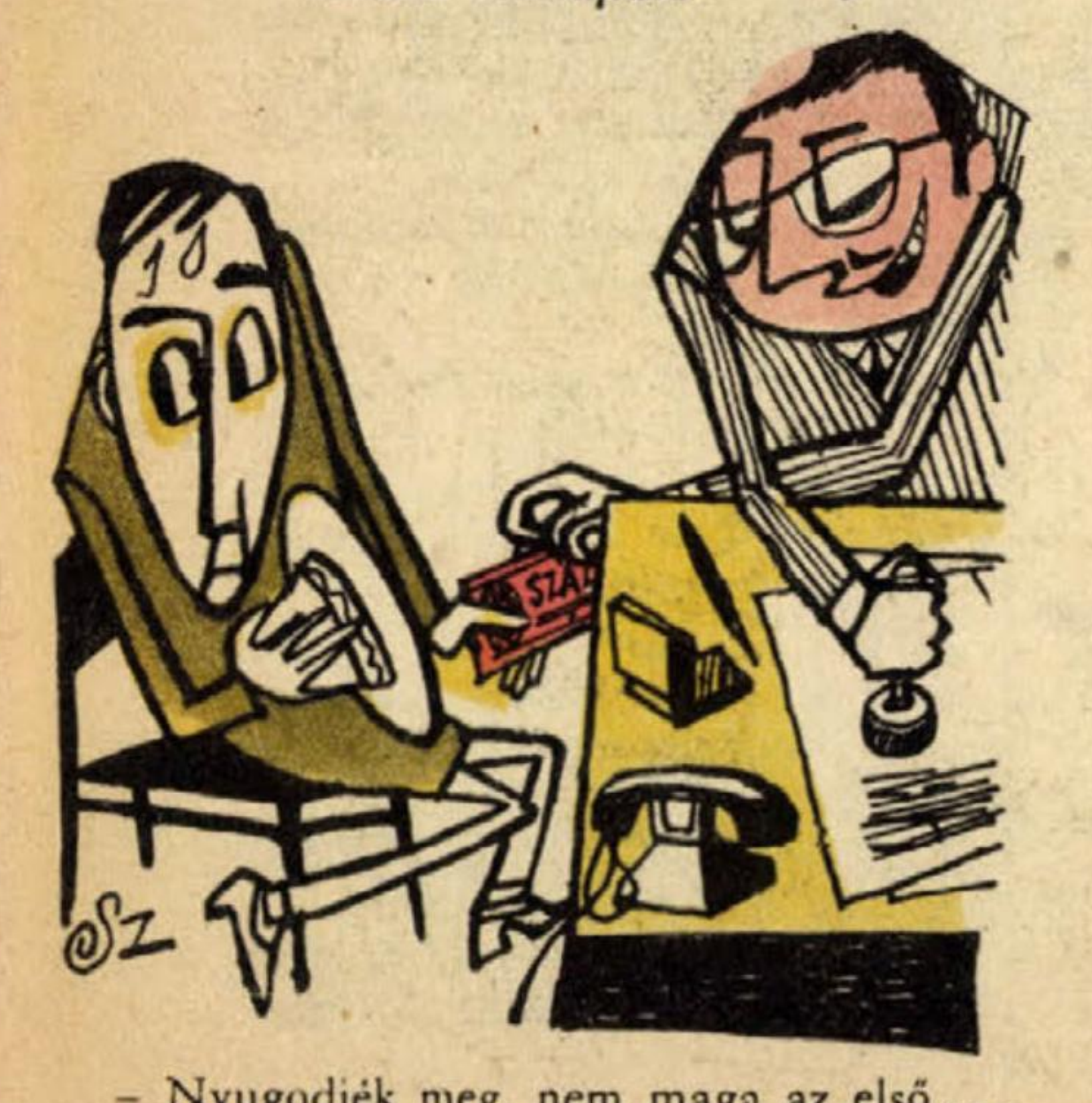

– Nyugodjék meg, nem maga az első...

Az első műtét

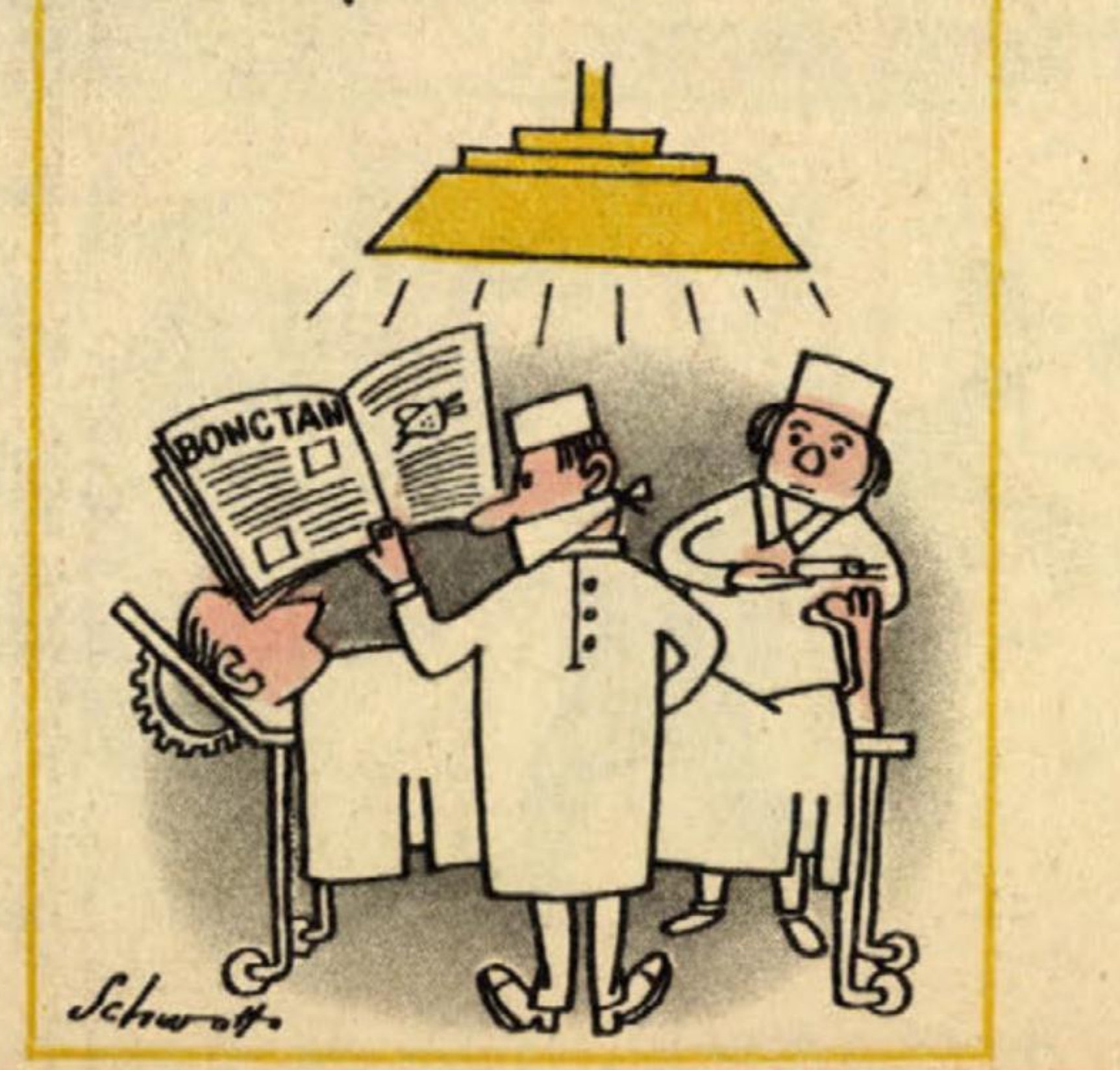

CSEMPE, CSEMPE...

Azt a száznyolcvankét lakásos szövetkezeti tömbházat, amelynek érdekében zokszót emelek, négy évvel ezelőtt emelte az É. M. 43-as Építőipari Vállalat, a VIII. kerületi Harminckettesek terén. Ebben a koravén szövetkezeti tömbegységben, négy darab hatemeletes, sokerkélyű lakóházat illesztettek egymás mellé a szorgos kezű építők. Azért mondom, hogy koravén, mert az erkélyek satnyán alapozott díszcsempéi már a harmadik év derekán lekívánkoztak magas pozíciójukból. Ezekből a korai vészjelekből kiindulva, a tömb igazgatósága 1964. elején levélben közölte a 43-as építőkkel, hogy a meglazult erkélycsempék veszélyeztetik a járókelők testi épségét, és gyors intézkedést kértek...

A 43-as építők gyorsan visszaközölték, hogy a garanciális idő lejárt.

A szövetkezeti házak állagát makacsul védelmező igazgatóság ezek után a Fővárosi Döntőbizottsághoz fordult a csempehullajtó erkélyek ügyében. Mivel a fenti bizottság kiküldött szakértője megállapította, hogy a szakszerűtlenül felrakott csempék valóban életveszélyt jelentenek az erkélyek alatt hömpölygő emberáradatra, az F. D. B. kötelezte a 43-as Építőipari Vállalatot, hogy a dicstelen csempehullást 1964. június 30-ig szüntessék meg.

1964. február 28-án a 43-asok állványozó brigádja újfent megjelent a Harminckettesek terén, és néhány nap alatt az „A" épület két erkélysorát, valamint a „C" épület teljes küllemét tetőtől talpig beállványozták, aztán elvonultak...

Alighogy elvonultak az állványozók, jött egy másik brigád. Lekopácsolták az erkélyek lazaságra hajlamos díszcsempéit, és ők is tovább álltak.

A bontóbrigád lelépése után, pontos határidőre megjött az építő jellegű, langyos tavasz: aranyesőjével gyorsan elvégezte a rábízott rügyfakasztást és ő is elszelelt. Nyomába lépett a forró nyár, napolajban szépen megpirította az üdülőket, majd átadta helyét a lombtalanító ősznek.

A lombtalanító ősz már erősen deresedik, de a díszeitől megfosztott csóré erkélyek és a magasba törő állványerdő a Harminckettesek terén még ma is fennen hirdetik a 43-as csempéző mesterek derekas közpénzherdáló módszerét.

Bernáth Ede

A BÖNGÉSZEK

Manapság, ha városi ember böngészésről hall, leginkább sárguló könyvekre, antikváriumi keresgélésekre gondol, holott a böngészés még ennél is sokkal öregebb találmány. Mióta magot vetnek a földbe, gyűjtik a vének, gyerekek a bőség morzsáit, kint felejtett kukoricacsöveket, kalászokat.

Mindezek előrebocsátása után rátérhetek egy híressé vált esetre, ami csaknem sorsdöntő fordulatot hozott a böngészés történetében.

– Nem kisebb dologról van itt szó – mondotta a nagy eszéről híres Mákos Mihály egy jó emberének, bizonyos Keszeg-Balog Pistának –, mint arról, hogy a böngészés szerény javait bőséggel ömlő áldássá változtassuk a szocializmusban.

– De szépen mondod – sóhajtott Keszeg-Balog –, de hát a tehenet sem lehet megfejni kétszer egymás után, hogy a csudába gondolod te azt a bőséget?

– Hát ide figyelj – halkította szavát a felfedezés lázában Mákos Mihály. – Eddig az volt a baj a böngészéssel, hogy a véletlenre bízták. Márpedig a természet erőit nem szabad a véletlenre bízni. Más szóval: miért ne tudnám én, hogy mikor a közösben töröd a kukoricát, hol felejtesz ott néhány mázsa csövest, amit aztán szépen összeböngésznék utánad?

– És mi jó abból nekem, ha ott felejtem? – kérdezte a nehezebb felfogású Keszeg-Balog.

– Az a jó, hogy amikor én töröm, ugyanannyit felejtek kint, azt te böngészed össze utánam.

Ez már világos beszéd volt, de Keszeg-Balognak támadt egy jogos aggálya, mely szerint mit ér az elmélet, ha megcáfolja azt a gyakorlat, vagyis hiába szedik össze mind e gyanús javakat, ha a fél falu látja, mikor szekérszám hazaszállítják.

– Ez így lenne igaz, de nem szállítjuk haza. A közeli erdőben van egy kidőlt-bedőlt, öreg kukoricagóré, amelyről már az isten is elfeledkezett. Azt vasárnap titokban rendbehozzuk, aztán rajta: töröd te, böngészem én, töröm én, böngészed te. Mikor pedig az őszi munka elcsendesül, rájárunk szépen, mint a méhecskék a mézre, és apránként befuvarozzuk. Ha így cselekszünk, az ördög se fog ki rajtunk – jelentette ki büszkén Mákos Mihály, és akkorát kacsintott, hogy a bajusza a füléig ugrott.

Jól kigondolt terv volt ez, csak egyben tévedett Mákos Mihály. Abban, hogy a kukoricatolvajokkal nem az ördög foglalkozik, hanem a kukoricacsősz. Mivel pedig Mákos Mihálynak az eszénél kisebb volt a szerencséje, a derék csősz, mint a terv véletlen fültanúja, már kezdettől fogva tudott a vállalkozásról. A csősz, meghallva, hogy mi készül, nem jött ki a sodrából, hanem így morfondírozott:

– Ha most lármát csapok, elfognak két szarkát, ennyi az egész. Ám, ha várok, míg a dolog beérik, ezek szépen rendbehoznak a közösnek egy kukoricagórét, emellett jó pár mázsa csövest letörnek, nagy igyekezettel, alaposan és ingyen, sőt még gondosan el is raktározzák.

És várt is türelemmel egészen addig, míg a közösben befejezték a törést, és Mákos Mihályék alkalmi raktára megtelt. Akkor kerített egy darab deszkát, felszögezte a góréra, a deszkára pedig felmázolta az alábbi hivatalos titulust:

SZÖVETKEZETI
KUKORICA TÁROLÓHELY

Fülöp György

Festik a hivatalt

Hurrá!

Festik a hivatalt, ahol dolgozom.

Egy hete jelentek meg körünkben ezek a papírcsákós, füttyös-dalos legények. Életünk azóta – forgatagos, vidám karnevál! Egyetlen nap, egyetlen röpke óra sem múlik el valami derűs, tanulságos esemény, móka, vigalom nélkül.

Elfásult kollektívánk azóta élénkült meg, forrt össze igazán, azóta eszünk szinte egymás tenyeréből, amióta ezek a derék szaktársak festegetik a hivatalunkat.

Ugyanis a vezetőség mindenkit a baloldali helyiségekbe préselt be, hogy a másik szárnyon a festők szabadon bontakoztassák ki áldásos tevékenységüket. Így aztán a kancsal Zsennyeiné és Vasadi Béla, akik egy névtelen levélből kifolyólag hét esztendeje nincsenek beszélő viszonyban, most felváltva és fogcsikorgatva ülnek egymás ölébe – attól függően, hogy melyikük mászik át előbb a küszöbön számlázó Kroncsek doktor tar koponyáján.

Hozzánk a szép, kövér Velezdyné került. Felháborodott léptekkel, a bútorszállító munkások előtt nyomult be a szobába, és ügyet sem vetve szerény tiltakozásomra, egyszerűen elfoglalta ősi helyemet az ablak mellett. Ott ül azóta is. Egyfolytában ül és zokog. Beszorult, nem tud kijönni. A szó legszorosabb értelmében megközelíthetetlenné vált. Tulajdonképpen ilyennek is kell lennie egy igazi főkönyvelőnőnek. Viszont nehezen viseli el szegényke az éhezést. A férje legfeljebb harmadnaponként dob fel neki az udvarról néhány szendvicset, majd alig titkolt megelégedéssel, legényes-hetykén távozik.

De ez még semmi!

A költözködésnél az íróasztalok végzetesen összekeveredtek, és feltárták titkaikat a kíváncsi szemek előtt. A mi hivatalunkban például egészen a legutóbbi időkig Ágócsné volt a szent asszony. Fülig pironkodva ő sietett mindig a szakszervezeti bizalmihoz, valahányszor a közelében egy kétértelmű megjegyzés, valami pajkosabb vicc hangzott el. Nos, ennek a szent asszonynak íróasztalfiókjában a csinos Papinkó Beáta szerződéses gyakornok, néhány olyan naturalista fényképre lelt, amelyek még az ő számára is némi újdonsággal szolgáltak.

De még ez sem minden!

A szemfüles Tódorka csak öt percre néz be naponta, a folyosón jó hangosan összevész valakivel, aztán kirándul a budai hegyekbe, vagy a körúti Híradóba. Nem bukhat le, másokat sem lehet nálunk megtalálni, senki sincs a helyén.

Kivéve természetesen a szép, kövér Velezdynét.

A telefonközpontosunk megőrült, mert naponként változnak a számok, és önhibáján kívül rendőrkézre juttatta szeretett Kovács Berci kartársunkat. Sisonka raktáros helyett tévedésből a belső revizorunkhoz kapcsolta Bercit, aki neki magyarázta el a legközelebbi fekete szállítmánnyal kapcsolatos stratégiai és taktikai elgondolásait.

A legmegrázóbb élményben azonban ma délután volt részem.

Munkaidőm leteltével, alighogy leereszkedtem az esőcsatornán, egy kövér, szemüveges férfi ugrott a nyakamba. Szemán úr, aki mint panaszos ügyfél, évtizedek óta dolgozik hivatalunkban.

– Megkaptam! – ölelgetett magánkívül az örömtől. – Képzelje, megkaptam az utolsó pecsétet az iratomra!

Tessék, még ilyesmi is előfordul ebben a kavarodásban!

K. A.

Lelkes kritikus

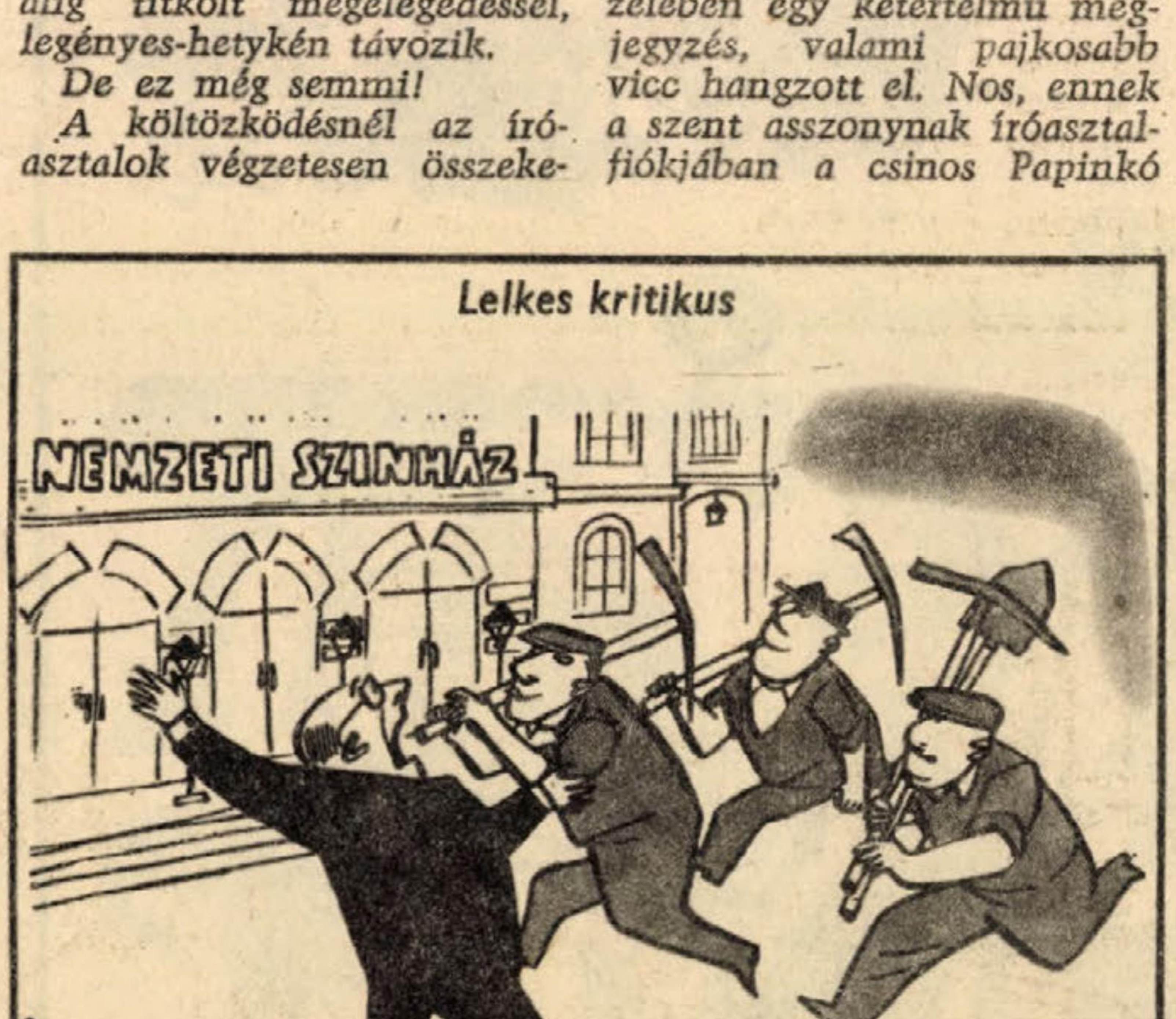

– Siessünk a bontással, emberek, még sok színházunk van!

A munkakerülő

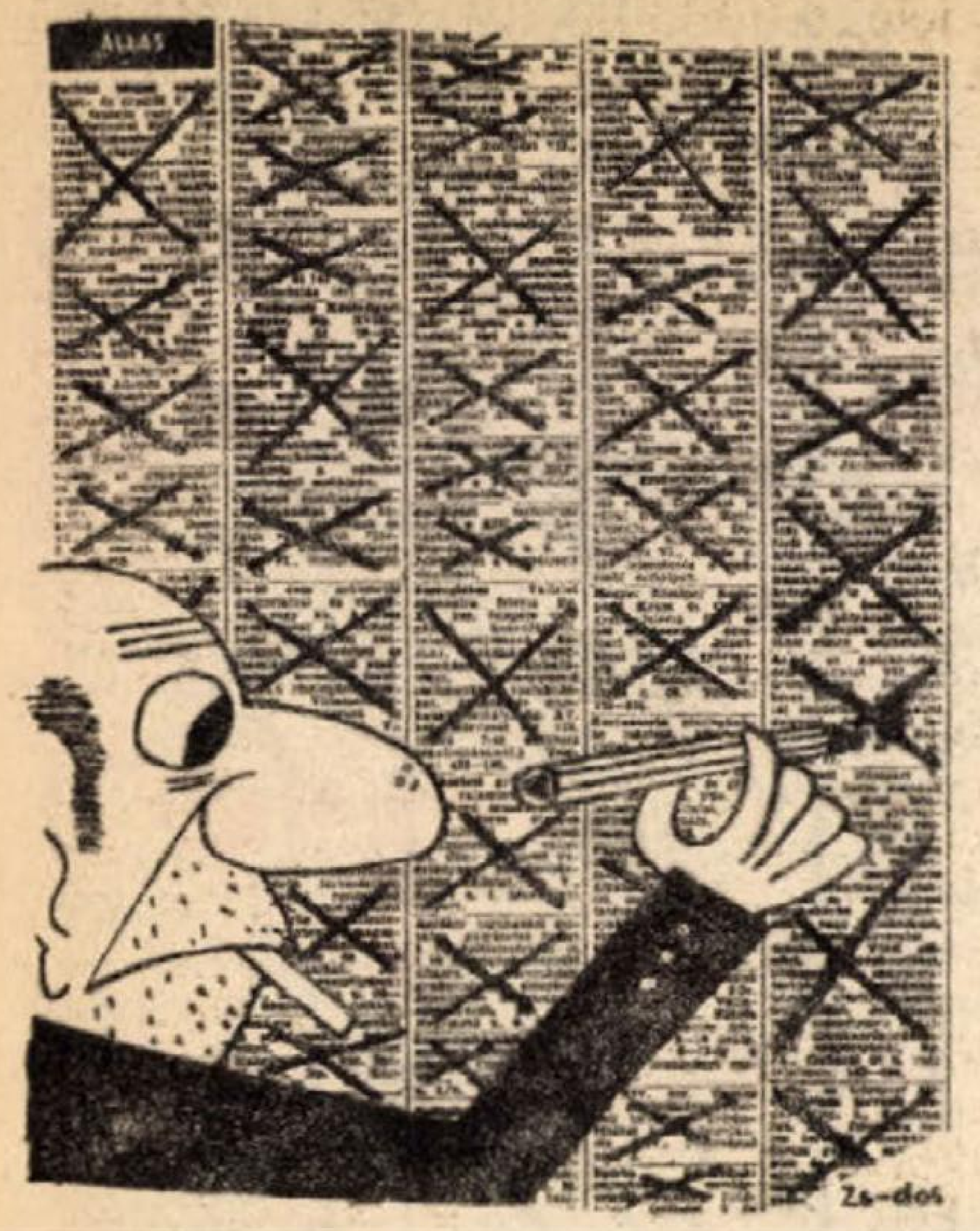

Útbaigazító táblák. Várnai György rajza

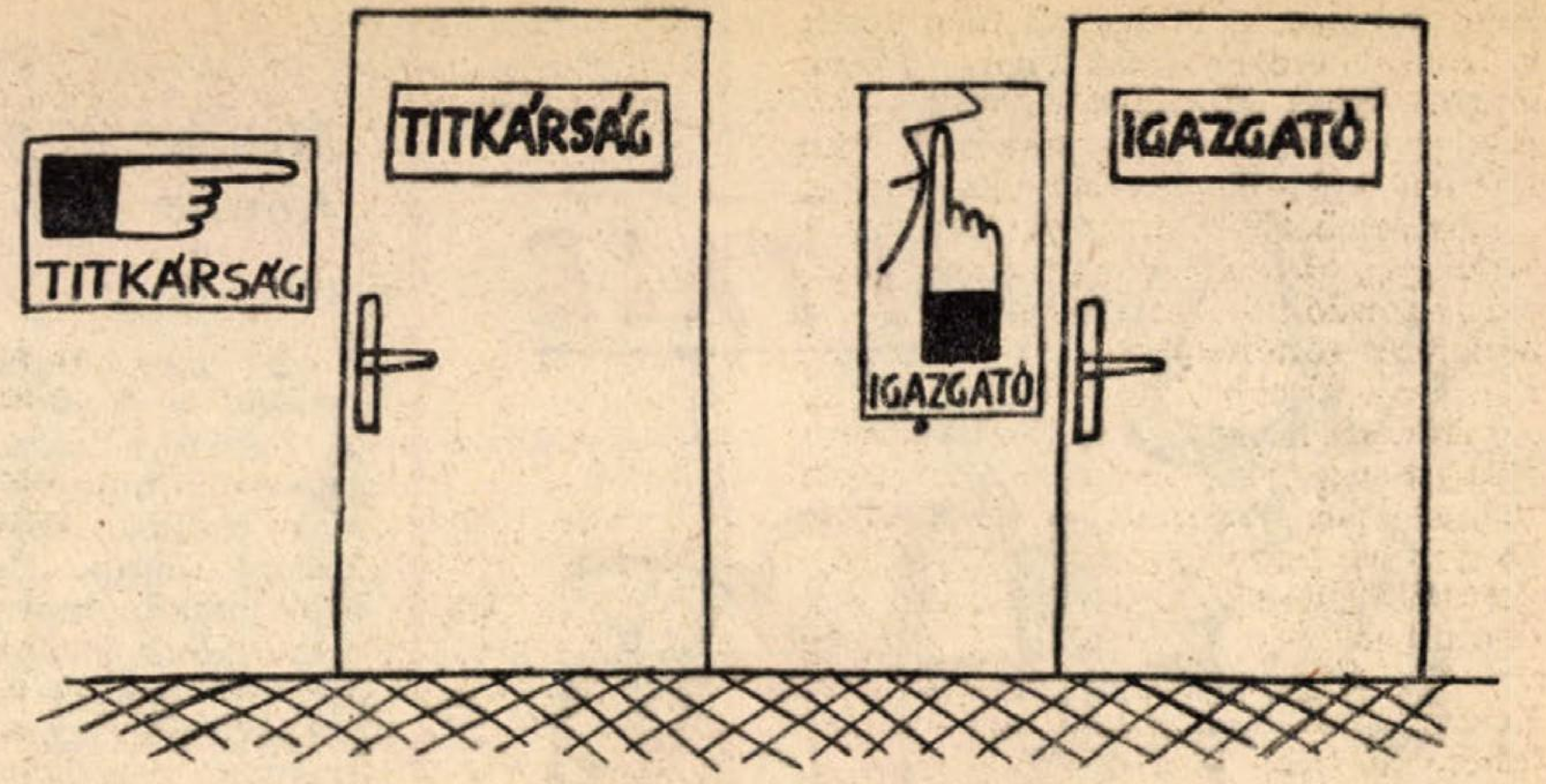

Mennyei röpgyülés népszaporulat-ügyben

Ebéd után a jóisten kiült egy szellős felhődombra. A nap srégen sütött, csak a világ bűnei adtak némi árnyat. Kezében kedvenc olvasmánya: Az Ember Tragédiája, balján – ölében egy őzgidával – a szelíd Szent Ferenc, jobbján háziorvosa, Hippokrates. Odébb angyalok kara. Az Úr szundítani készült, de mielőtt elnehezült pilláit lehunyta volna, csak úgy magának, öregesen duruzsolta:

Fel hát világim véd-nemtői, fel,
Kezdjétek végtelen pályátokat.
Gyönyörködjem még egyszer bennetek,
Amint elzúgtok lábaim alatt.

A halk szavakat csak Lucifer, az élesfülű bajkeverő hallotta meg. Előlépett a Mű 4. oldaláról, ahol eddig romboló-kritikára felajzva lapított. A Főnök elé lépett. „Hm. – mondotta. – Mindez nagyon szép, de talán volnál szíves egy pillantást az útra is vetni!" Az Alkotó szeméből elszállt az álom (az alkotók az égben sem rajongnak a kritikáért!), s a jelzett irányba nézett: a Földre vezető négy-nyomsávos ködszerpentinen tömött sorokban angyalkák igyekeztek az Örök Fényesség nevű koraszülött otthon irányába. „Egyikük sem mosolyog" – állapította meg döbbenten az Úr. „Ez onnan van – jegyezte meg Hippokrates –, mert még meg sem születtek!" „Értem – dörögte a Legfőbb. – Ezek szerint odalent nem teljesítik a parancsot, amelyet – a Tragédia végére lapozott – a 229. oldalon adtam ki: Mondottam ember: küzdj' és bízva bízzál! (E hat szóban ugyanis a kisdedekről is szóltam!)" Intett Amerigo Vespuccinak: „Elő a sextánst! Mérd be: honan érkeznek ezek a meg-sem-születettek!" Vespucci máris jelentette: „Magyarországról..." Az Úrnak rémlett valami: szegény ország, kicsi ország. Talán itt a magyarázat! No, ennek utána kell nézni! Az angyalok karában megpillantotta a lilapettyes szárnyú Tubáknét. Tubákné ugyanis itt-ott elvétette a lépést, de mivel kilenc gyermeket hozott a világra és a papnak ingyen mosott – némi összeköttetéssel – jutalomüdülésre mégis a mennyországba utalták.

– Tubákné, szállj le Magyarországra; nézz szét, mi van a népszaporulattal! Éva lányai miért nem teljesítik, amit teljesíteni kötelességük lenne!

Tubákné útra kelt, majd visszatérve így jelentett:

– Atyám, odalent minden megváltozott, mégpediglen igen kedvezően: a nagymosást gép végzi; a parkettát masina vikszolja; a krumplihéjat burgonyahámozó hántja, a zsíros edényt mosogató gép mossa. A lakbér olcsó, a mozi filléres. Az asszonyok egészségesek, a férfiak erősek...

Az Úr türelmetlenül szólt közbe:

– A kisdedekről beszélj! Odalent már nem szeretik őket! Vagy talán a születést előzményeivel és következményeivel együtt átprofilírozták! Nem láttál valami gyanúsat!

– Atyám, az előzménnyel, úton-útfélen láttam, nincs baj. Idevágó parancsodat híven teljesítik. A következmény körül van a bibi: tíz helyen jártam, tíz gyermektelen párnál. Mind a tíz menyecskénél egy volt a rigmus: a gyereket imádják, de előbb jön az autó.

– Mit lehet itt tenni! – sóhajtott fel tanácstalanul az Úr.

– Ha olyan nagy a hatalmad, intézkedj, hogy minden ifjú házaspárnak adjon az állam egy-egy ajándék autót, egy kocsi árából ugyanis fél óvodányi gyereket lehet nevelni – mondotta a méregkeverő Lucifer, majd vörös köpenyébe burkolózva, felült a motorizált Göncölszekérre és a jobbkéz-szabállyal mit sem törődve, nagy ívben befordult a Tejútra.

Égly Antal

Egy üzemben...

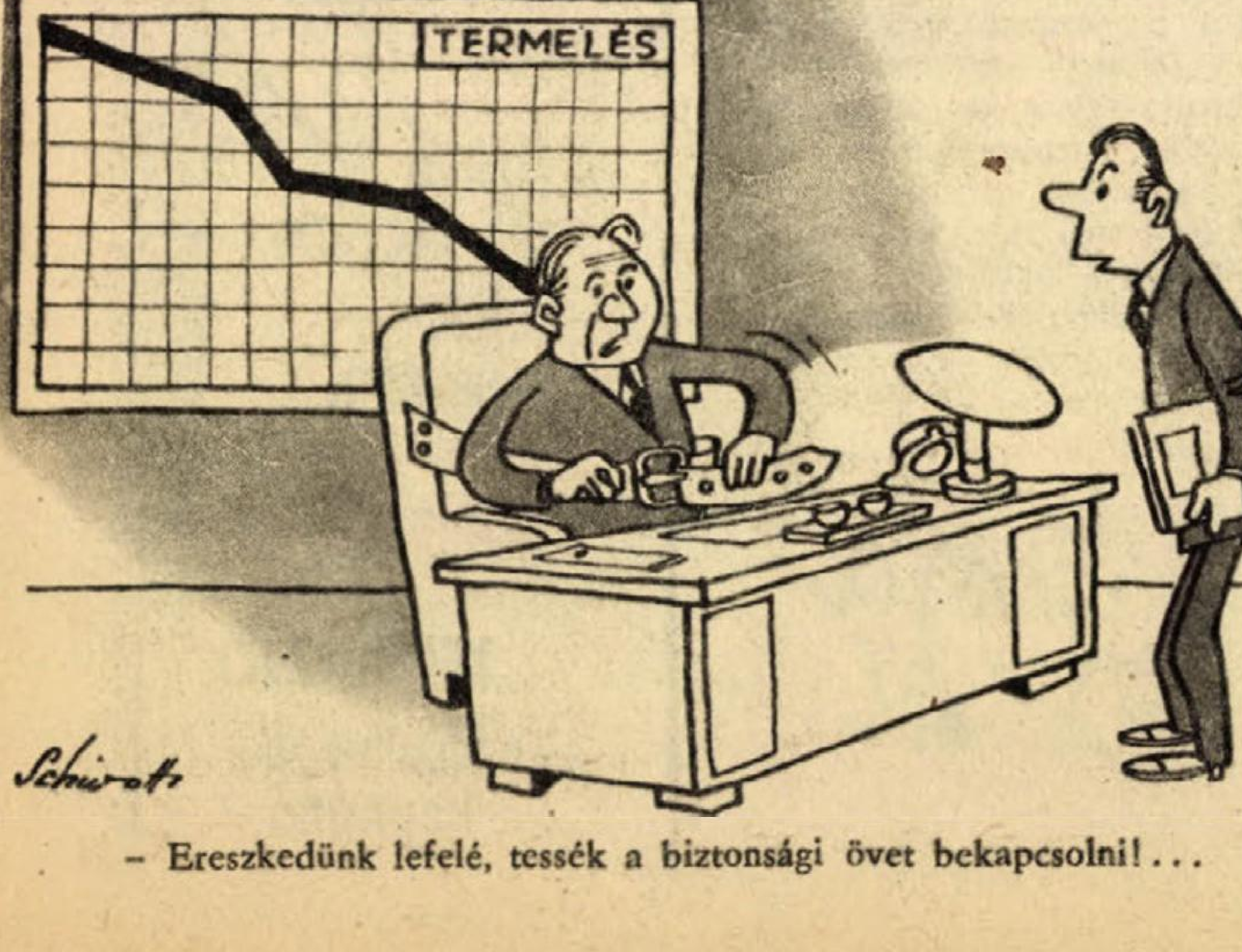

– Ereszkedünk lefelé, tessék a biztonsági övet bekapcsolni!...

Lumpolt a zenebohóc...

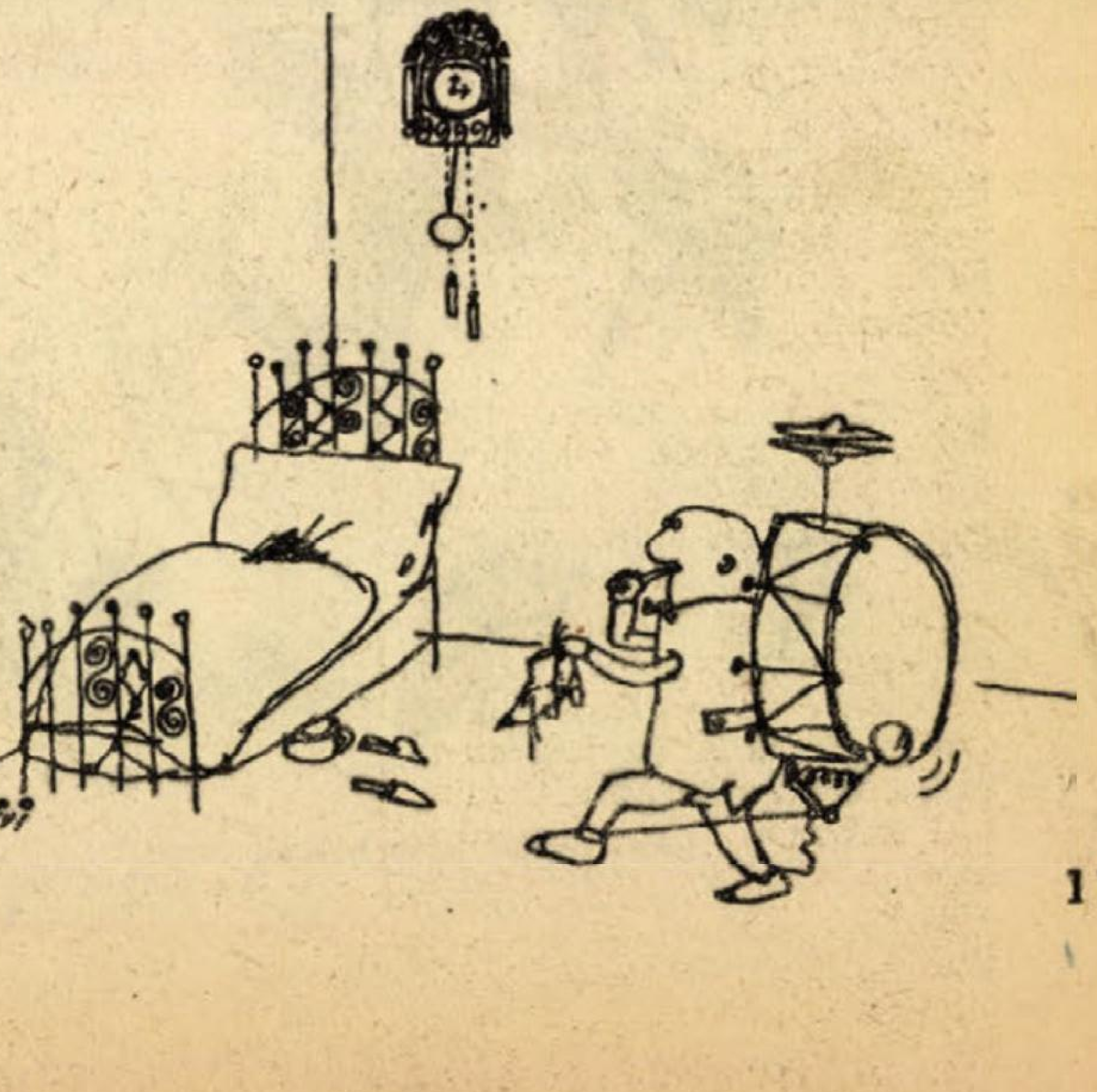

HAJTÓANYAGOK

Mészáros András rajzai

Stílusosan

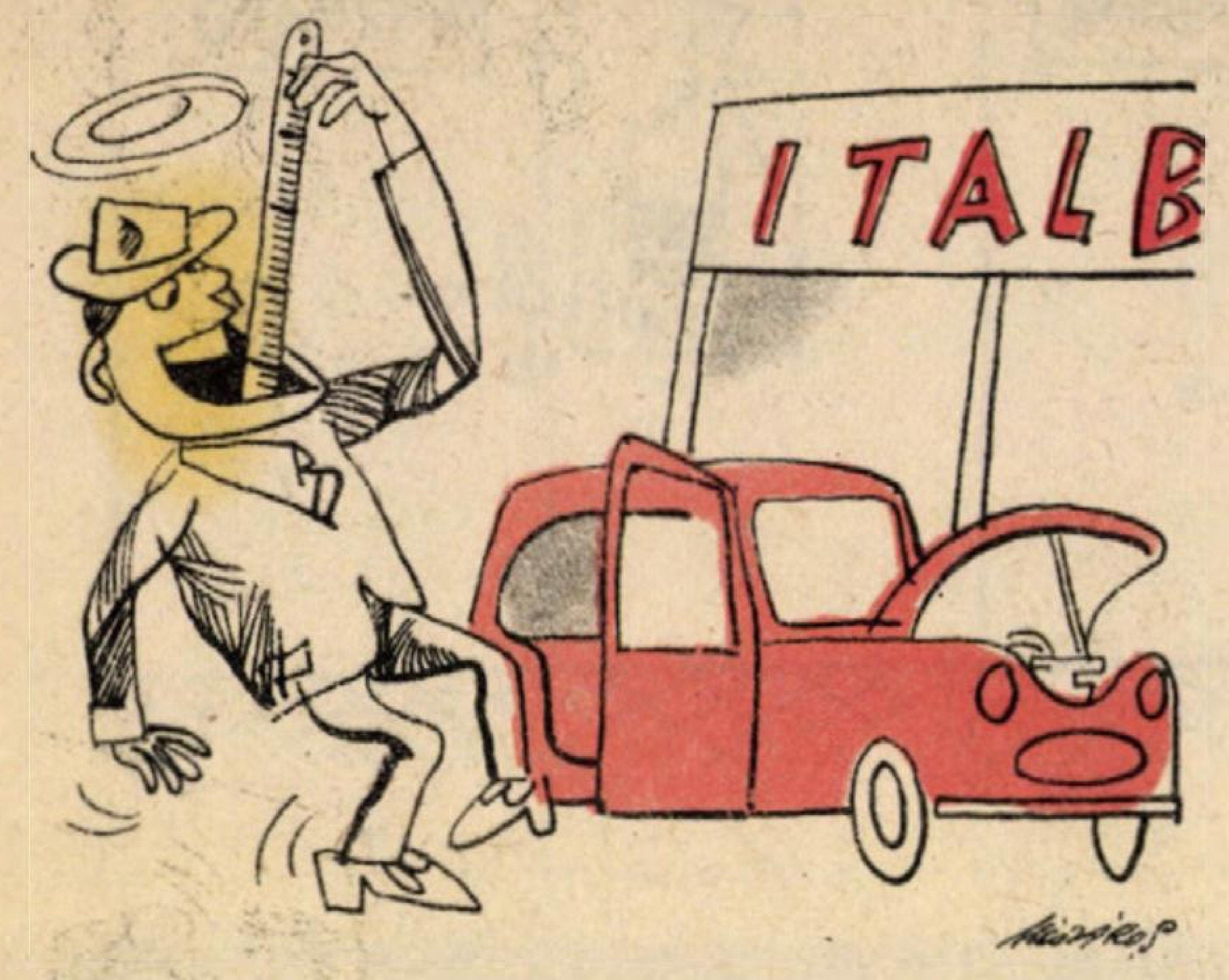
ITALB
Mészáros

– Egy liter még belém megy! . . .

Óvatos ember

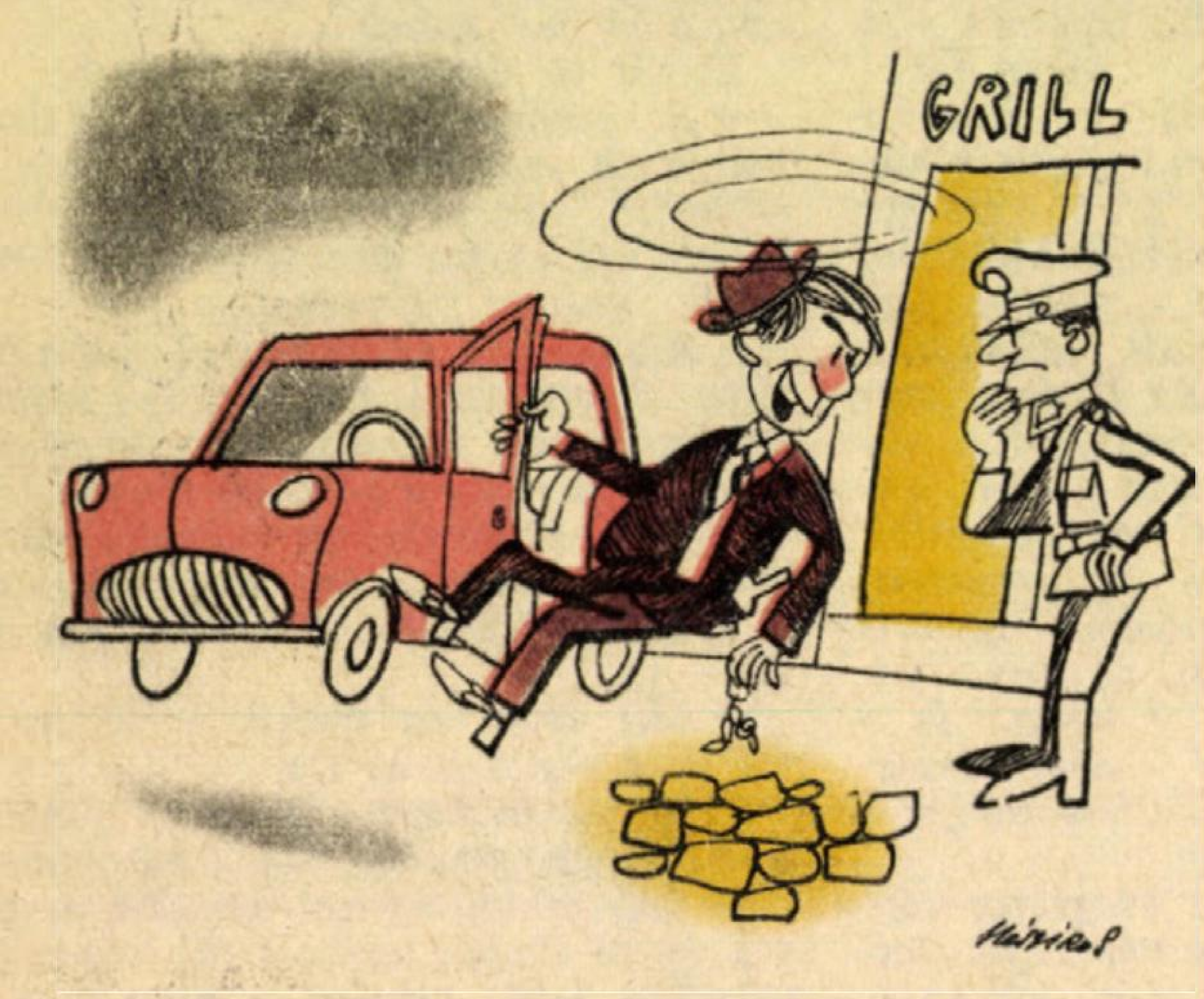
GRILL
Mészáros

– Tetszik tudni, gyalog már félek elindulni!

Túlzott derűlátás

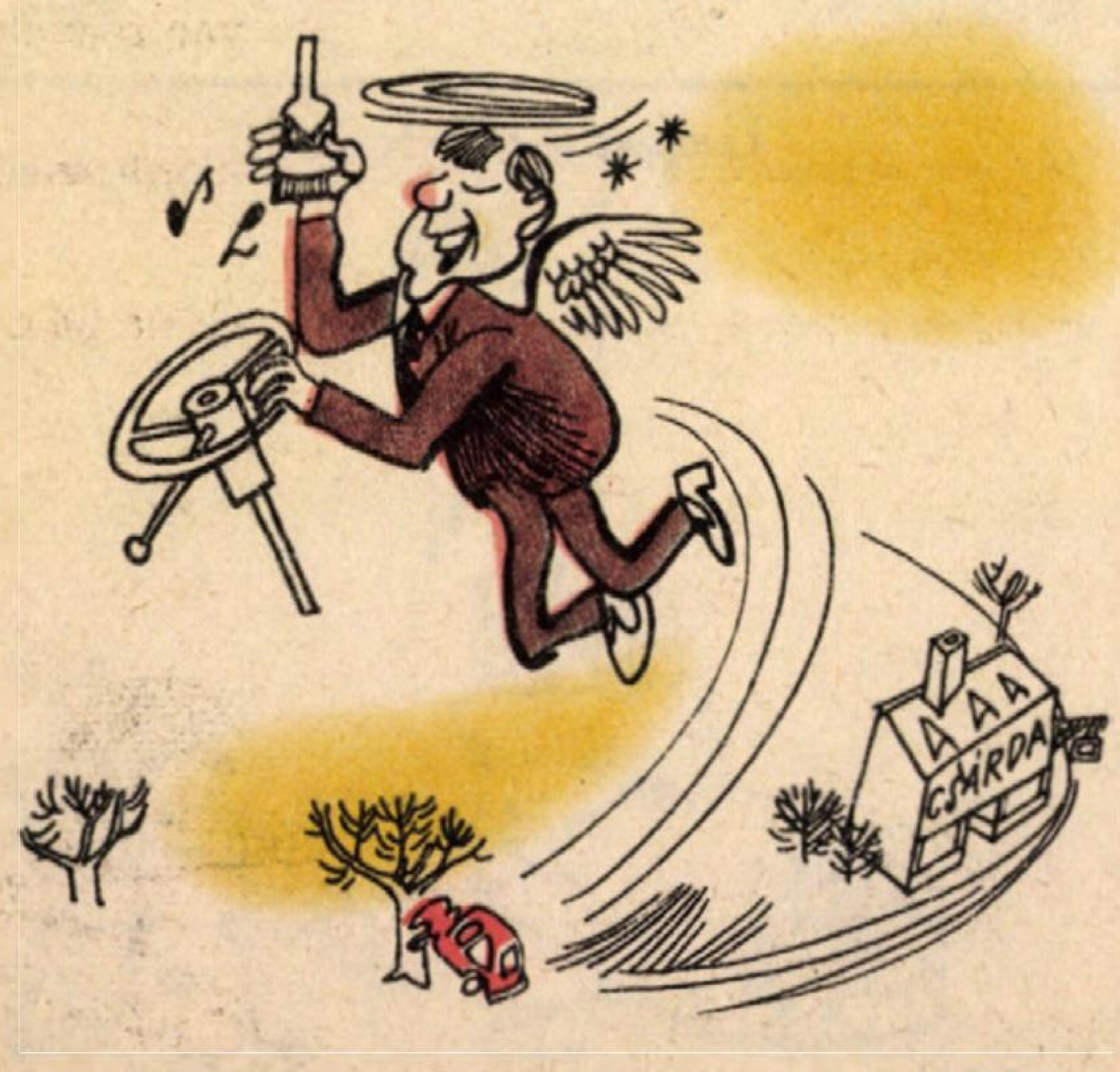

– Ihaj, tyuhaj, sose halunk meg!

Mennyi a fizetése Kovács Jánosnak?

Azt már tudjuk, hogy mennyi a Tejút sugarának 96. hatványa, szorozva négyzetgyök mínusz eggyel, de azt nem tudjuk, hogy mennyi Kovács János fizetése. Ő nem mondja meg, mi pedig nem tudjuk kiszámítani, pedig egymás közt naponta feltesszük az izgató kérdést: mennyit kereshet ez a Kovács János?

Csak következtetni lehet:

A népnevelő szerint Kovács János fizetése egyre nagyobb, Kovács János felesége szerint egyre kevesebb.

Kartársai szerint több, mint amennyit megérdemel.

Disszidált barátai szerint nagyon keveset keres, a kongói segédmunkások szerint még a bőre alatt is mammutfizetés van.

Kevesebbet vásárolhat rajta, mint egy dollármilliomos, de többet, mint Dárius.

Ha figyelembe vesszük az SZTK-szolgáltatásokat, körülbelül annyit keres, mint az USA elnöke, lámagyapjúban számítva viszont kevesebbet.

Sikeresen kitöltött lottószelvényben számítva hatalmas a fizetése, viszont alacsony, ha azt számítjuk, hogy legföljebb minden negyedik évben utazhat olimpiára.

Ha összehasonlítjuk helyzetét a feudális viszonyokkal, akkor dúsgazdag, de ha kölcsönkérnek tőle, koldusszegény.

De hogyan lehet megállapítani, hogy mennyi a fizetése?

Hozzá kell adni az SZTK-t, a kereseti adót, kivonni belőle az ultiveszteséget, a villamosbérletet a Sanyinak kölcsönadott százast, hozzáadni a Misitől visszakapott százast, egy ötvenest dugiba tenni, s így a konyhapénzzel együtt harmadikától tizennyolcadikáig valahogyan ki lehet jönni, ugrálni azonban nem lehet belőle.

De miből vett kocsit?

cs. j.

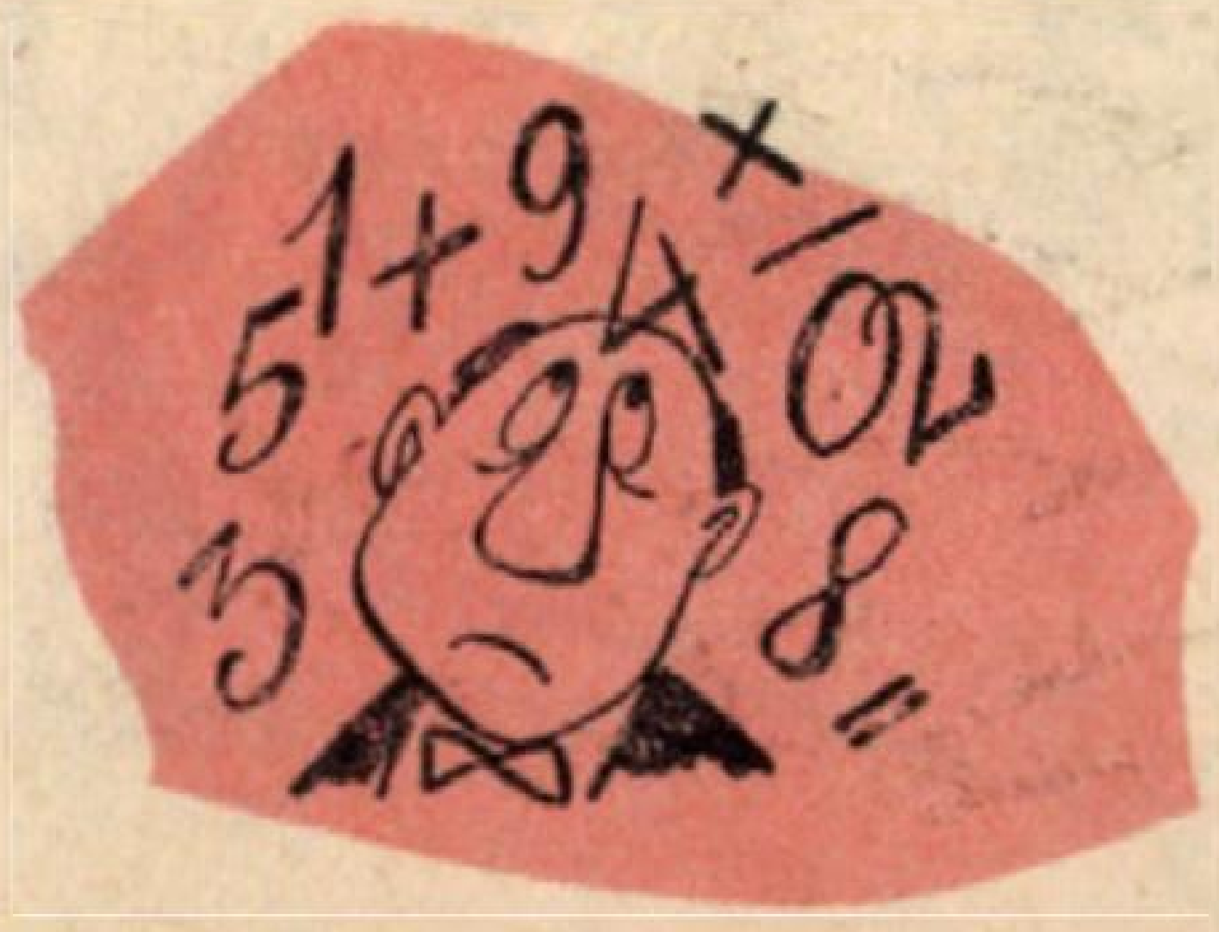

E heti hirdetéseink

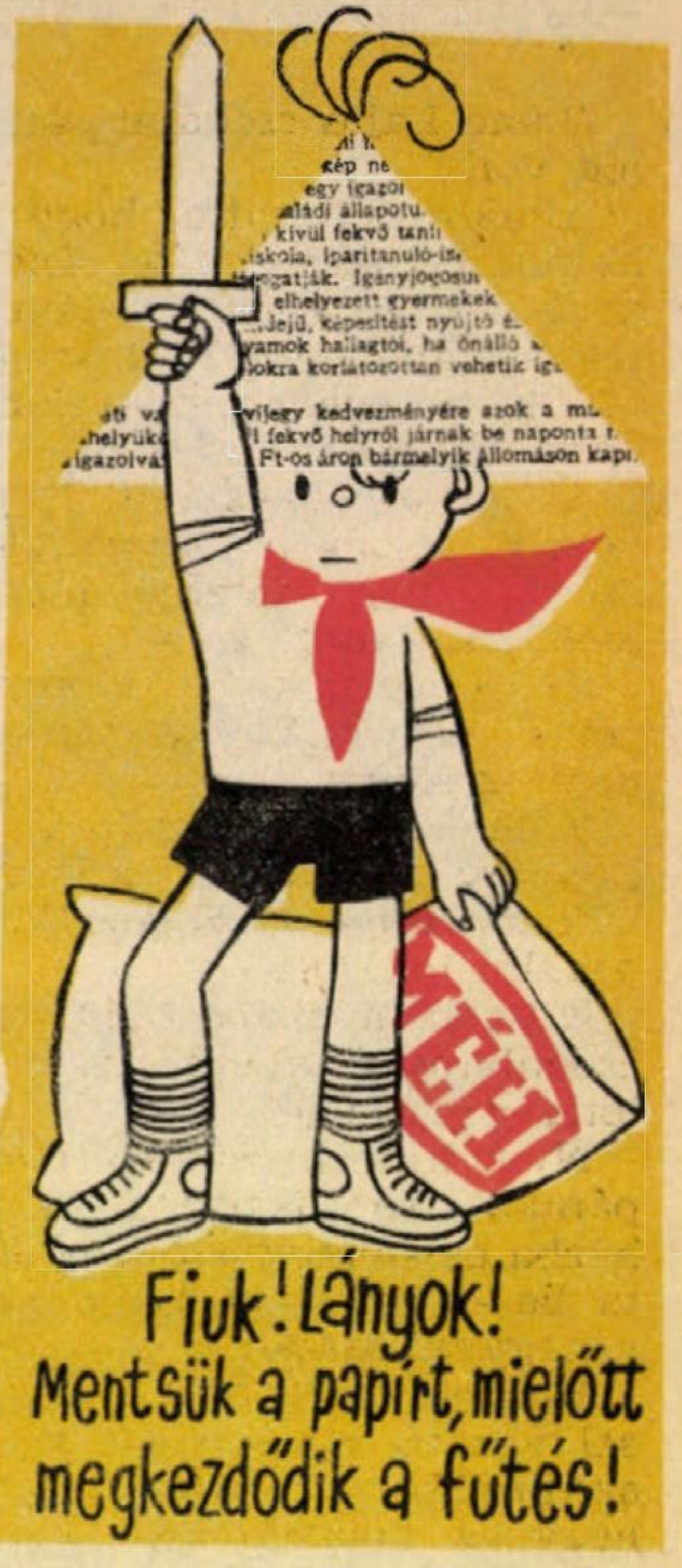
MÉH
Fiuk! Lányok!
Mentsük a papírt, mielőtt megkezdődik a fűtés!

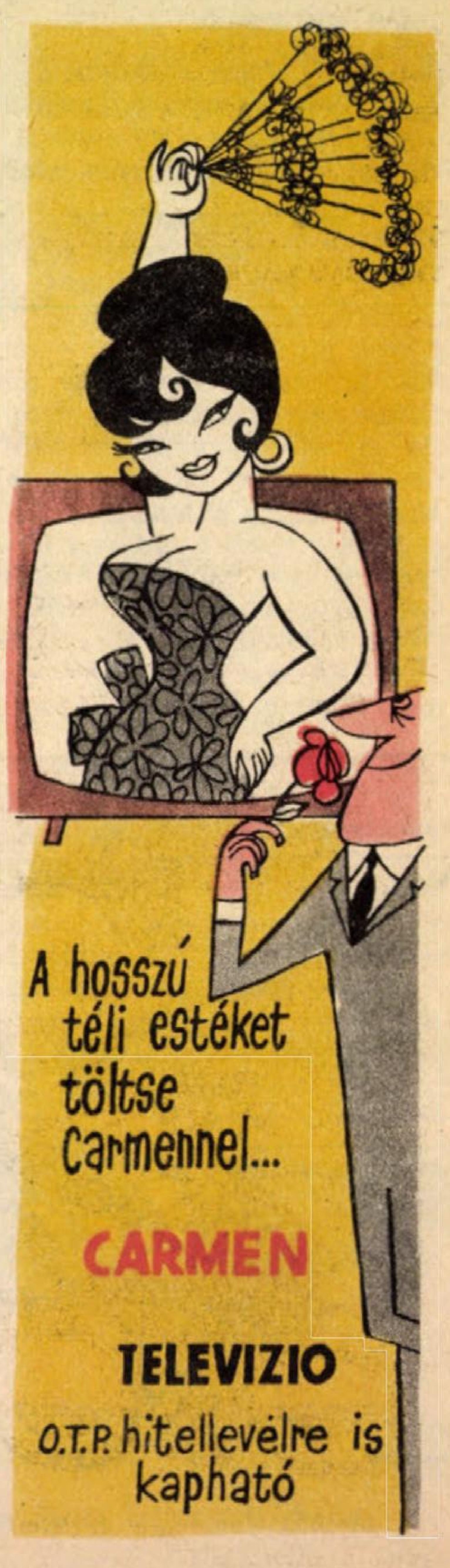
A hosszú téli estéket töltse Carmennel...
CARMEN
TELEVIZIO
O.T.P. hitellevélre is kapható

Hősiesség

Homo Lajos csodálatosan bátor lélek volt.

Amikor megtudta, hogy meg kell halnia, egy arcizma se rándult. Nyugodtan evett, ivott, vidám volt, játékos kedvű. Amellett szorgalmasan tanult s végtelen önuralommal készült vizsgáira.

Aztán szerelmes lett, hevesen udvarolt, rajongva simogatta kedvese arcát s nagy lélekjelenléttel forró csókokat váltott vele.

Később megnősült, szerette feleségét s igazi halálmegvetéssel nemzett négy gyereket.

Kötelességérzete sohasem hagyta cserben; szorgalmas könyvelő volt, lelkiismeretesen dolgozott, míg felnevelte gyermekeit.

Közben, a biztos halál tudatában, csodálatos életigenléssel szeretőjévé tette gépírónőjét.

Nyugdíjas korában rendszeresen, pánikot nem ismerve járt a kávéházba és szemrebbenés nélkül mondta be — ha jó kártyajárása volt — a negyven-százat.

Később, betegségét is szelíd türéssel viselte, s a kórházban ágyszomszédjának csendesen panaszolta, hogy az unokák nem hoztak neki szilvabefőttet, pedig az milyen jót tesz az emésztésnek.

Amikor a kórházból kiengedték, nyugodtan felkereste régi stammhelyét és a szíve nem remegett, amikor durchmarschot csinált.

Így élt a bátor Homo Lajos, biztos tudatában annak, hogy meg kell halnia, — ami be is következett, mikor 97 éves korában elhunyt, csendesen, végelgyengülésben.

Barát Endre

Tűz a hivatalban

Pusztai Pál rajza

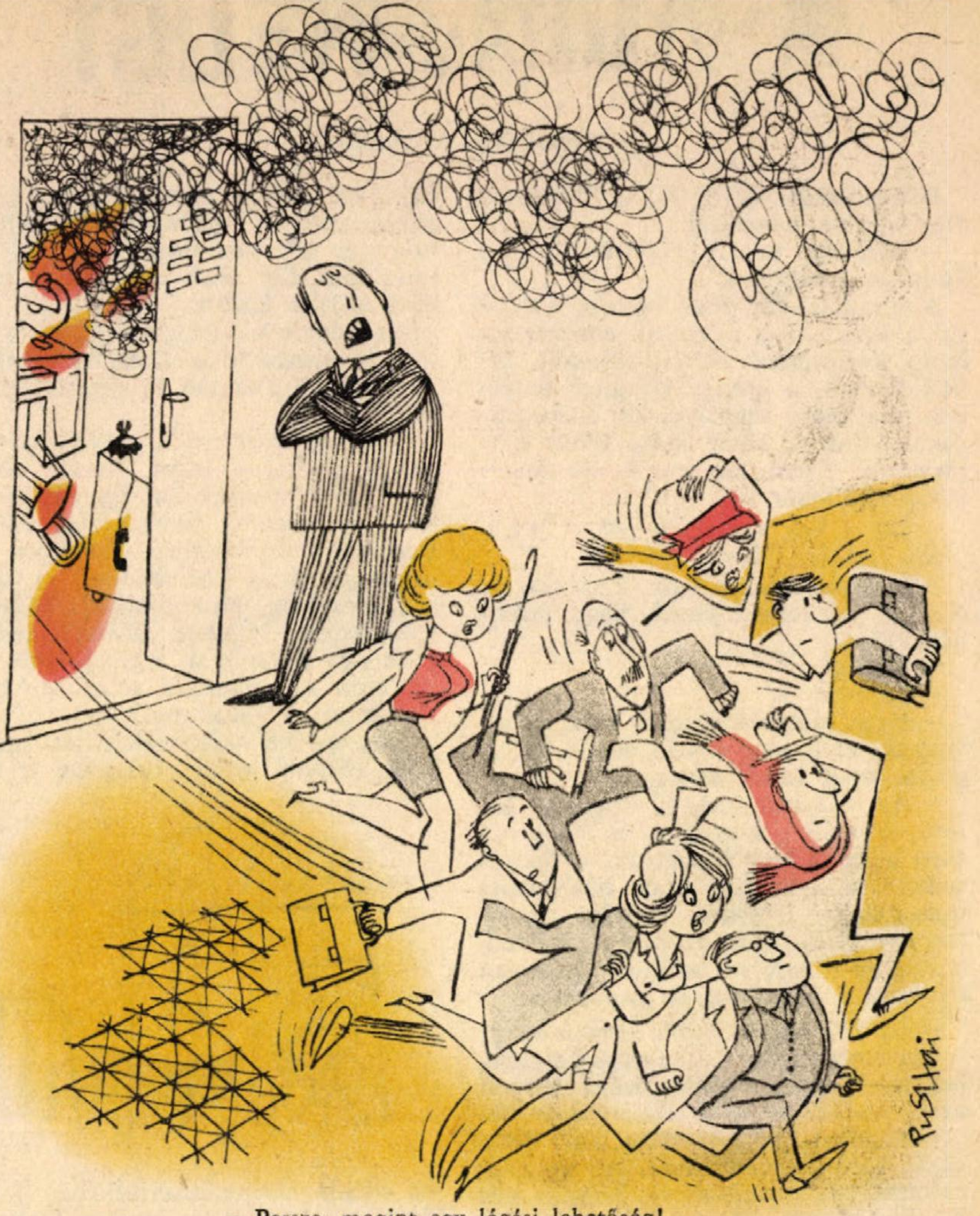

– Persze, megint egy lógási lehetőség!

Alkatrészhiány

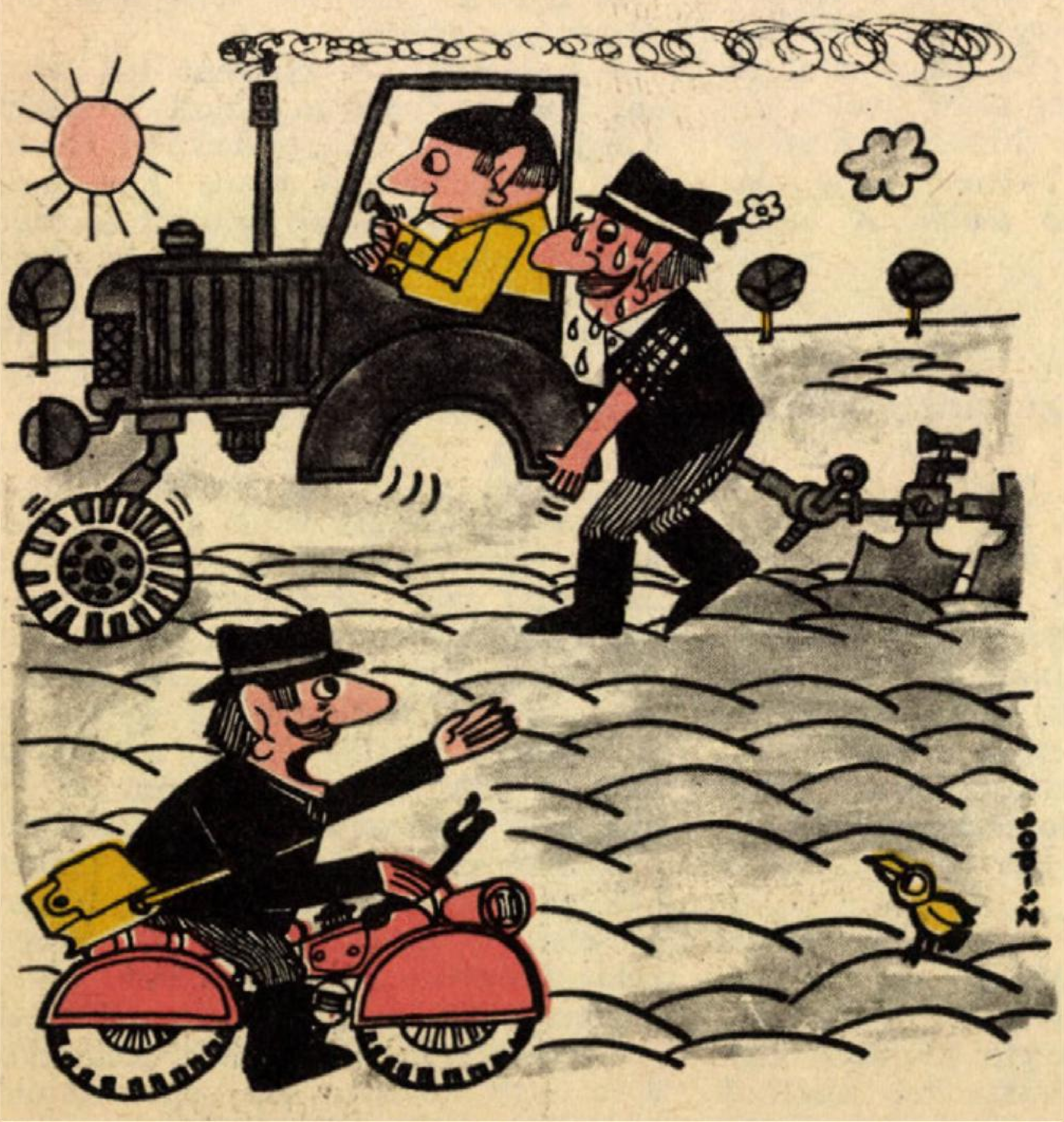

– Még néhány napig tartson ki, János bátyám, és készen leszünk a szántással!

MINDENFÉLE

Miközben az éji bogár nekimegy a falnak, hasznos tapasztalatokat szerez.

*

X olyan tehetségtelen, hogy csak a legnagyobb nehézségek árán tud valamire büszke lenni.

*

Z kritikus nem eléggé művelt, magyar szavakat kever a cikkeibe.

*

Milyen szomorú, amikor egy irodalmi törpe elaprózza magát!

*

Sok mű akkor gyújtó hatású, ha tűzbe dobják.

*

A hosszú élet titka az öregség.

F. L.

Szakítás

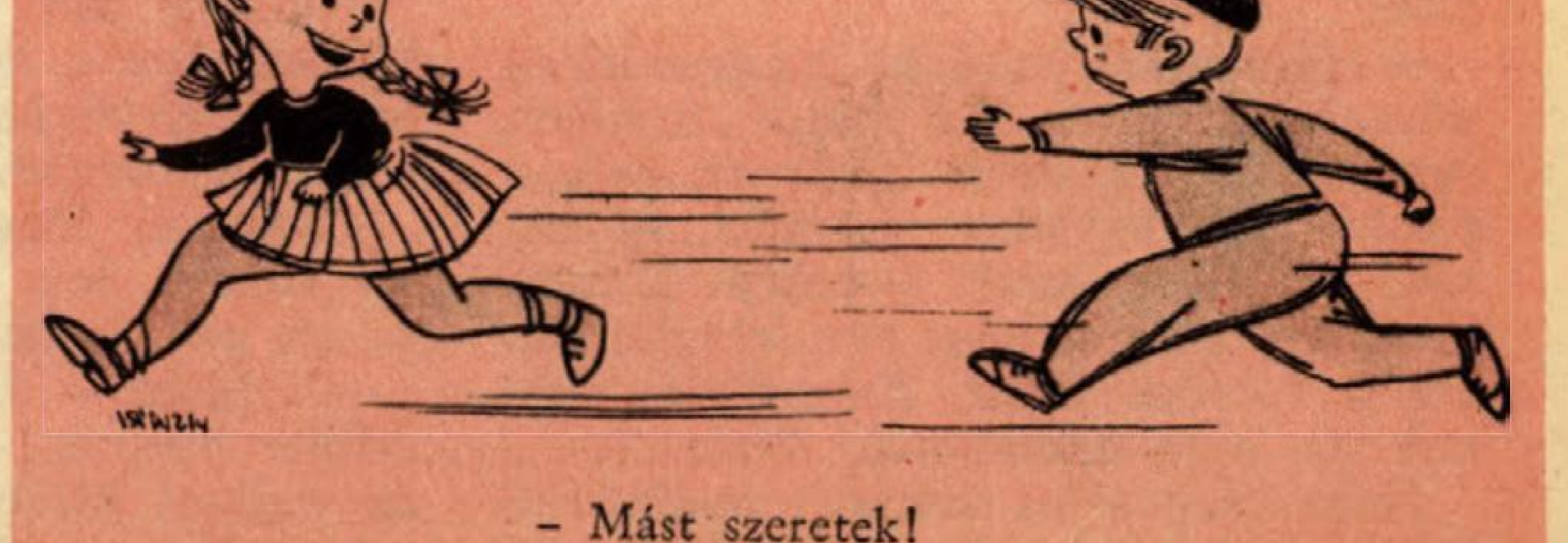

– Mást szeretek!

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(Szatirikus kisregény)

I.

Fülrepesztően szállt fel a kiáltás az öreg bérház udvaráról.

– Tódorka úr!... Tódorka úr!!... Tódorka lakótárs!!!

A címzett, kis piros locsoló kannával a kezében, a negyedik emeleti folyosó korlátjához lépett, kihajolt. Innen fentről, a gyenge világítás fényében majdnem szabályos kör alakú pacninak tűnt az alant ágáló kövér házmesterné. Égnek fordított kerek arca – elmosódó fehér folt.

– Mi a baj, Szepeti néni? – érdeklődött Tódorka Péter.

– Üzenet van nálam Tódorka úr részére. Le tetszik jönni, vagy felkiabáljam?

– Sürgős?

– Sürgős!

– Nem mehetek le, már pizsamában vagyok, csak még a virágaimat öntözgetem meg. Miről van szó?

– Az a kövér, magas úriember kereste délelőtt – formált a mélyben tölcsért a szája köré Szepetiné. – Tetszik tudni, aki máskor csak besötétedés után szok idejárni, mindig fekete szemüvegben. Mint az Angyal kalandjaiban az a beretvás gyilkos, aki olyan felvágósan mosolyog. A gyalázatos!

– Az üzenetet mondja, legyen szíves – szakította félbe a pizsamás fiatalember. – Nagyon kérem, drága Szepeti néni, ne káderezze a látogatóimat, jó?

– Káderezi a rossznyavalya! Nézd csak! De oda van mindjárt! Én csak szívességből meséltem el, hogyan néz ki, hadd tudja, kicsoda-micsoda volt az illetékes személy. Felőlem a kedves barátja akár zöldre festheti azokat a lappancs füleit! Mi közöm hozzá? Ott egye meg a fene! Van nekem más bajom, elég!

– Mit üzent? – toporzékolt Tódorka a magasban. – Hajlandó végre elárulni, hogy mit üzent?

Természetesen ekkorra már az összes ablakokban ott könyököltek a ház lakói, és meglehetős érdeklődéssel figyelték a távolsági beszélgetés fejleményeit. Akadt, aki a vacsoráját is az ablakpárkányra hozta.

– Azt mondta, hogy tíz órára várják magát a szokott helyen. És vigyázzon, hogy senki ne kövesse! Ezt üzente! Pontosan, mint abban a cseh kémfilmben, amikor elrabolták az öreg tudóst, aki feltalálta azt az izét, és...

– Tartsa meg magának a kommentárjait! – ordított most már magánkívül a kövérkés fiatalember, dühösen markolászva a folyosó korlátját. – Senki sem kíváncsi a véleményére! Inkább arra feleljen: miért csak most szól? Negyedórával a kitűzött határidő előtt?

– Hát mikor szóljak? Negyedórával utána? Az ember töri magát, mindent megtesz a drágalátos lakókért, még a piszkos kémügyeiket is segíti, és tessék, mi a köszönet?! A percet is megátkozom, amikor húsz éve felvállaltam ezt a francos házat. Kannibálok laknak itt, nem úriemberek! Pfuj!

Nem közönséges termetét meghazudtolva, Szepetiné egyet pördült a sarkán, és akkora indulattal csapta be maga után a házmesterlakás ajtaját, hogy a lift ijedtében megindult, és meg sem állt, csak a földszint és az első emelet között.

Az udvari jelenet ezzel véget ért.

A szomszédok is visszahúzódtak az ablakokból, Tódorka is sietett vissza a szobájába.

Gyorsan, gyorsan, le a pizsamát, fel az alsónadrágot, inget, zoknit, nadrágot, cipőt, nyakkendőt, így ni! És míg kezei az ezerszer begyakorolt mozdulatokkal a lefekvéshez öltöztetett Tódorkából utcai közlekedésre és társasági életre egyaránt alkalmas Tódorkát varázsoltak, izgatott hősünk fejében csak úgy kavarogtak a gondolatok.

Vajon mit akarnak tőle? Miért hívatták ilyen váratlanul?

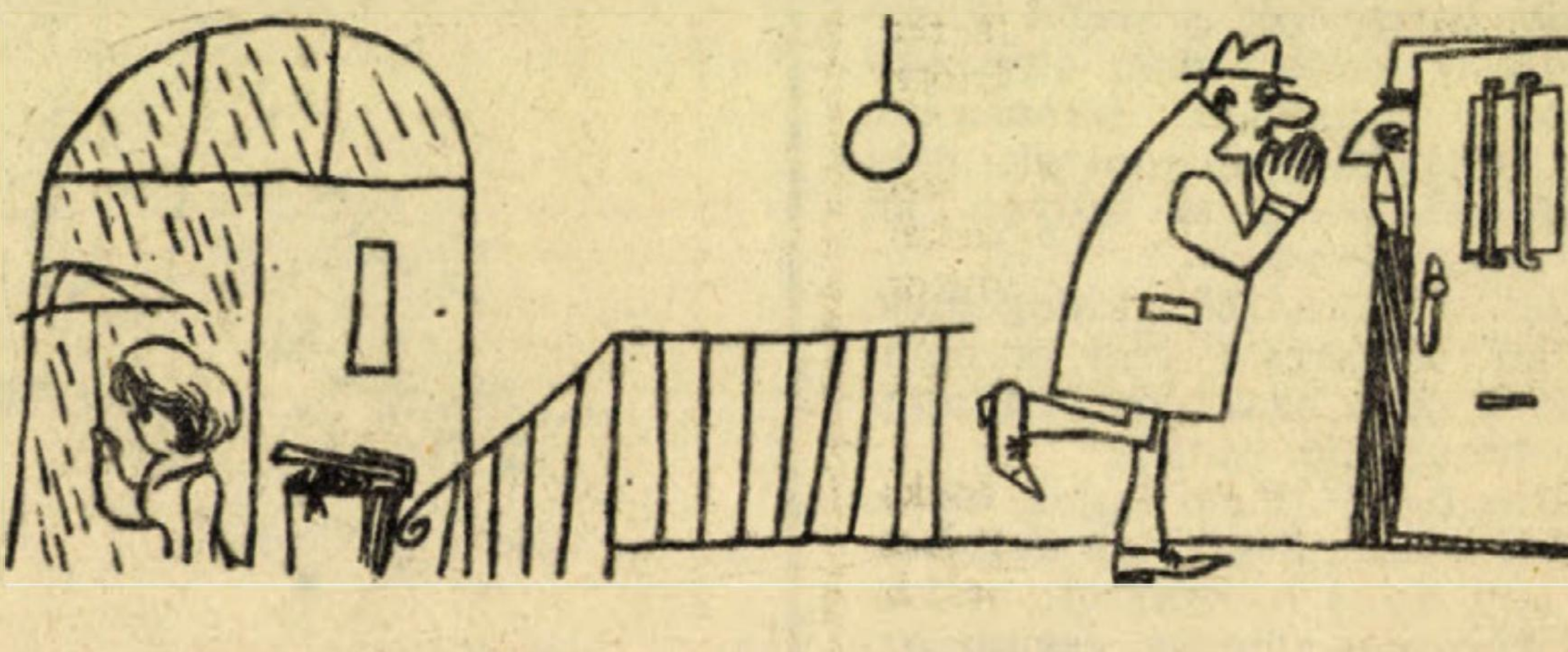

Tíz percbe sem tellett, és már a Nagykörúton loholt. Beugrott az útjába akadó első telefonfülkébe, füléhez emelte a kagylót, és közben lopva körültekintett. Rendben van, nem követi senki! Levéltárcájából kis bajuszt szedett elő, az orra alá nyomta, kilépett a fülkéből, és a biztonság kedvéért sántikálva rohant tovább. Mielőtt befordult volna a Dohány utcába, még egy pillanatra megállt a Híradó mozi előtt, és az üveg-portál tükrében újra meggyőződött róla, hogy nem figyelik. Megnyugodva indult volna ismét útnak, amikor hirtelen megdermedt a rémülettől! Istenem, melyik lábára is sántított az előbb? A balra, vagy a jobbra?

Csőd.

Elfelejtette!

Most mit csináljon?

Minden perc drága, sietnie kellene, de ha észrevétlenül mégiscsak követi valaki, és ő most a másik lábára sántítva folytatja útját, egy életre kompromittálta magát a kémszakmában!

Végül dülöngélve indult útnak és alakítása oly nagyszerűen sikerült, hogy a járókelők sajnálkozva bámultak utána. Szerencsétlen flótás, mind a két lába rövidebb, mint a másik!

Néhány perc múlva Tódorka Péter becsengetett a titkos találkozóhely ajtaján. Egy rövidet, két hosszút, aztán újra egy rövidet.

Csoszogó léptek nesze hallatszott, de villany nem gyúlt az előszobában, és az ajtó is csak résnyire nyílott ki.

– Hülye! – sziszegte fojtottan egy dühös basszus. – Frászt kap miattad az ember! Mikor tanulod meg, hogy harmadszorra két rövidet kell csengetni? Fogadok, hogy a jelszót is elfelejtetted. Na?

– Dehogy felejtettem – felelte lihegve Tódorka. – A négyzet plusz bé négyzet egyenlő cé négyzettel.

– Ezt a marhát! – állapította meg lemondóan az ajtó mögött álló ismeretlen. – Reménytelen eset vagy. A Pithagorasz-tétel, az a múlt heti jelszó volt! Ha nem tudod az újat, felőlem már fordulhatsz is vissza!

– Ne vacakolj, Jencikém. Tudod, hogy mostanában milyen rossz a memóriám. Mondjál valami rávezető dolgot.

– Elektromosság.

– Ohm törvény? Feszültség szorozva áramerősség?

– Nem.

– Transzformátor áttétel számítás?

– Az sem. Az e heti jelszó a frekvencia képlet. Most még utoljára beengedlek, de aztán slussz! Megértetted? Konspiráció is van a világon!

– Kösz – hálálkodott Tódorka. – De azt be kell látnod, hogy a frekvencia képlet elég nehéz.

– Nehéz, nehéz – zsörtölődött a másik, míg kioldotta a biztosító láncot. – Viszont mi sem akármilyen hírszerzők vagyunk, hanem kifejezetten ipari kémek. Erről van szó! A kis ujjunkban kell lenniük az összes műszaki dolgoknak. Na, gyere, te szerencsétlen!

Megfogta Tódorka könyökét, átvezette a sötét előszobán, be egy ugyancsak elsötétített helyiségbe.

Megálltak. Kísérője lenyomta Tódorkát egy székre.

– A kendő? – csattant fel ekkor egy reszelős, kötekedő hang, a Főnök hangja. – Miért nincs bekötve a szeme? Hányszor mondjam, hogy aki idejön, annak be kell kötni a szemét? Micsoda slendriánság ez már megint?!

– Bocs! – mentegetőzött Tódorka kísérője. – A jelszóról beszélgettünk, volt egy kis vitánk, és közben ez kiment a fejemből. Egy pillanat!

Kisietett, néhány másodperc múlva már vissza is tért, és Tódorka érezte, hogy valami sállal kötik át a szemét. Bőrét jóleső izgalom bizseregtette meg. Hát igen, ez együtt jár ezzel a veszélyes szakmával. Óvatosság, éberség. Főleg egymás közt. Ezek nélkül az óvóintézkedések nélkül egy-kettőre a dutyiban találná magát az ember. Elég egy felesleges szó, a szemnek egy akaratlan rebbenése, egy izomrándulás a száj szegletén a kritikus pillanatban, és a kém sorsa már meg is van pecsételve! Ezzel a Mokri Jencivel például együtt jártak iskolába annak idején, a Szvetenay utcába. Kémnek is ő ajánlotta be, amikor panaszkodott, hogy sohasem kap képességeinek megfelelő feladatot, és az egész élete úgy pereg le, mint egy unalmas verkli szám. És lám, még ez a Jenci is milyen nehezen engedte be, mert nem tudta azt a vacak frekvenciát.

Közben Jenci már kisietett a szobából, villanykapcsoló kattant, némi halvány fény derengett át a sál bolyhos szövedékén.

– Tíz percet késett! – krákogott mérgesen a Főnök.

– Ez igaz – bólintott udvariasan a hang irányába Tódorka. – De korántsem az én hibámból. A házmesterné, Szepeti néni későn szólt. És amikor szemrehányást tettem, még neki állt feljebb. Megsértődött és úgy becsapta az ajtót, hogy magától megindult a lift! Tessék elképzelni! Egy lift, amelynek a motorját már harmadik hónapja elvitték a szerelők...

– Nem érdekel a liftje! – szakította félbe ingerülten a másik. – És a házmesternéje, az sem érdekel! Van magának fogalma arról, hogy tíz perc, az manapság milyen nagy idő? Angliában egy posta-vonatot rabolnak ki tíz perc alatt, Olaszországban egy bankot, Chicagóban egy egész utcát!

– És Dél-Amerikában kétszer kicserélődik a kormány – tette hozzá buzgón a bekötött szemű látogató. – Amikor a múltkor késtem, ezt is tetszett említeni. Valamint, hogy Laoszban...

– Nem érdekel. Sem Laosz, sem Dél-Amerika! Még az sem érdekel, hogy én miket mondtam a múltkor. Vagy megszokja a pontosságot és a fegyelmet, vagy mehet a pokolba! Megértette?

– Nono! – tiltakozott Tódorka megbántottan. – Ne tessék velem ilyen hangon beszélni! Egy kémnek is van önérzete!

– Először is maga még nem kém! – intette le a Főnök, de már enyhébb hangon. – Még csak próbaidős, a szerződést még nem kötöttük meg. Másodszor pedig: nem kell annyira érzékenynek lennie, mimózákat nem használhatok. Ne húzza fel az orrát, éppen most, amikor jó hírt akarok közölni magával. Külföldi megbízóink úgy döntöttek, hogy az X. Négyet ki kell próbálnunk!

– Igazán? És ha nem veszi tolakodásnak, kicsoda, vagy micsoda az az X. Négy?

– Megőrült?

– Tessék, már megint gorombáskodik! Akkor inkább hazamegyek...

– De ember! Hiszen maga az X Négy, maga dilinós! Jóságos ég! Ilyenekkel végezzek én elsőrendű spiónmunkát?! Akik még a saját fedőszámukat is képtelenek megjegyezni!

– Jaj, hát persze! De jó, hogy szólt! Tényleg: én vagyok az X Négy. Elnézést kérek, ma valahogy olyan szórakozott napom van. A napfoltok hatásától, vagy mit tudom én, mitől?! Reggel is, már az utcán voltam, amikor eszembe jutott, hogy a fürdőszoba csapját nem zártam el. A sarokról kellett visszafordulnom. Ehhez mit tetszik szólni?

– Jó, jó, nem mesedélutánon vagyunk. Figyeljen jól. Az utasítás értelmében bekapcsolom magát a Mittalon ügybe.

Csend.

(Folytatjuk)

A rettenetes Matild-nővér

(Pelotsch rajzai az „Ici Paris"-ból)

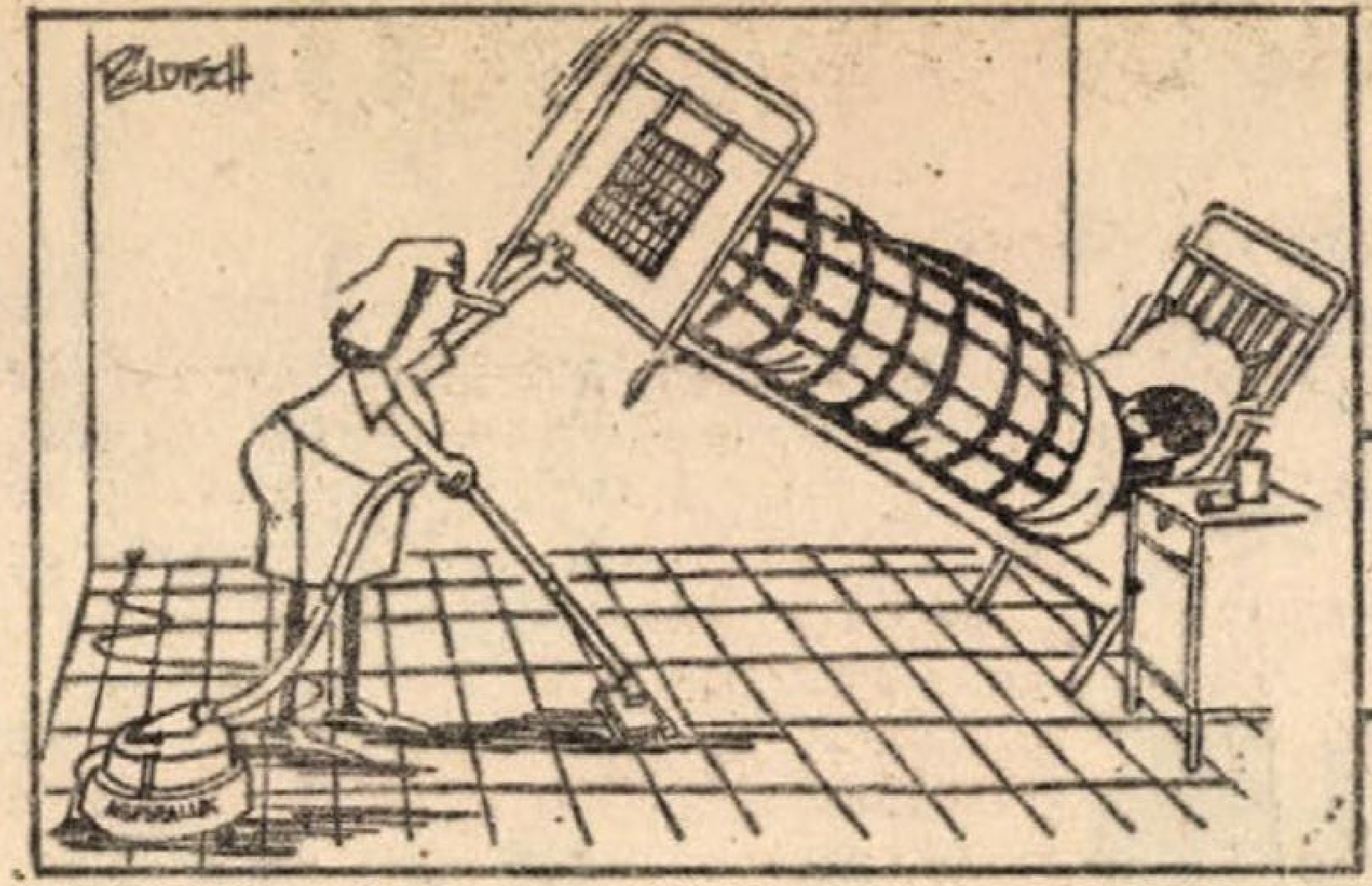

– Mondja, nővér, meddig fog még takarítani? . . .

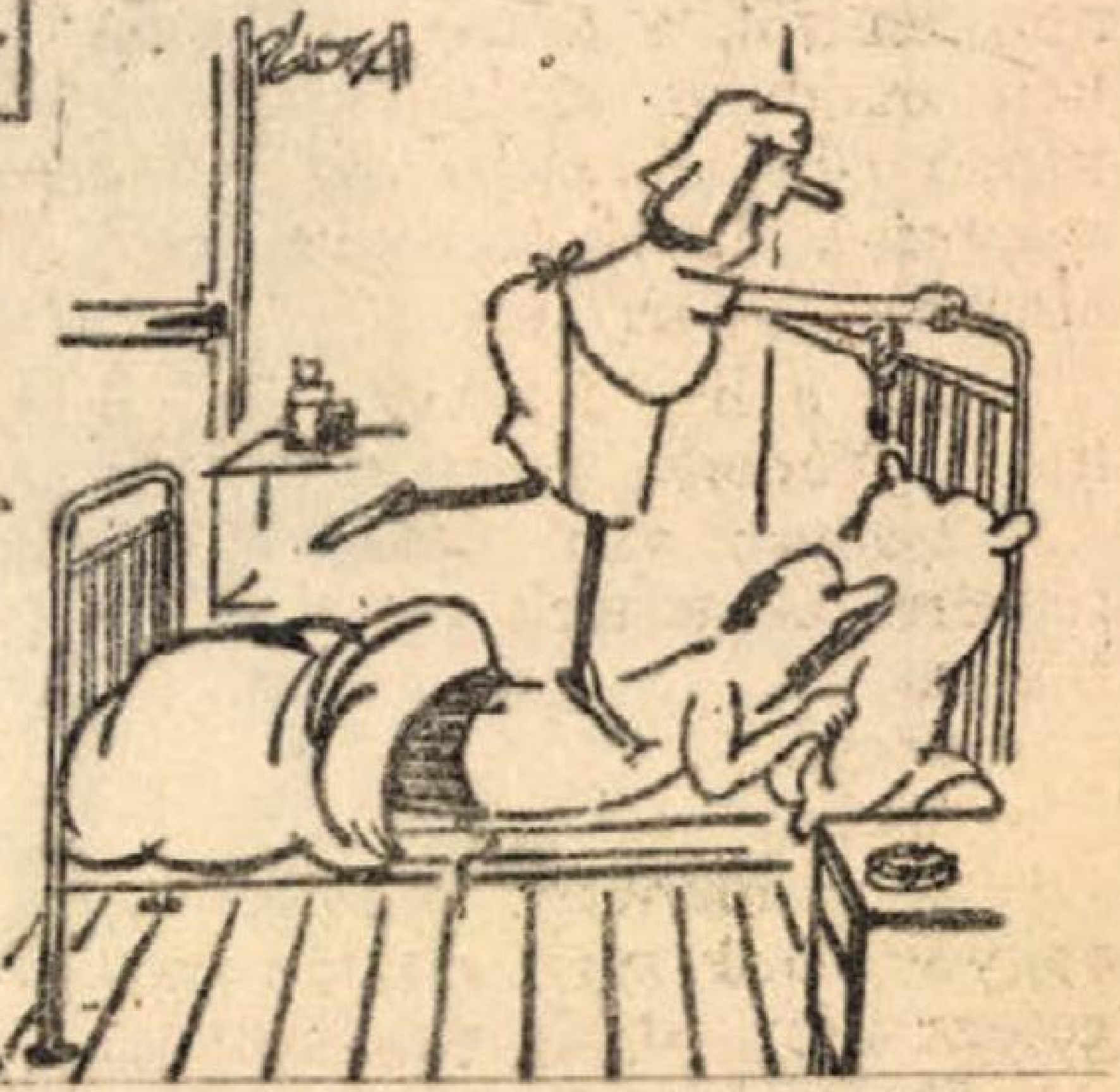

– Ha itt nyomom, fáj?

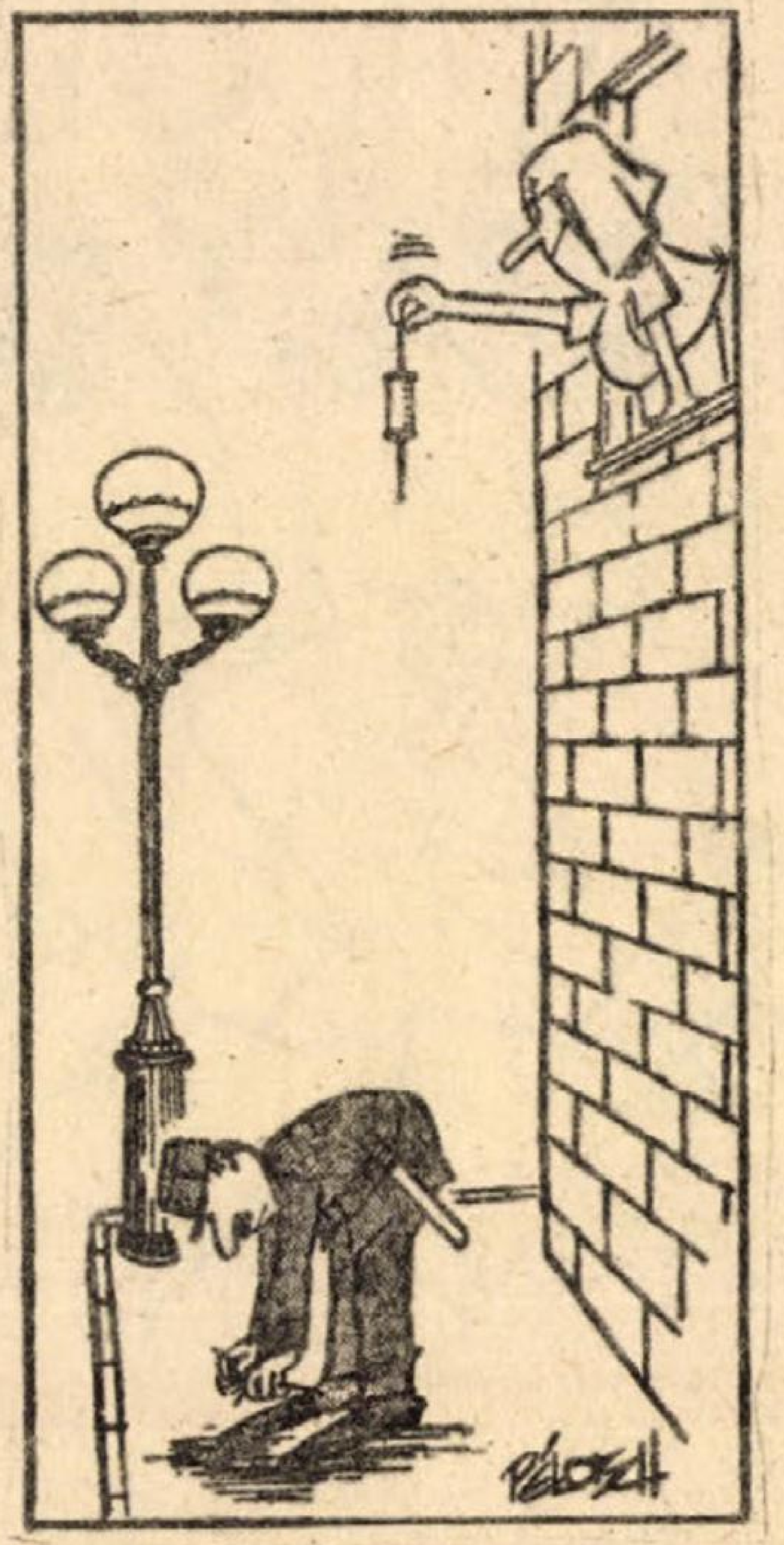

– Észre sem fogja venni . . .

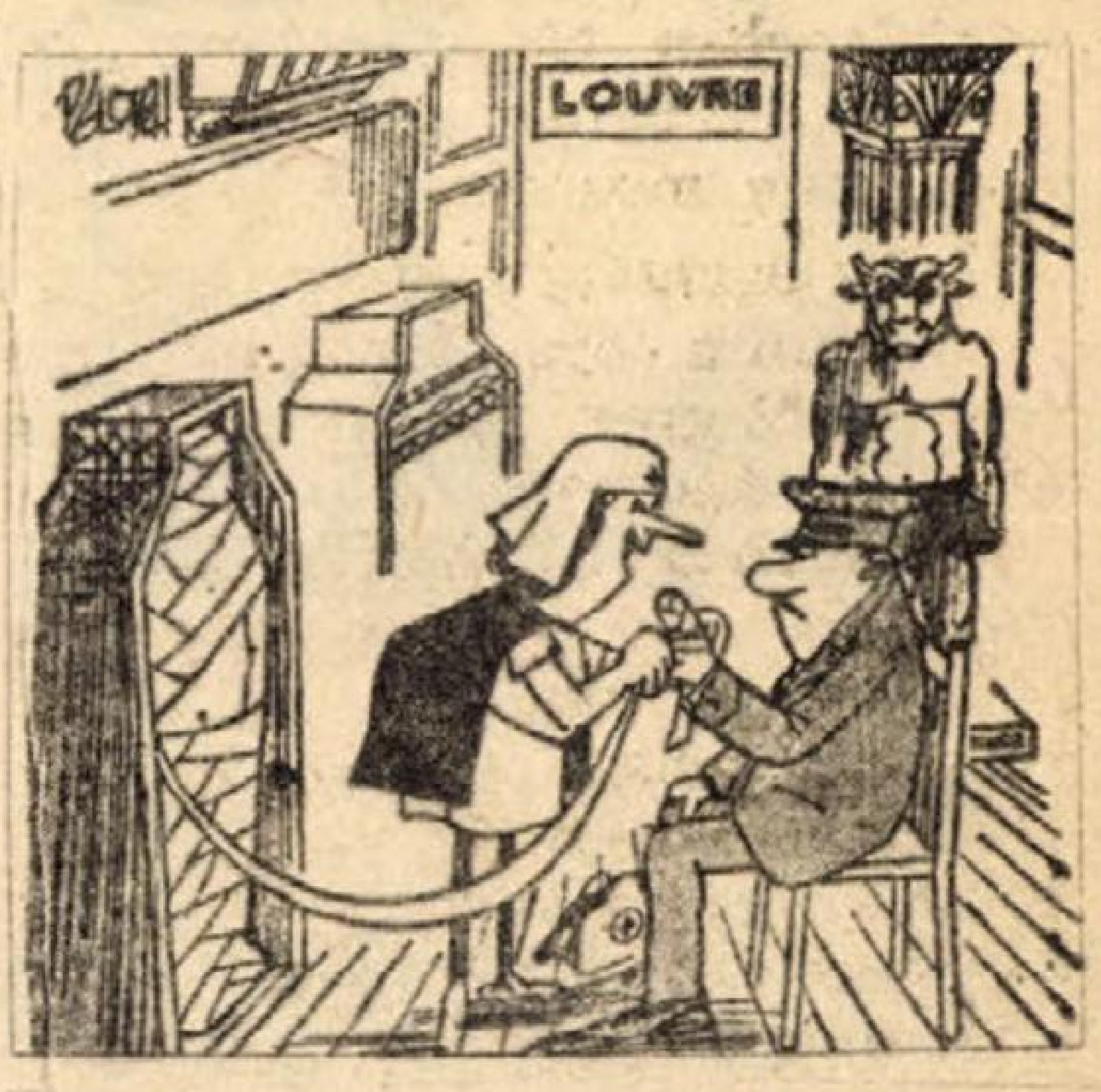

– Ezt most szépen befáslizzuk . . .

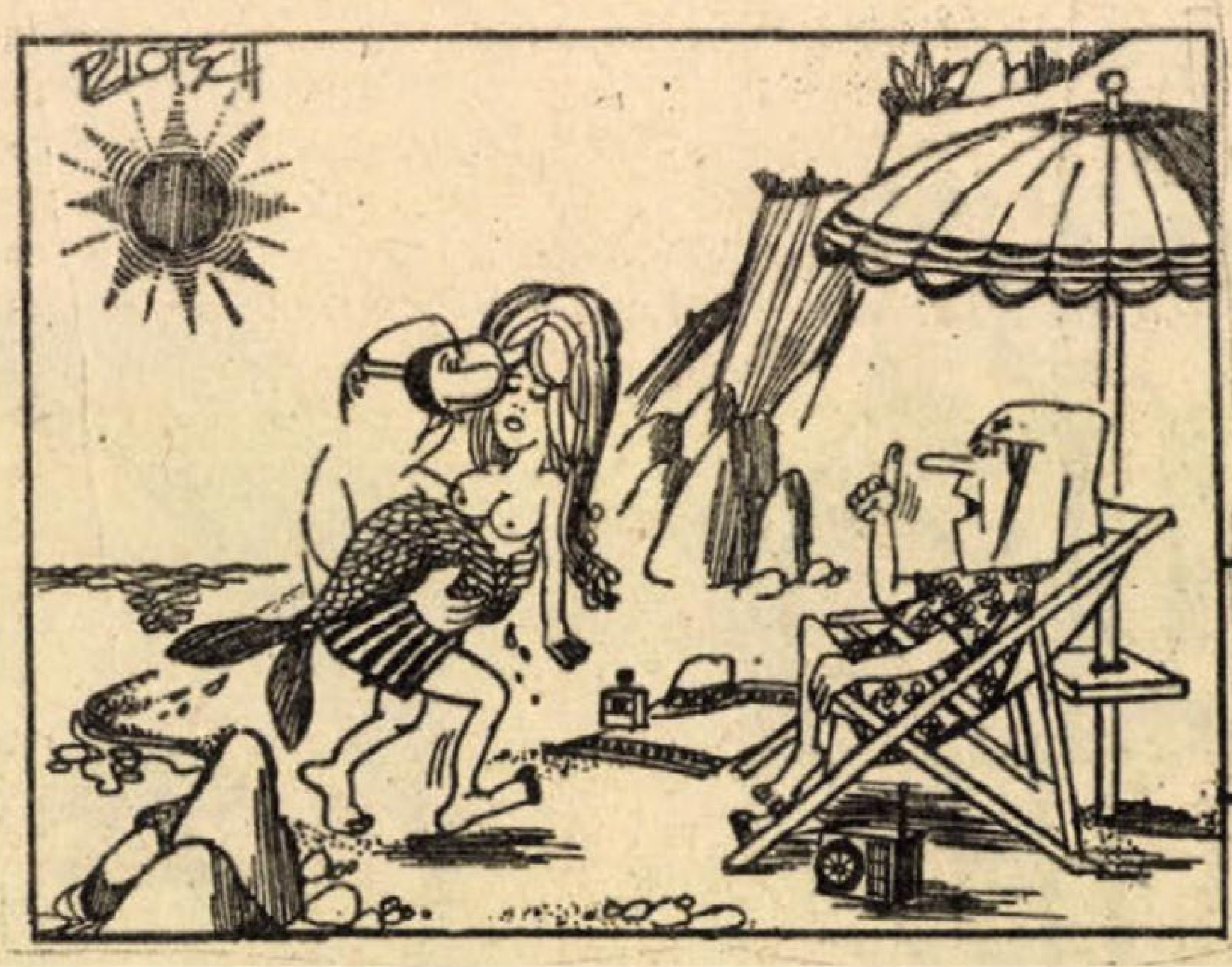

– Figyelmeztetem, hogy halat nem fogyaszthat!

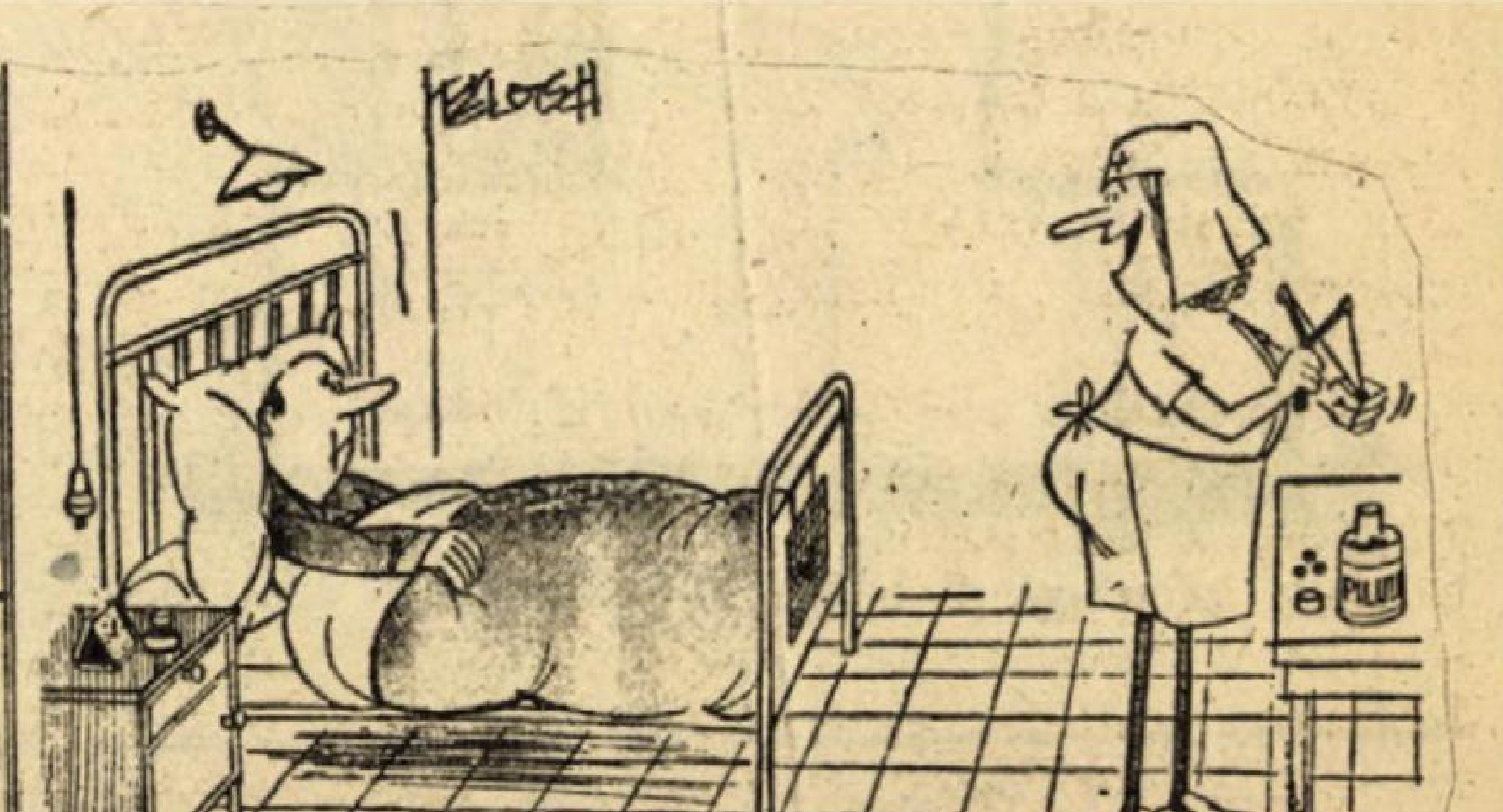

– Csukd be szemed, nyisd ki szád!

Pusztai: Agytekervények

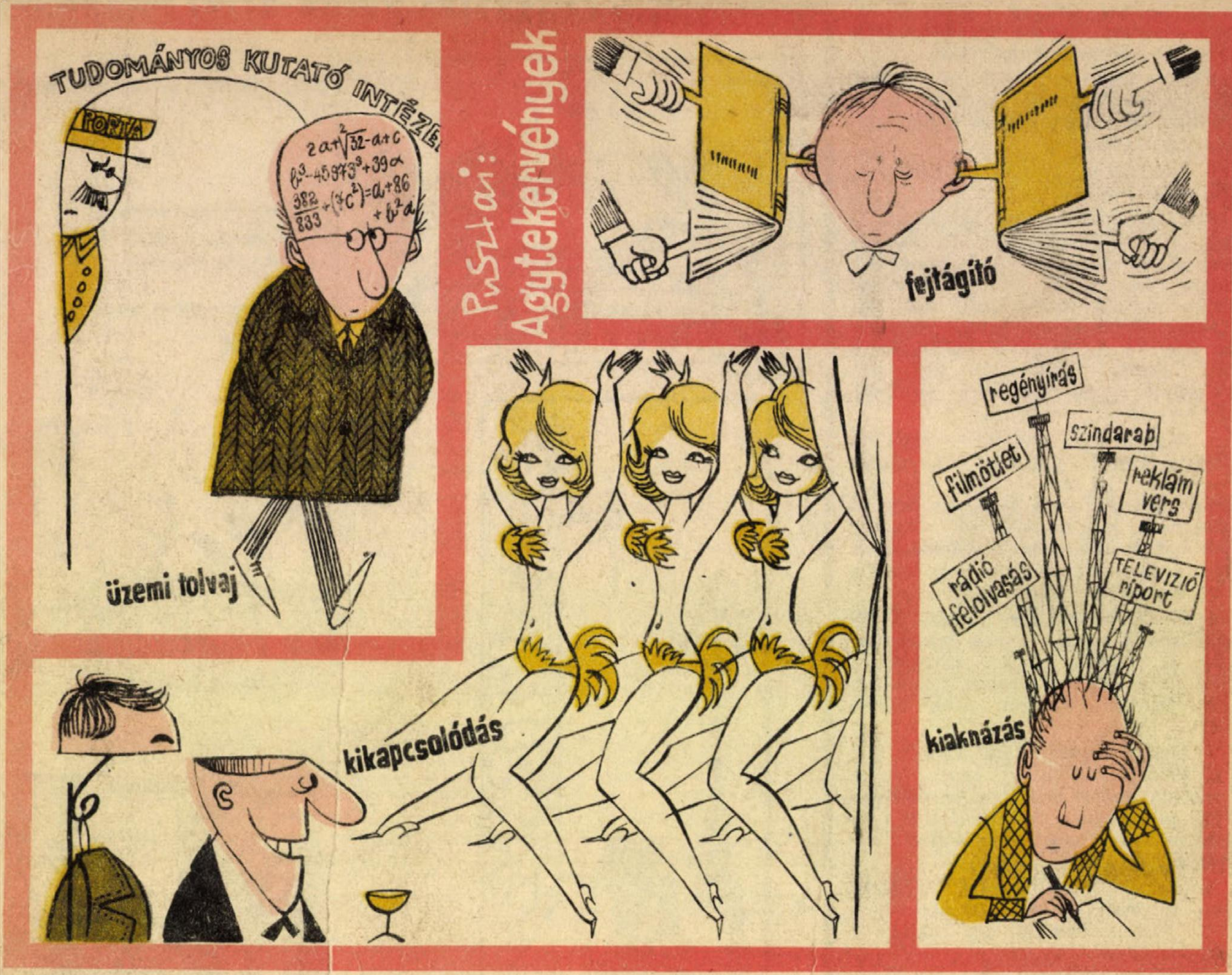
TUDOMÁNYOS KUTATÓ INTÉZET
PORTA
$2a+\sqrt[2]{32-a+c}$
$b^3-45973^3+39\alpha$
$\frac{382}{833}+(7c^2)=a+86$
$+b^2a$
üzemi tolvaj
fejtágító
kikapcsolódás
regényírás
szindarab
filmötlet
reklám vers
rádió felolvasás
TELEVIZIÓ riport
kiaknázás

A pályázatok mintájára

avagy

ha nálunk lett volna az olimpia

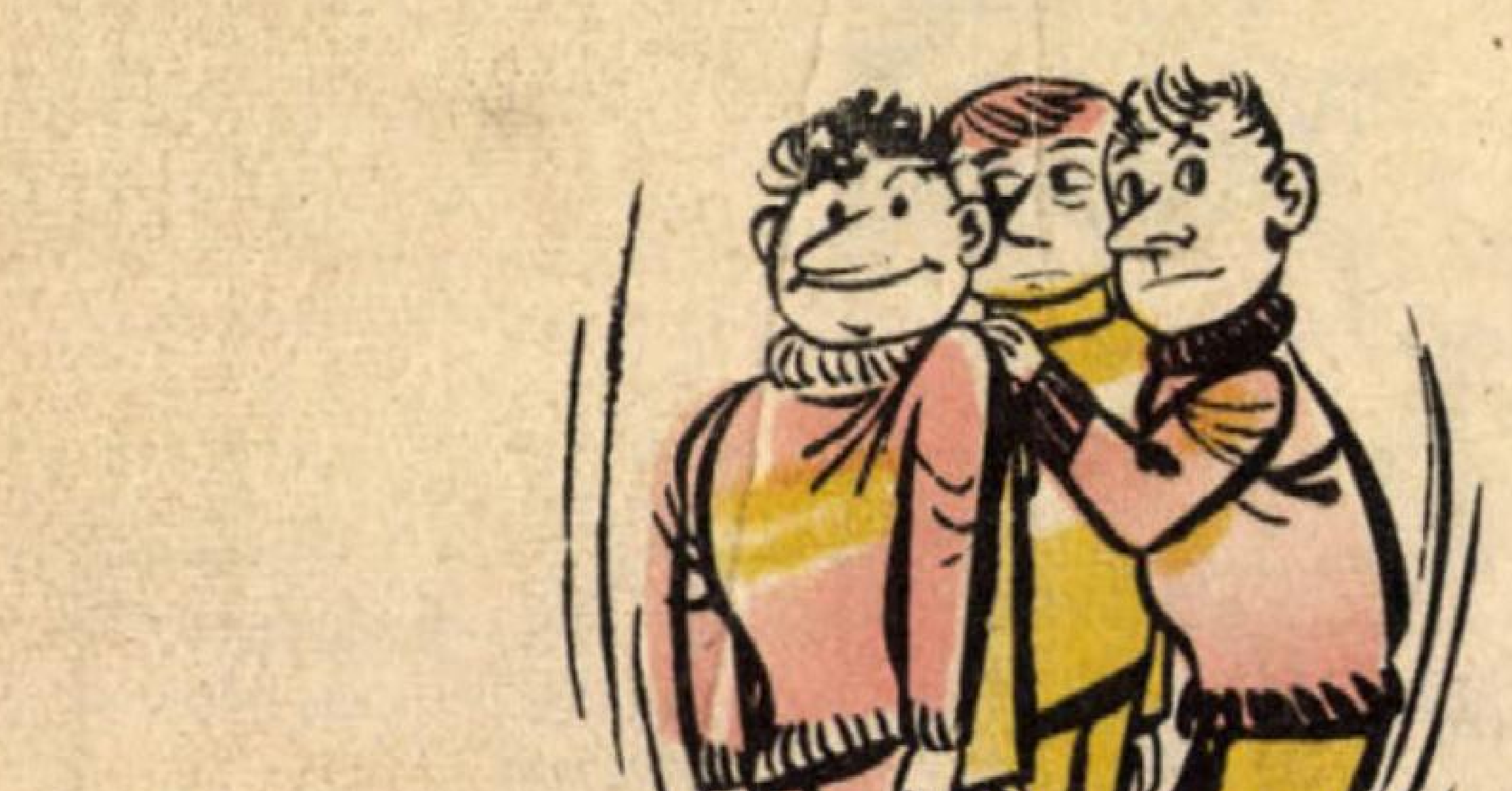

Az első és a második díjat nem adták ki . . .

Téli álom előtt

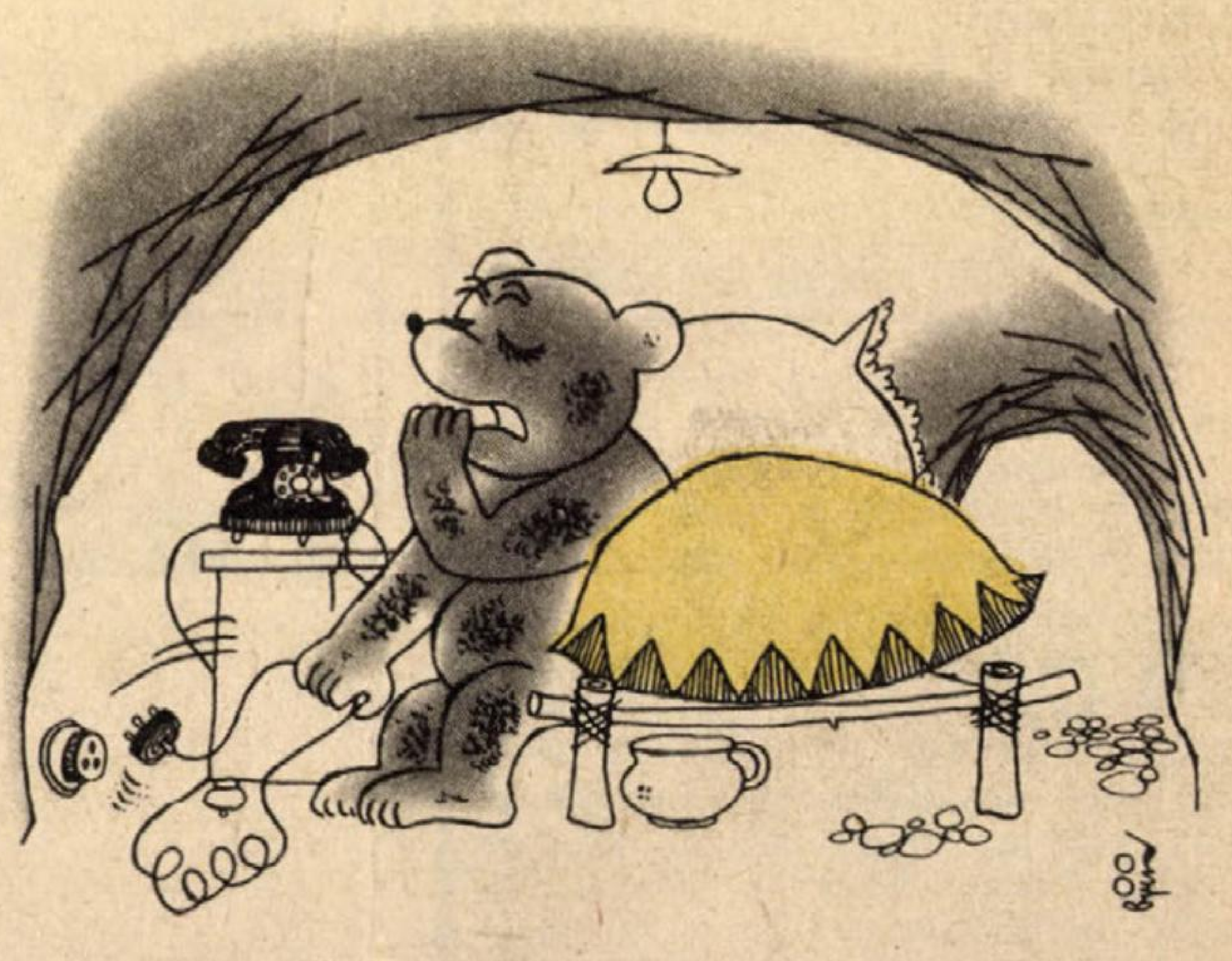

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343—100. *142—220. — 64,6322 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504